

הַזֹּהַר הַקִּדוּשׁ

זֹהַר וַיִּשְׁלַח

The Holy Zohar

Zohar Vayishlach

With English commentary by Zion Nefesh

Based on Zohar Hasulam, and the teachings of Rabbi Yehuda Halevi Ashlag

DailyZohar 2020 edition

** This is the first and an unedited edition. Please forgive any mistakes and share your comments by email to zion@dailyzohar.com

Future editions may include additional commentaries published on DailyZohar.com.

Copyright © 2020 DailyZohar.com, Zion Nefesh. All rights reserved.

You may share this file with your friends exactly AS IS. No change is allowed. You may print one copy for personal use and study. Reproduction and distribution beyond personal use of this file or parts of it without written permission is prohibited.

1. וישלחו יעקב מלאכים וגו'. רבי יהודה פתחו (תהלים צא) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, האי קרא אוקמוה זברייא, דהא בשעתא דבר נש אתי לעלמא, מיד אנדמן בהדיה יצר הרע דאיהו בקטרג ליה לבר נש תדיר כבוח דאת אמר, (בראשית ד) לפתחו זוטאת רובין. מאי זוטאת רובין, דא יצר הרע.

2. ודוד הכי נמי קרייה זוטאת דכתיב, (תהלים נא) וזוטאתי נגדי תמיד, בגין דאיהו עביד ליה לבר נש כל יומא למוזטי קמי מאריה, ויצר הרע דא לא אתעדדי מבר נש מיומא דאתיליד בר נש לעלמין. ויצר הטוב אתי לבר נש מיומא דאתי לאתדכאה.

3. ואימתי אתי בר נש לאתדכאה כד איהו בר תליסר שנין, כדן אנדווג בר נש בתרווייהו זוד מימינא וזוד משמאלא, יצר טוב לימינא ויצר רע לשמאלא. ואלין אינון תרין מלאכין מבוש מבין, ואינון משיתכוזין תדיר בהדיה דבר נש.

4. אתי בר נש לאתדכאה, ההוא יצר הרע אתכפאי קמיה ושלטי ימינא על שמאלא. ותריווייהו מודווגין לנטרא ליה לבר נש בכל ארוזוי דהוא עביד. דהא הוא דכתיב כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.

Genesis 4:7

“הלוא אם-תיטיב, שאת, ואם לא תיטיב, לפתח חטאת רבץ; ואליר, תשוקתו, ואתה, תמשל-בו”

“If you do well, will you not be accepted? And if you do not do well, sin is crouching at the door. Its desire is for you, but you must rule over it.”

The Zohar teaches us that the negative side and evil inclination awaits at the opening on the womb and immediately attach themselves to the newborn. The good and pure side comes when the child grows to age 13. At this age, the soul is matured and able to make a spiritual connection and draw light.

The negative side doesn't leave the person but now he has the tools to control it.

The womb is a pure place and it is protected by the Light. The nine months are the aspect of the nine sefirot of Light from Keter to Yessod. When the baby comes out, he connects to the level of Malchut where the negative side has the freedom to 'bother' us, giving us opportunities to overcome challenges and earn the Light.

The Zohar tells us that the pure support side is on the right and the negative and impure is on the left, and always with us. The Zohar also reveals to us that the negative side will always give up when we choose the pure side/action.

Psalms 91:11

”כי מלאכיו, יצוה-לך; לשמרך, בכל-דרכיך.”

“For he will command his angels; to guard you in all your ways.”

The angels in this verse are those of the right and left that are always with us.

They protect us when we choose the right and pure path. The first part of the verse is the appointing of the angels to be with us. The second part is the protection that we receive when we follow the right way.

5. רבי אלעזר מוקים ליה להאי קרא ביעקב, דקודשא בריה הוא אומין בהדיה מלאכין משריין במינן. בגין דהא איהו אתי שלים בשבטין עלאין כלהו שלמין כדקא יאות, כמה דאתמר (דכתיב) ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים, ונתבאר. וכאן, פיון שגזול מלבן והרי נפרד ממנו, אז הזדווגה עמו שכינה, ובאו מחנות קדושים להקיף אותו, ואז ויאמר יעקב כאשר ראם וגו', ומאותם מלאכים שלח לעשו, זהו שכתוב וישלח יעקב מלאכים. מלאכים ממש היו ודאי.

5. רבי אלעזר מוקים ליה להאי קרא ביעקב, דקודשא בריה הוא אומין בהדיה מלאכין משריין במינן. בגין דהא איהו אתי שלים בשבטין עלאין כלהו שלמין כדקא יאות, כמה דאתמר (דכתיב) ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים ונתבאר. וכאן, פיון שגזול מלבן והרי נפרד ממנו, אז הזדווגה עמו שכינה, ובאו מחנות קדושים להקיף אותו, ואז ויאמר יעקב כאשר ראם וגו', ומאותם מלאכים שלח לעשו, זהו שכתוב וישלח יעקב מלאכים. מלאכים ממש היו ודאי.

6. פתח רבי יצחק ואמר, כתוב (תהלים) פתחו לי שערות יצואי ויחלצם. הרי פרושה. אבל במקום אחד כתוב כי מלאכיו יצוה לך, מלאכיו רבים, וכאן אחד, שכתוב חנה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם. אלא כי מלאכיו יצוה לך – אלו שאר מלאכים. מלאך ה' סביב – זו שכינה, כמו שנתמר (שמות ג) וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. ולכן חנה מלאך ה' סביב ליראיו, להקיפו בכל הצדדים כדי להציל אותו, וכשהשכינה שורה בתוך האדם, במה מחנות קדושים בלם מזדמנים לשם.

6. פתחו רבי יצחק ואמר כתוב, (תהלים לה) זווגה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם, הא אוקמוה. אבל באתר זוד כתיב כי מלאכיו יצוה לך, מלאכיו סגיאין, והכא זוד דכתיב זווגה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם. אלא כי מלאכיו יצוה לך, אלן שאר מלאכין. מלאך ה' סביב דא שכינתא, כמה דאת אמר, (שמות ג) וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. ובגין כף זווגה מלאך ה' סביב ליראיו, לאקפא ליה בכל סטרין בגין לשזבא ליה. וכד שכינתא שריא בגויה דבר נשי, כמה משריין קדישין כלהו אודמנו לתבון.

At the end of the portion of Toldot we read that Jacob followed the ways of God and earned the protection of angels.

Genesis 32:2

”ויעקב, הלך לדרך; ויפגעו-בו, מלאכי אלהים”

“Jacob went on his way, and the angels of God met him.”

At the beginning of Vayishlach, Jacob sends angels before him to his brother, Esau.

Genesis 32:4

”וישלח יעקב מלאכים לפניו, אל-עשו אחיו, ארצה שעיר, שדה אדום”

“And Jacob sent messengers (Angels) before him to Esau his brother in the land of Seir, the country of Edom,”

The Zohar reveals that the angels Jacob sent before he was the same angels he met previously.

In Psalms 34:8 we read

”חנה מלאך-יהוה סביב ליראיו; ויחלצם”

“The angel of YHVH encamps around those who fear him, and delivers them”

We studied before that protection comes from angels (plural). This verse uses angel, in the singular form. The Zohar explains that this angel is the aspect of the Shechina that dwells among us and when we are connected to her, all the holy armies come to protect us.

7. תא וזוי, כד דוד מלכא אשתויב מאכיש מלך גת כדון אמר האי, בגין דשכינתא סוזרא ליה ואשתויב מנייהו מאכיש ומעמיה כל אינון דאתקיפו (נ"א דאקיפו) ביה, מה כתיב, (שמואל א כא) ויתהולל בידם, אמאי ויתהולל, וישתגע מבעי ליה, כמה דאת אמר, (שם) כי הבאתם את זה להשתגע עלי.

7. בא ראה, בשדוד המלך נצל מאכיש מלך גת, אז אמר את זה, משום שהשכינה הקיפה אותו ונצל מהם מאכיש ומעמו, כל אותם שהתקיפו [שהקיפו] אותו. מה כתוב? (שמואל א כא) ויתהלל בידם, למה ויתהלל? הנה צריך לכתב וישתגע, כמו שנאמר (שם) כי הבאתם את זה להשתגע עלי.

8. אלא אהדר על ההוא מלך דאמר דוד בקדמיתא דכתיב, (תהלים עג) כי קנאתי בהוללים וגו'. אמר ליה קודשא בריך הוא וזיך עדיין אנת אצטריך להאי, פון דעאל לבי אכיש ואתקיפו ביה, מה כתיב ויתהולל בידם, פאינון הוללים דקני בקדמיתא, וכדון אתיא שכינתא ושריא סוזרגיה דדוד.

8. אלא חזר על אותו דבר שאמר דוד בתחלה, שכתוב (תהלים עג) כי קנאתי בהוללים וגו'. אמר לו הקדוש ברוך הוא: חייך עדין אתה צריך את זה. פון שנכנס לבית אכיש והחזיקו בו, מה כתוב? ויתהלל בידם, פאותם הוללים שקנא בהם בהתחלה. ואז באה שכינה ושרתה סביב דוד.

9. ואי תימא שכינתא לא שריא אלא (באחסנתה) באזוסנתיה, דאיהי ארעא קדישא. ודאי לא שריא בגין (דינקין) לינקא מנה, אבל לאגנא שריא. והכא כד אתא יעקב מבי לבן כלהו משריין קדישין סוזרן ליה וכלא אשתאר בלזודוי.

9. ואם תאמר שהשכינה לא שורה בי אם בנחלתה, שהיא הארץ הקדושה – ודאי לא שורה בעבור [שיינקים] לינק ממנה, אבל שורה כדי להגן. וכאן בשבא יעקב מבית לבן, כל המחנות הקדושים הקיפו אותו, ולא נשאר לבדו.

King Saul wasn't following the ways of God, and the prophet Samuel was instructed to anoint David, the son of Yishai, to be the new King of Israel. It was done quietly in the presence of David's family. When the new king was anointed, King Saul lost the protection of God. In the meantime, King David harnessed the new powers and the protection of the Shechina to kill Goliath the Philistine and earn a reputation of a great hero.

1 Samuel 18:7

”הכה שאול באלפו, ודוד ברבבותיו”

“Saul has killed his thousands, and David his ten thousands!”

King Saul wasn't happy and was looking to kill King David who didn't wait and run away to the territory of Achish the king of Gath.

This story is just an intro to understanding the protection of the Shechina that we studied in previous DZ with the verse from Psalms 34:8

“חנה מלאך-יהוה סביב ליראיו; ויחלצם”

“The angel of YHVH encamps around those who fear him, and delivers them”

The angel is the aspect of the Shechina that protects those who are with a higher level of connection to YHVH. King David had that, especially after he was selected by God to be a king.

The Zohar tells us that King David was not happy about the existence of people with ‘crazy’ behavior. We learn that from Psalms 73:3 “כי-קנאתי, בהוללים” “I wanted to remove the negativity of those who are ‘crazy’”. King David asked God to remove this ‘quality’ from people but God told him that one day he will need the ability to behave ‘crazy’.

King David was taken to King Achish but before he got there, he changed his behavior and became ‘crazy’. The King saw that and told his people to send away this crazy person.

1 Samuel 21:14 “וַיִּשָׁן אֶת-טַעְמוֹ בְּעֵינֵיהֶם, וַיִּתְהַלֵּל בְּיָדָם; וַיִּתֵּן עַל-דַּלְתוֹת הַשַּׁעַר, וַיִּזְרַד רִירוֹ אֶל-זִקְנוֹ”

“So he pretended to be insane in their presence; and while he was in their hands he acted like a madman, making marks on the doors of the gate and letting saliva run down his beard.”

The interesting part of this teaching from the Zohar is that the Shechina surrounded King David and protected him by making him ‘crazy’. This simple act created the necessary protection from king Achish and his people.

We don’t know how or what kind of protection we get. Some people may be in a poor state and lack some kind but if they are with a good connection to the Light they can be certain that their temporary state is a form of protection.

The Zohar says that the Shechina dwells in the land of Israel where it receives its nourishment from the Light. Then how come the Shechina went with King David to a land of Gath. The explanation is that the protection of the Shechina extends beyond the borders of Israel.

When Jacob went to Laban and came back from him, he had the protection of the Shechina at all times.

10. אָמַר רַבִּי זוֹזְקִיָּה אִי הָכִי (ס"א דכלהו משריין קדישין אתו בההה ושכינתא בהדיה), אַמַּאי פְּתִיב וַיּוֹתֵר יַעֲקֹב לְבַדּוֹ וְגו'. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּגִין דְּאֵעִיל גְּרַמִּיָּה לְסַפְּנָה, וְהָוָה זֹמַי לְהֵימָא סַפְּנָה בְּעֵינָיו, אֵינָן אַתְּפָרְשׁוּ בְּעִיָּה, וְכַדִּין אָמַר קְטַנְתִּי מִכָּל הַזּוֹסְדִים וּמִכָּל הָאֲמָת, אֲלִין אֵינָן מִשְׁרִיין קַדִּישִׁין דְּאַתְּפָרְשׁוּ בְּעִיָּה.

10. אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, אִם בְּךָ [ס"א שְׁקַל הַמַּחְנוֹת הַקְּדוּשִׁים בָּאוּ יַחַד עִמּוֹ וְהַשְׂכִּינָה עִמּוֹ], לָמָּה פְּתוּב וַיּוֹתֵר יַעֲקֹב לְבַדּוֹ וְגו'? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִשּׁוּם שְׁהַכְנִיס עֲצָמוֹ לְסַפְּנָה וְהָיָה רוּאָה אוֹתָהּ סַפְּנָה בְּעֵינָיו, הִם פָּרְשׁוּ מִמֶּנּוּ, וְאִזּוֹ אָמַר, קְטַנְתִּי מִכָּל הַחֲסָדִים וּמִכָּל הָאֲמָת, אֵלֵּוּ הִם הַמַּחְנוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּפְרְדּוּ מִמֶּנּוּ.

11. רַבִּי יַצְזוּק אָמַר בְּגִין לְשִׁבְקָא לִיה עִם הַהוּא מִבְּנָא דְעָשׂוּ דְבִרְשׁוּתָא עַלְלָהּ הָוָה אֲתִי. וְאֲלִין אֲזַלִּי לְמִיבּוּר שִׁירְתָּא דְמִטָּא וּמְנִיָּהוּ לְשִׁבְזוּא לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא בְּהֵימָא שְׁעָתָא, וְלִבְתֵּר אַתְּרֵירוּ, הָדָא הוּא דְכַתִּיב קְטַנְתִּי מִכָּל הַזּוֹסְדִים וּמִכָּל הָאֲמָת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֵת עַבְדְּךָ וְגו', וְעָתָה הֵייתִי לְשִׁנֵּי מוֹזְזוֹת. מוֹזְזָה שְׂכִינְתָּא,

11. רַבִּי יַצְחָק אָמַר, בְּדִי לְהַשְׁאִירוֹ עִם אוֹתוֹ מִמֶּנָּה שֶׁל עָשׂוֹ שְׁהָיָה בָּא בְּרִשׁוֹת עַלְיוּנָה, וְאֵלֵּה הִלְכוּ לוֹמַר שִׁירָה, שְׁהַגִּיעַ זְמַנָּה לְשִׁבַּח אֵת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְאַחַר כֵּן חֲזָרוּ. זֶהוּ שְׂכַתוֹב קְטַנְתִּי מִכָּל הַחֲסָדִים וּמִכָּל הָאֲמָת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֵת עַבְדְּךָ וְגו', וְעָתָה הֵייתִי לְשִׁנֵּי מַחְנוֹת. מַחְנָה שְׂכִינָה, וְכָל

וְכָל בֵּיתָהּ, (ס"א מחנה חד הוה דכתיב מחנה אלהים זה), לְשָׁנֵי מוֹזוֹנוֹת, דְּהָיָה שְׁלִים מִכָּל סְטָרִין מִתְרִין הַצְּדָדִים מִשְׁנֵי חֲלָקִים, לְבָן וְאָדָם. שְׁכָתוּב מִחֵנָּה אֱלֹהִים זָה]. לְשָׁנֵי מִחְנוֹת – שְׁהֵיָה שְׁלִים מִכָּל הַצְּדָדִים מִשְׁנֵי חֲלָקִים, לְבָן וְאָדָם.

Genesis 32:25

”וַיֵּתֶר יַעֲקֹב, לְבָדוּ; וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ, עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר.”

“And Jacob was left alone. And a man wrestled with him until the breaking of the day.” The Zohar asks the question of why the verse says that Jacob was left alone when previously he was connected to the Shechinah and all his angels. Rabbi Yehuda explains that Jacob put himself in danger because he was alone at night and could see the danger. The angels come to protect from unseen danger.

Jacob was aware of the danger before he got himself into it.

Genesis 32:11

”מִחְנוֹת קִטְנִי מִכָּל הַחֲסָדִים, וּמְכַל-הָאֲמָת, אֲשֶׁר עָשִׂית, אֶת-עַבְדְּךָ: כִּי בְמַקְלִי, עָבַרְתִּי אֶת-הַיַּרְדֵּן הַזֶּה, וְעַתָּה הֵייתִי, לְשָׁנֵי מִחְנוֹת”

“I am unworthy (smaller) of all the loving kindness and of all the faithfulness which You have shown to Your servant; for with my staff only I crossed this Jordan, and now I have become two camps.”

God gave the angels permission to leave Jacob alone, giving him the opportunity to control the angel of Esau that represents the negative side. Esau was on his way to kill Jacob. The best protection Jacob could have was by dominating Esau’s angel. The battle was planned and supported by God.

One lesson from this Zohar is that we should not walk alone at night. The negative side is free to roam and we could be a target. Jacob may have nothing to worry about but we do.

12. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הָא אֲתַבְרַם, הַהוּא לִילְיָא שׁוֹלְטָנוֹתָא דְסְטָרָא דְעֵשׂו הוּה. בְּהֵיָה שְׁעֵתָא דְהָא פְתִיב (בראשית א) יְהִי מְאֲרַת זָסֵר, וּבְגִין כֶּף וַיֵּתֶר יַעֲקֹב לְבָדוּ, דְאֲשֵׁתָאֵר יַעֲקֹב דְאִיהוּ שְׁמִישָׁא בְּלִזְזוּדוּי, דְאֲתַכְסִּיא סִיבָרָא מִן שְׁמִישָׁא. וְאִף עַל גַּב דְנִטְרִיו (ס"א וְעַם כָּל דָּא נִטְרִיו) דְקוּדְשָׁא בְרִיָּה הוּא לָא אֲתַעֲדִי מִנְיָה מִכָּל וְכָל, וְעַל דָּא לָא יָכוֹל לוֹ, דְכָתִיב וַיֵּרָא כִּי לָא יָכוֹל לוֹ.

12. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הָא אֲתַבְרַם, הַהוּא לִילְיָא שׁוֹלְטָנוֹתָא דְסְטָרָא דְעֵשׂו הוּה. בְּהֵיָה שְׁעֵתָא דְהָא פְתִיב (בראשית א) יְהִי מְאֲרַת זָסֵר, וּבְגִין כֶּף וַיֵּתֶר יַעֲקֹב לְבָדוּ, דְאֲשֵׁתָאֵר יַעֲקֹב דְאִיהוּ שְׁמִישָׁא בְּלִזְזוּדוּי, דְאֲתַכְסִּיא סִיבָרָא מִן שְׁמִישָׁא. וְאִף עַל גַּב דְנִטְרִיו (ס"א וְעַם כָּל דָּא נִטְרִיו) דְקוּדְשָׁא בְרִיָּה הוּא לָא אֲתַעֲדִי מִנְיָה מִכָּל וְכָל, וְעַל דָּא לָא יָכוֹל לוֹ, דְכָתִיב וַיֵּרָא כִּי לָא יָכוֹל לוֹ.

13. אֲסַתְכַל לִימִינָא וּזְמָא לְאַבְרָהָם. אֲסַתְכַל לְשִׁמְאָלָא וּזְמָא לִיצְזוּקָא. אֲסַתְכַל בְּגוֹפָא וּזְמָא דְאֲתַכְלִיל מִסְטָרָא דָּא וְאֲתַכְלִיל מִסְטָרָא דָּא, כְּדִין וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוּ. בְּזוּד עַמּוּדָא דְסְמִיָּה לְגוֹפָא דְאִיהוּ לְבָר מִן גּוֹפָא.

13. אֲסַתְכַל לִימִינָא וּזְמָא לְאַבְרָהָם. אֲסַתְכַל לְשִׁמְאָלָא וּזְמָא לִיצְזוּקָא. אֲסַתְכַל בְּגוֹפָא וּזְמָא דְאֲתַכְלִיל מִסְטָרָא דָּא וְאֲתַכְלִיל מִסְטָרָא דָּא, כְּדִין וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוּ. בְּזוּד עַמּוּדָא דְסְמִיָּה לְגוֹפָא דְאִיהוּ לְבָר מִן גּוֹפָא.

14. וּבְגִין כֶּף זְוֹנָה מִלֵּאָה יִי סְבִיב לִירְאִיו וַיִּזְכְּלָם, אֲקִיף לִיה בְּכָל סְטָרִיו בְּגִין לְשׁוֹבָא לִיה, וְכַד שָׂרָא

14. וּבְגִין כֶּף זְוֹנָה מִלֵּאָה יִי סְבִיב לִירְאִיו וַיִּזְכְּלָם, אֲקִיף לִיה בְּכָל סְטָרִיו בְּגִין לְשׁוֹבָא לִיה, וְכַד שָׂרָא

שְׂכִינְתָא בְּגִייה (ס"א לגביה) כְּמִה זִיכְרִין וּמִשְׁרִיין אֲתוּ וּבְשִׁרְתָּה שְׂכִינָה בְּתוּכוֹ [ס"א אליו], כְּמִה חִילוֹת וּמְחִנּוֹת בְּאוּ עָמָה, וּמֵאוֹתָם מְלָאכִים בְּהַרְיָה, וּמֵאוֹנֵן מְלָאכִין שְׂדֵר לְגִבְיָה דְעֵשׂוּ: שְׁלַח לְעֵשׂוּ.

Genesis 32:25

”וַיֵּתֶר יַעֲקֹב, לְבַדּוֹ; וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ, עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר.”

“And Jacob was left alone. And a man wrestled with him until the breaking of the day.” Jacob was ready for the battle. His life with Laban was a constant fight against the negative side. He followed the spiritual laws of the Torah and had complete faith and trust in God. His purity was so high that Laban couldn’t hurt him. Now Jacob is facing the angel of the other side, fighting all night long.

Genesis 32:26

”וַיֵּרָא, כִּי לֹא יָלַד לוֹ, וַיַּגַּע, בְּכַף-יָרְכוֹ; וַיַּתְקַע כַּף-יָרֶךְ יַעֲקֹב, בְּהֶאבְקוֹ עִמּוֹ.”

“When the man saw that he did not prevail against Jacob, he touched his hip socket, and Jacob’s hip was put out of joint as he wrestled with him.”

The Zohar explains that the angel couldn’t prevail because on the right side of Jacob was Abraham, that is the perfection of the Right Column. On the left was Isaac that is the perfection of the Left Column and Jacob himself was the perfection of the Central column. The other side can not get to us unless there is a place of lack. At the end of the night, the angel could only touch a weak point outside Jacob’s body that affected Jacob’s leg.

The Zohar quotes again Psalms 34:8

”חֲנֹה מְלֹאךְ-יְהוָה סְבִיב לִירְאָיו; וַיַּחֲלֹצֵם”

“The angel of YHVH encamps around those who fear him, and delivers them”

When we study the Zohar, which is the highest level of Torah study, we create and own a protective shield around us that is activated when we need it.

The music video below is about the verse from Genesis 32:25

“And Jacob was left alone. And a man wrestled with him until the breaking of the day.”

Enjoy.

<http://youtu.be/mgq7Ya-sqbM>

15. וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלָאכִים, אָמַר רַבִּי אַבְרָהָם, אָמַר רַבִּי אַבְרָהָם, אֲתֵעֵר אִיהוּ לְגִבְיָה דְעֵשׂוּ, וְטוֹב הָיָה לִי לְאִשְׁתּוּקִי מִנְיָה. אֲלֵא אָמַר יַעֲקֹב יִדְעָנָא דְעֵשׂוּ זַיִישׁ לִי לִיקְרָא דְאַבְרָם וְלְעֵלָם לֹא אֲרֵגִיזוּ קַמִּיהוּ, וְהָא יִדְעָנָא הוּאִיל וְאַבְרָם קָיִים לֹא מוֹסְתִפִּינָא מִנְיָה, אֲבָל הַשְׁתָּא (הוּאִיל דַּאבָא קָאִים בְּעִינָא לַאחַפִּיִס (לַאחַפִּיִסָא)) עַמִּיהוּ, מִיָּד וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלָאכִים לְפָנָיו.

16. וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלָאכִים, רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתוּחַ וְאָמַר, (מְשַׁלִּי יב) טוֹב נִקְלָה וְעֵבֶד לֹא מוֹמְתַכְפֵּד וְזוֹסֵר לְזוּם, הָאִי קָרָא עַל יֵצֵר (דְּרַף קִסוּ ע"ב) הָרַע אֲתֵמַר, בְּגִין דְּאִיהוּ מְקַטְרָנָא תְדִיר לְגִבְיָה בְּנֵי זְשָׂא, וַיֵּצֵר הָרַע

אִיהוּ אָרִים לְבִיָּה וְרַעוּתִיהָ דְּבַר זֵשׁ בְּנִגְאוֹתָא וְאִוִּיל
אֲבַתְרִיהָ מִסְלָסְל שִׁיעָרִיהָ וּבְרִישִׁיהָ עַד דְּאִיהוּ אֲתַגְּאִי
עָלֶיהָ וּבְשִׁירָה לִיהָ לְגִיהֶנָּם.

17. אֲבָל טוֹב נִקְלָה, הֵהוּא דְלָא אִוִּיל אֲבַתְרִיהָ דִּיעָר
הָרַע וְלָא אֲתַגְּאִי כְּלָל וּמְאִירָה רוּחוּיהָ וְלְבִיָּה וְרַעוּתִיהָ
לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִירָה הוּא, וּכְדִין הֵהוּא יַעֲר הָרַע מִתְהַפֵּף
לְעַבְדָּא לּוּ, דְלָא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה עָלוּי, וְהֵהוּא בַר זֵשׁ
שְׁלִיטָא עָלוּי כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (בְּרַאשִׁית ד) וְאֵתָה תִּמְשָׁל
בּוּ.

Proverbs 12:9

”טוב נקלה, ועבד לו- ממתכבד, וחסר-לחם”

“Better is he who is humble and has a slave Than he who honors himself and lacks bread.”

Before continuing with the study I want to pause here and say thank God for leading us to the study of the Zohar. Thank God for Rabbi Shimon, the Holy Ari, Rabbi Ashlag and all the great Kabbalists that reveal and teach us the secrets of the Torah and Bible. I usually check for English translations of Bible verses on Biblehub.com. They show all the different Bible translations one next to the other. In most of the cases and pick one translation and edit it to be closer to the quoted verse.

<http://biblehub.com/proverbs/12-9.htm>

Proverbs were written by the King Solomon that is considered “the wisest man that ever lived”. There is only one version in Hebrew because it is the source but I found in the above link 20 different English translations plus one commentary explaining the verse;

“He that lives in a humble state, who has no one to wait upon him, but gets bread by his own labour, is happier than he that glories in high birth or gay attire, and wants necessaries.”

The most important thing for us to learn from this is that beyond going into the depth and true meaning of the verse, the Zohar provides the opening and the light energy to achieve the spiritual level discussed in the study.

Now we go back to the Zohar study.

Rabbi Shimon quoted the above verse and explains that the other side with the Evil Inclination pushes people to raise their ego until they lose themselves and are led to the lower levels of negativity called ‘hell’. Bread is the aspect of faith in God and connection to the Shechina that sustains our soul like bread sustains the body.

Those who are humble and follow the path of light are able to control the negative side and make it as their slave.

Genesis 32:4

”וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו, אֶל-עֵשָׂו אָחִיו, אֶרְצָה שְׂעִיר, שְׂדֵה אֲדוֹם.”

“And Jacob sent messengers (Angels) before him to Esau his brother in the land of Seir, the country of Edom,”

Rabbi Aba said that Jacob didn’t fear Esau because he had the Shechinah with him and also his father was still alive. For honoring his father Jacob didn’t ignore the situation. He humbled himself and sent angels to his brother.

Genesis 27:29

“יעבדוך עמים, וישתחו (וישתחו) לך לאמים-הוה גביר לאחיק, וישתחו לך בני אמך; ארריך ארו, ומברכיך ברוך.”

“May many nations become your servants, and may they bow down to you. May you be the master over your brothers, and may your mother’s sons bow down to you. All who curse you will be cursed, and all who bless you will be blessed.”

Even though Jacob received great blessings from his father, he knew that it wasn’t his time to completely control the negative side. His sons needed to grow and go through a process until the Final Redemption.

Lesson: To have control in our lives we need to humble ourselves and let the blessings of God come to us at the time they intended to be revealed. Some of humility and work may not be revealed in this life but definitely at the time of the Final Redemption when it is most important because the big reward is the Resurrection and immortality.

18. ממתכבד, כמה דאמרן דאיהו אוקיר גרמיה מסלסל בשעריה אתגאי ברוזיה, ואיהו זוסר לזום, זוסר מהיבנותא כמה דאת אמר, (ויקרא כא) לזום אלהיו וגו' (ויקרא כא) לזום אלהיהם הם מקריבם וגו'.

19. דבר אזור טוב נקלה (ועבד לו), דא יעקב המאיר רוזיה לזביה דעשו. בגין דלבתר ליהוי עבד לו וישלוט עלוי ויתקיים ביה (בראשית כז) יעבדוך עמים וישתחו לך לאמים וגו', ועדין לא היה זמנו כלל, אלא משום שהעבירו יעקב לסוף הימים. ועל זה היה מיד נקלה, ואחר כך אותו שמתכבד יהיה עבד לו. אותו שהוא חסר לחם יהיה עבד לאותו שנתנו לו רב דגן ותרוש.

20. תא זוי, על דא בגין דידע יעקב דאצטריה ליה, השתא אתהפך ליה נקלה. ויותר זכמה ועקימו עבד בדא, מכל מה דעבד לזבי דעשו. דאילו הוה ידע עשו זכמה דא יקטיל ליה לגרמיה ולא ייתי לדא, אבל כלא עבד בזכמתא, ועליה אמרה זונה (שמואל א ב) ה' יי יזותו מריביו וגו' ויתן עז למלכו וגו':

To explain Jacob’s behavior when meeting with Esau, the Zohar quotes from Proverbs 12:9

“טוב נקלה, ועבד לו- ממתכבד, וחסר-לחם”

“Better to be lowly and have a servant than to play the great man and lack bread.”

Leviticus 21:8

“וקדשתו-כי-את-לחם אלהיק, הוא מקריב; קדש, יהיה-לך-כי קדוש, אני יהוה מקדשכם”

“You shall sanctify him, for he offers the bread of your God. He shall be holy to you, for I, the LORD, who sanctify you, am holy.”

‘Bread’ is the aspect of Shechina and faith that Jacob had. His father’s blessings promised him control over nations (Genesis 27:29)

“יַעֲבֹדוּךָ עַמִּים, וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְךָ לְאֻמִּים—הֲוֵה גִבִּיר לְאֹחֶיךָ, וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְךָ בְּנֵי אִמְךָ; אַרְרִיךָ אֲרוּר, וּמְבָרְכֶיךָ בְרוּר.”
 “May peoples serve you, And nations bow down to you; Be master of your brothers, And may your mother’s sons bow down to you. Cursed be those who curse you, And blessed be those who bless you.”

Before meeting with Esau, Jacob fought the minister of the negative side and won. He could have easily bring Esau and his army down but he restricted. He didn’t want to ‘use’ his father’s blessings and even gave Esau material gifts.

Genesis 33:11

“קַח-נָא אֶת-בְּרִכְתִּי אֲשֶׁר הִבֵּאת לָךְ, כִּי-חֲנַנִּי אֱלֹהִים וְכִי יֵשׁ-לִי-לֵל; וַיִּפְצַר-בּוֹ, וַיִּקַּח.”

“Please take my gift which has been brought to you, because God has dealt graciously with me and because I have plenty.’ Thus he urged him and he took it.”

In addition, Jacob let Esau lead the way telling him

Genesis 33:14

“יַעֲבֹר-נָא אֲדֹנָי, לִפְנֵי עַבְדִּי; וְאֲנִי אֶתְנַהֲלֶה לְאַחֵי, לְרִגְלֵי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר-לִפְנֵי וּלְרִגְלֵי הַיְלָדִים, עַד אֲשֶׁר-אָבָא אֶל-אֲדֹנָי, שְׁעִירָה.”

“Please, my lord, go ahead of your servant. We will follow slowly, at a pace of the work which is before me, and the pace of the children. I will meet you at Seir.”

Jacob knew that it wasn’t his time to control Esau and that there is a process for him and his children to go through before the Final Redemption.

Jacob followed the spiritual principle revealed in Proverbs 12:9 above, letting Esau see him low and insignificant so he can come to the time when all the blessings, his father gave him, fulfilled.

The Zohar tells us that this was the wisest act Jacob did against Esau and if Esau had known the ‘trick’ Jacob used, he would have killed himself and not go through that process.

Lessons:

Instead of falling to the desires for the self alone and the pleasures of this world we should have the faith that when the time comes we will have all the blessings that come with a connection to the Light. Going for immediate and material pleasures is temporary and ends with the death of the soul. It’s better to have faith in the Light and have it all at the time of the Final Redemption.

As the children of Israel, who is Jacob, we inherited his blessings but we still do the work and follow the ‘pace of the children’ he planned for us.

Jacob’s blessings included Genesis 27:28

“וַיִּתֵּן-לָךְ, הַאֵלֹהִים, מִטַּל הַשָּׁמַיִם, וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ—וְרֵב דָּגָן, וַתִּירַשׁ.”

“Now may God give you of the dew of heaven, And of the richness of the earth, And an abundance of grain and new wine;”

‘Dew of heaven’ is the connection to immortality and the ‘richness of the earth’ is from the material.

We can have it all if we have faith.

21. וַיֵּצֵא אֶתְכֶם לְאֹמֶר כֹּה תֹאמְרוּן לְאֲדֹנָי לְעֵשׂוֹ כֹּה אָמַר
 לְעֵשׂוֹ כֹּה אָמַר עַבְדְּךָ יַעֲקֹב עִם לְבָן גִּרְתִּי
 וְאַחַר עַד עָתָה. מִיַּד פָּתַח יַעֲקֹב לְהַתְּהַפֵּךְ לוֹ
 לְעַבְדְּ כַּדֵּי שְׁלֵא יִסְתַּכֵּל עֲשׂוֹ בְּאוֹתָן בְּרֻכּוֹת
 21. וַיֵּצֵא אֶתְכֶם לְאֹמֶר כֹּה תֹאמְרוּן לְאֲדֹנָי לְעֵשׂוֹ כֹּה אָמַר
 עַבְדְּךָ יַעֲקֹב עִם לְבָן גִּרְתִּי וְאַחַר עַד עָתָה. מִיַּד פָּתַח
 יַעֲקֹב לְאֲתֵהֶפֶכָא לִיהָ לְעַבְדָּא, בְּגִזִּין דְּלֹא יִסְתַּכַּל עֲשׂוֹ

בְּאֵינֹן בְּרָכָאן דְּבְרָכִיָּה אָבוּי, דְּהָא יַעֲקֹב סָלִיק לִוְן
 לְבַתֵּר כְּדָקָא אַמְרֵן.
 שְׁבָרְכוּ אָבוּי, שְׁהָרִי יַעֲקֹב הַעֲבִיר אוֹתָן לְסוּף,
 כְּפִי שְׁאֲמַרְנּוּ.

22. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מֵאֵי זִמְנָא יַעֲקֹב דִּשְׁדַּר לִיהָ לְעֵשָׂו
 וְאָמַר עִם לְבָן גְּרָתִי, וְכִי מַה עָבִיד בְּשִׁלְיוּתֵיהָ
 דִּיעֵשָׂו (דַּאֲמַר) מַלְּהָ דָא. אֲכָלָא לְבָן הָאֲרַמִּי קָלִיָּה אֲוִיל
 בְּעַלְמָא דְלָא הוּוּ בַר נֶשׁ דִּישְׁתֵּיב מִנִּיהָ, דְּהוּא הוּוּ
 זֹרֵשׁ בְּזֹרְשֵׁין וְרַב בְּקוֹסְמִין, וְאָבוּי דְּבַעוֹר הָהוּא, וּבַעוֹר
 אָבוּי דְּבַלְעָם, דְּכַתִּיב (יְהוֹשֻׁעַ יג) בְּלָעָם בֶּן בַּעוֹר
 הַקּוֹסֵם, וְלְבָן זֹכָם בְּזֹרְשֵׁין וְקוֹסְמִין יִתִּיר מִכְּלָהוּ, וְעִם
 כָּל דָּא לֹא יָכִיל בִּיעֲקֹב. וּבַעָא לְאוּבְדָא לִיעֲקֹב בְּכַמְהָ
 זְיִינֵין הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (דְּבָרִים כו) אֲרַמִּי אוּבֵד אָבִי.
 22. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִה רָאָה יַעֲקֹב שֶׁשְׁלַח
 לְעֵשָׂו וְאָמַר עִם לְבָן גְּרָתִי, וְכִי מַה עָשָׂה
 בְּשִׁלְיָחוֹתוֹ שֶׁל עֵשָׂו [שְׁאֲמַר] דְּבַר זֶה? אֲלֵא
 לְבָן הָאֲרַמִּי, קוּלוּ הֲלָךְ בְּעוֹלָם, שְׁלֵא הָיָה
 אָדָם שֶׁיִּנְצַל מִמֶּנּוּ, וְהוּא הָיָה מְכַשֵּׁף בְּכַשְׁפִּים
 וְגָדוֹל בְּקוֹסְמִים, וְאָבִי בַעוֹר הָיָה, וּבַעוֹר אָבִי
 בְּלָעָם, שְׁכַתּוּב (יְהוֹשֻׁעַ יג) בְּלָעָם בֶּן בַּעוֹר
 הַקּוֹסֵם, וְלְבָן חֲכָם בְּמְכַשְׁפִּים וּבְקוֹסְמִים יוֹתֵר
 מִבְּלָעָם, וְעִם כָּל זֶה לֹא יָכִיל לִיעֲקֹב, וְרָצָה
 לְאֵבֵד אֶת יַעֲקֹב בְּכַמְהָ בְּלֵי זֵין. זֶהוּ
 שְׁכַתּוּב (דְּבָרִים כו) אֲרַמִּי אוּבֵד אָבִי.

Jacob knew that his brother Esau awaits his return to kill him. Esau had a big army and Jacob was only with his family and servants. When Jacob was on his way to his homeland, he sent messengers to his brother Esau, telling him:

Genesis 32:5

“וַיִּצַו אֹתָם, לֵאמֹר, כֹּה תֹאמְרוּן, לְאֲדֹנָי לְעֵשָׂו: כֹּה אָמַר, עַבְדְּךָ יַעֲקֹב, עִם-לְבָן גְּרָתִי, וְאַחֵר עַד-עַתָּה.”

“He also commanded them saying, “Thus you shall say to my lord Esau: ‘Thus says your servant Jacob, “I have sojourned with Laban, and stayed until now;”

The Zohar explains as we studied in previous DZ that Jacob wanted Esau to know that he lived with Laban for many years and came out as a wealthy person with many servants.

The entire world at that time knew and feared Laban. Nobody until Jacob could survive his witchcraft.

Even though Jacob could have confronted Esau and win, he wanted to avoid a negative outcome. Jacob was a person of purity and balance. He was full of Light and didn't care about winning on the level of Malchut. He wanted peace and truth.

Before meeting with Esau, Jacob sent him gifts that included 550 different types of livestock. The first message was a message of power and no fear. It was the aspect of the left column. The second message of gifts was of peace offering. It was the aspect of the right column.

Combining both aspects in balance diffused the hate and created the atmosphere of peace and balance, causing Esau to kiss Jacob.

All wars and violent conflicts create a negative outcome no matter how just is one side or the other. The outcome is death, comes from greed, envy, and desires for the self alone. That includes small fights and anger. They create the aspect of the black hole that sucks the Light from those involved and the environment, increasing negativity in the world.

23. אָמַר רַבִּי אַבָּא כּוּלִי עַלְמָא הוּי יְדַעֵי דְלְבָן הוּוּ רַב
 זֹכִימִין וְזֹרְשֵׁין וְקוֹסְמִין, וּמֵאֵן דְּבַעֵי לְאוּבְדָא בְּזֹרְשֵׁין
 לֹא אִשְׁתֵּיב מִנִּיהָ, וְכָל מַה דִּיִּדְעַ בְּלָעָם מִנִּיהָ הוּוּ.
 23. אָמַר רַבִּי אַבָּא, כָּל הָעוֹלָם הוּי יוֹדְעִים
 שֶׁלְבָן הָיָה גָדוֹל הַחֲכָמִים וְהַמְכַשְׁפִּים
 וְהַקּוֹסְמִים, וּמִי שֶׁרָצָה לְאֵבֵד אוֹתוֹ בְּכַשְׁפּוֹ,
 לֹא נִצַּל מִמֶּנּוּ, וְכָל מַה שֶׁיִּדְעַ בְּלָעָם – מִמֶּנּוּ

הָיָה, וְכַתִּיב בְּבִלְעָם (במדבר כב) כִּי יִדְעָתִי
 אֶת אֲשֶׁר תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ וְאֲשֶׁר תֵּאָר וְאֲרָר, וְכָל
 הָעוֹלָם הָיוּ פּוֹחָדִים מִלָּבָן וּמִכְשָׁפָיו. וְדָבַר
 רֵאשׁוֹן שֶׁשָּׁלַח יַעֲקֹב לְעֵשָׂו – אָמַר עִם לָבָן
 גִּרְתִּי.

וְכַתִּיב בְּבִלְעָם (במדבר כב) כִּי יִדְעָתִי אֶת אֲשֶׁר
 תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ וְאֲשֶׁר תֵּאָר וְאֲרָר. וְכּוֹלֵי עֲלָמָא הָווּ
 מִסְתַּפֵּי מִלָּבָן וּמִזְוָרֵשׁוּי, וּמִכָּל קַדְמָאָה דִּישְׁדָּר יַעֲקֹב
 לְעֵשָׂו אָמַר עִם לָבָן גִּרְתִּי.

24. וְאִם תֵּאָמַר שֶׁמַּעַט הָיָה, חֲדָשׁ אִו שָׁנָה –
 לֹא כָּהָן, אֲלָא וְאַחַר עַד עֵתָהּ, עֲשָׂרִים שָׁנָה
 הִתְאַחֲרָתִי עִמּוֹ. וְאִם תֵּאָמַר שֶׁלֹּא עָלָה בְּיָדִי
 כְּלוּם – וַיְהִי לִי שׂוֹר וְחִמּוֹר. אוֹתָם שָׁנֵי גִזְרֵי
 דִּין, שֶׁכְּשֶׁשְׁנֵיהֶם מִתְחַבְּרִים יַחַד, לֹא
 מִתְחַבְּרִים אֲלָא לְהִרְעֵ לְעוֹלָם, וְלָבָן
 כְּתוּב (דברים כב) לֹא תִחַרֵּשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר
 יַחַדוּ.

24. וְאִי תֵימָא דְזַעִיר הָוָה יָרוּז אוֹ שֵׁתָא. לָאו הָכִי, אֲלָא
 וְאַזְזַר עַד עֵתָהּ, עֲשָׂרִין שָׁנִין אֶתְאַזְזַרִית עִמִּיהָ. וְאִי תֵימָא
 דְלֹא סְלִיק בְּיָדִי כְלוּם. וַיְהִי לִי שׂוֹר וְחִמּוֹר, אֵינּוֹן תְּרִין
 גִּזְרֵי דִינִין, דְכַד מִתְזַבְּרִין תְּרוּוּיָהּ כּוּזָא, לֹא מִתְזַבְּרִין
 אֲלָא לְאַבְאָשָׁא עֲלָמָא. וּבְגִין כָּהָן כְּתִיב, (דברים כב) לֹא
 תִזְרַשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יַזְדִּוּ.

In his message to Esau, Jacob tells Esau that he lived with Laban and adds:

Genesis 32:6

”וַיְהִי-לִי שׂוֹר וְחִמּוֹר, צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה; וְאֲשָׁלַחָה לְהַגִּיד לְאֲדֹנָי, לְמַצָּחֹן בְּעֵינֶיךָ”

“I have oxen, donkeys, flocks, male servants, and female servants. I have sent to tell my lord, in order that I may find favor in your sight.”

Deuteronomy 22:10

”לֹא-תִחַרֵּשׁ בְּשׂוֹר-וּבַחֲמֹר, יַחַדוּ”

“You shall not plow with an ox and a donkey together.”

The Zohar explains that Ox and donkey represent judgments that bring harm. If they come together they can harm the world with judgments.

Jacob wanted Esau to know that Laban had no power over him and he could also control great negative energies.

Jacob receives blessings that give him ‘automated’ protection.

Genesis 27:29

”אֲרָרֶיךָ אֲרֹר, וּמְבָרְכֶיךָ בְּרוּךְ”

“Cursed be those who curse you, And blessed be those who bless you.”

Balak and Balaam came to curse the children of Israel in the wilderness but they couldn’t do it. Balaam ends blessing instead of cursing and he was killed later. Balak disappeared from the Torah.

25. צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה, אֲלֵיךְ אֵינּוֹן כְּתָרִי תִתְנֵאֵי דְקַטְל
 תְּחַתּוֹנִים שֶׁהֲרֵג הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בְּמַצְרִים, (שמות יב) בְּכּוֹר
 בְּהֶמְהָ, (שמות יב) בְּכּוֹר הַשִּׁפְחָה,
 הַדָּא הוּא דְכְּתִיב צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה. מִיָּד מִסְתַּפֵּי הָוָה
 עֲשֵׂו וְנִפְקָ לְקַדְמוּתֵיהָ, וְדוּזִילוֹ הָוָה לִיהָ מִיַּעֲקֹב כְּמָה
 דְּהָוָה לִיהָ לְיַעֲקֹב מִעֲשֵׂו.

25. צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה, אֲלֵיךְ אֵינּוֹן כְּתָרִי תִתְנֵאֵי דְקַטְל
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמַצְרִים (שמות יב) בְּכּוֹר
 בְּהֶמְהָ (שמות יב) בְּכּוֹר הַשִּׁפְחָה,
 הַדָּא הוּא דְכְּתִיב צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה. מִיָּד מִסְתַּפֵּי הָוָה
 עֲשֵׂו וְנִפְקָ לְקַדְמוּתֵיהָ, וְדוּזִילוֹ הָוָה לִיהָ מִיַּעֲקֹב כְּמָה
 דְּהָוָה לִיהָ לְיַעֲקֹב מִעֲשֵׂו.

26. לְבַר זֶשׁ דְּהָוָה אֲזִיל בְּאַרְזָא, עַד דְּהָוָה אֲזִיל שְׁמַע
 עַל זוּד לְסִטִּים דְּהָוָה כְּמִן בְּאַרְזָא, פִּגְעַ בֵּיהָ בַר זֶשׁ

26. לְבַר זֶשׁ דְּהָוָה אֲזִיל בְּאַרְזָא, עַד דְּהָוָה אֲזִיל שְׁמַע
 עַל זוּד לְסִטִּים דְּהָוָה כְּמִן בְּאַרְזָא, פִּגְעַ בֵּיהָ בַר זֶשׁ

בְּדַרְדֵּי. פָּגַשׁ אוֹתוֹ אִישׁ אַחֵר, אָמַר לוֹ: מִמִּי אַתָּה? אָמַר לוֹ: אֲנִי מִלְגִּיזוֹן פְּלוֹנִי. אָמַר לוֹ: סֵטָה לָךְ מִלְפָּנַי, שְׁפֹל מִי שְׁקָרֵב אֵלַי, אֲנִי מִבִּיא נְחֹשׁ אֶחָד שְׁהוֹרֵג אוֹתוֹ. הֲלָךְ אוֹתוֹ הָאִישׁ לְאוֹתוֹ הַלְגִּיזוֹן. אָמַר לוֹ: אִישׁ אֶחָד בָּא, וְכָל מִי שְׁקָרֵב אֵלָיו, נוֹשֵׁף אוֹתוֹ נְחֹשׁ אֶחָד שְׁהוּא מִבִּיא, וּמֵת.

אָזוּרָא. אָמַר לִיה מִמֵּאן אַנְתָּ, אָמַר לִיה מִפְּלוֹנִי לְגִיזוֹן אַנְתָּ, אָמַר לִיה סֵטִי לָךְ מִנְעָבָאֵי דְכָל מֵאן דְקָרִיב בְּהַדְאֵי זוּד זוּיָא אַנְתָּ מִיִּתִי וְקָטִיל לִיה. אֲזַל הֵהוּא בַר זֵשׁ לְהֵהוּא לְגִיזוֹן, אָמַר לִיה זוּד בַר זֵשׁ אֶתִי וְכָל מֵאן דִּי קָרִיב בְּהַדְרִיה זֵשׁ כִּיה זוּד זוּיָא דֵהוּא מִיִּתִי (דף קס"ז ע"א) וּבִיִּית.

Esau understood Jacob's power and dropped his plan to kill his brother. The 'Esau' of the world hate 'Jacob' (Israel). As the children of Israel, we need the support of YHVH and the central column to show the strength that can defuse the hate without a fight and bring peace.

The gathering of Russia, the US, Iran, and other forces at the borders of Israel creates the state that is like Esau coming to kill Jacob. Israel is very strong and equipped with tools of war managed by people with high intelligence. What we need now is to invite YHVH to be the chief army commander to help us win the war and bring peace.

We read in the Song of the Sea, Exodus 15:3

”יְהוָה, אִישׁ מִלְחָמָה; יְהוָה, שְׁמוֹ”

”YHVH is a man of war, YHVH is His name.”

The Israelites were in distress when the Egyptians were behind them and the sea in front of them. Moses told them

Exodus 14:14

”יְהוָה, יִלְחֶם לָכֶם; וְאַתֶּם, תִּחְרְשׁוּן”

”YHVH will fight for you, and you shall hold your peace.”

We need to focus on increasing our spiritual connections to draw the support of YHVH to activate the blessing of Jacob to his children. God always keeps his promises.

Jeremiah 30:7

”הוֹי, כִּי גָדוֹל הַיּוֹם הַזֶּה—מֵאִין כְּמֵהוּ; וְעַתְּצָרָה הִיא לְיַעֲקֹב, וּמִמְנָה יִנְשָׁע”

”Alas! for that day is great, There is none like it; And it is the time of Jacob's distress, But he will be saved from it.”

Jeremiah 30:10

”וְאַתָּה אֶל-תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב גַּם-יְהוָה, וְאֶל-תַּחַת יִשְׂרָאֵל—כִּי הִנְנִי מוֹשִׁיעַךְ מִרְחוֹק, וְאַת-זָרְעֶךָ מֵאֶרֶץ שָׁבָיִם; וְשָׁב יִשְׂרָאֵל וְשָׁקֵט וְשָׁאֲנָן, וְאִין מִחְרִיד”

”Then fear not, O Jacob my servant, declares YHVH, nor be dismayed, O Israel; for behold, I will save you from far away, and your offspring from the land of their captivity. Jacob shall return and have quiet and ease, and none shall make him afraid.”

27. שָׁמַע הֵהוּא לְגִיזוֹן וּדְחִייל, אָמַר יְאוֹת דְּאֲזִיל לְקַבְּלִיה וְאַתְפִּיִס בְּהַדְרִיה. עַד דְּזוּבָא לִיה הֵהוּא בַר זֵשׁ, אָמַר, ווי דִּהֲשֵׁתָא יְקָטְלִינִיה הֵהוּא לְגִיזוֹן. שְׂאֲרֵי סְגִיד וְכָרַע לְקַבְּלִיה. אָמַר הֵהוּא לְגִיזוֹן, אֲלִמְכָא הוּא לִיה בִּידִיה זוּיָא לְקָטְכָא, לָא סְגִיד כּוֹלֵי הֵאֵי לְקַבְּלִי. שְׂאֲרֵי לְגִיזְנָה לְאַתְנָאָה, אָמַר, הוּאִיל וְכָל כְּךָ פָּרַע לְקַבְּלִי לָא אֶקָטְלִינִיה.

27. שָׁמַע אוֹתוֹ לְגִיזוֹן וּפְחַד. אָמַר: יָפָה שְׂאֵלְךָ עִמּוֹ וְאַתְפִּיִס עִמּוֹ. עַד שְׂרָאָה אוֹתוֹ אוֹתוֹ הָאִישׁ, אָמַר: אוֹי וְאָבוֹי שְׁעַכְשׁוּ יְהַרֵּג אוֹתוֹ לְגִיזוֹן. הַתְחִיל לְהִשְׁתַּחֲוֹת וְלִכְרַע כְּנִגְדּוֹ. אָמַר אוֹתוֹ לְגִיזוֹן: אֲלִמְלָא הִיָּה לוֹ בְּיָדוֹ נְחֹשׁ לְהַרְגֵי, לָא הִיָּה מִשְׁתַּחֲוֶה כָּל זֶה כְּנִגְדֵי. הַתְחִיל הַלְגִּיזוֹן לְהַתְנָאוֹת. אָמַר: הוּאִיל וְכָל כְּךָ פָּרַע לְנִגְדֵי, לָא אֶהַרֵּג אוֹתוֹ.

הָאֲרָמִי בַחֲלוֹם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ הַשְּׁמֵר לָךְ פֶּן תִּדְבַּר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב וְגו'. פֶּן תִּדְבַּר? פֶּן תַּעֲשֶׂה לְיַעֲקֹב רָעָה צָרִיף לְכַתּוּב! אֵלֶּא לָבֵן לֹא רָדַף אַחֲרַי יַעֲקֹב בְּכַח גְּבוּרִים לְעָרֶף בּו קָרַב, שְׁהָרִי חִיל יַעֲקֹב וּבְנָיו גְּדוּל מִמֶּנּוּ, אֵלֶּא לְהַרְגוֹ בְּפִי וּלְהַשְׁמִידוֹ אֶת הַבֵּל. זֶהוּ שְׁכַתּוּב אֲרָמִי אֵבֶד אֲבִי וְלָבֵן כְּתוּב פֶּן תִּדְבַּר וְלֹא פֶּן תַּעֲשֶׂה. וְכַתּוּב יֵשׁ לְאֵל יָדֵי לַעֲשׂוֹת. מִנֵּן הִיא יוֹדֵעַ שְׂיִכְלֵת הַיָּתֵה בִּידוֹ? אֵלֶּא כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֱלֹהֵי אֲבִיכֶם אֲמַשׁ אָמַר אֵלַי.

אֵל לָבֵן הָאֲרָמִי בַחֲלוֹם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ הַשְּׁמֵר לָךְ פֶּן תִּדְבַּר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב וְגו'. פֶּן תִּדְבַּר, פֶּן תַּעֲשֶׂה לְיַעֲקֹב רָעָה מִבְּעֵי לִיָּה. אֵלֶּא לָבֵן לֹא רָדַף אַבְתְּרִיָּה דִּיעֲקֹב בְּזוּיָלָא דְגוּבְרִין לְאִנְזוּא בִּיהַ קָרְבָּא. דְּהָא זוּיָלָא דִּיעֲקֹב וּבְנָיו רַב מִנֵּיהּ, אֵלֶּא לְמִקְטִלִּיהַ בְּפוּמִיָּה וּלְשִׁיעָאָה כִּלְאָ. הָדָא הוּא דְכַתִּיב אֲרָמִי אֵבֶד אֲבִי. וּבְנֵין קָרַף פֶּן תִּדְבַּר, וְלֹא כְּתִיב פֶּן תַּעֲשֶׂה. וְכַתִּיב יֵשׁ לְאֵל יָדֵי לַעֲשׂוֹת. מִנֵּן הָוָה יָדַע דִּיִּכְלֵתָא הָוָה בִּידִיָּה. אֵלֶּא כְּמַה דְּאִתְמַר אֱלֹהֵי אֲבִיכֶם אֲמַשׁ אָמַר אֵלַי וְגו'.

31. וְזוֹהֵי הָעֵדוּת שֶׁצָּנָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַעֲיֵד, שְׁכַתּוּב (דְּבָרִים כו) וְעֲנִיתַי וְאִמַּרְתָּ לְפָנַי ה' אֱלֹהֵיךָ אֲרָמִי אֵבֶד אֲבִי וְגו'. וְעֲנִיתַי – כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת כ) לֹא תַעֲנֶה בְּרַעַף, (דְּבָרִים יט) עֲנֶה בְּאִחוּי.

31. וְדָא הוּא סְהַדוּתָא, דְּפָקִיד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְאִסְהַדָּא. דְּכַתִּיב (דְּבָרִים כו) וְעֲנִיתַי וְאִמַּרְתָּ לְפָנַי יי אֱלֹהֵיךָ אֲרָמִי אֵבֶד אֲבִי וְגו'. וְעֲנִיתַי, כְּמַה דְּאִתְ אָמַר, (שְׁמוֹת כ) לֹא תַעֲנֶה בְּרַעַף. (דְּבָרִים יט) עֲנֶה בְּאִחוּי.

Laban was a powerful magician and had great power in his mouth. After he discovered that Jacob runs away, he decided to go after him. Before he caught up with Jacob, God appeared to him in a dream telling him to block his mouth from blessing or cursing Jacob.

Genesis 31:24

“וַיְבֹא אֱלֹהִים אֶל-לָבֵן הָאֲרָמִי, בַּחֲלוֹם הַלַּיְלָה; וַיֹּאמֶר לוֹ, הַשְּׁמֵר לָךְ פֶּן-תִּדְבַּר עִם-יַעֲקֹב-מִטּוֹב עַד-רָע.”

“God came to Laban the Aramean in a dream of the night and said to him, “Be careful that you do not speak to Jacob either good or bad”

The power to curse or bless runs in the family. Laban’s grandson, Balaam, was invited by Balak to curse the Israelites when they were in the wilderness, on their way to the Promised Land. God interfered again to protect the children of Israel, keeping the blessings given to Jacob.

Numbers 22:9 “וַיְבֹא אֱלֹהִים, אֶל-בִּלְעָם”

“That night God came to Balaam...”

Numbers 22:12

“וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-בִּלְעָם, לֹא תֵלֵךְ עִמָּהֶם; לֹא תֵאָר אֶת-הָעָם, כִּי בְרוּךְ הוּא.”

“God said to Balaam, “You shall not go with them. You shall not curse the people, for they are blessed.”

Laban could harm Jacob but he had to follow God’s command because otherwise, he would lose everything. Even as a negative person he knew that he can not go against the words of God. He was part of the system that God created for us to challenge us and overcome it.

Genesis 31:29

“יֵשׁ-לְאֵל יָדֵי, לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם רָע; וְאֱלֹהֵי אֲבִיכֶם אֲמַשׁ אָמַר אֵלַי לֵאמֹר, הַשְּׁמֵר לָךְ מִדְּבַר עִם-יַעֲקֹב-מִטּוֹב עַד-רָע”

“It is in my power to do you harm. But the God of your father spoke to me last night, saying, ‘Be careful not to say anything to Jacob, either good or bad.’”

Jacob had powerful adversaries but at the same time, he earned the protection of the only power that counts YHVH.

If we are not connected to YHVH through the study of Torah, Zohar, and prayers, we can not trust any force in the world to save us from chaos.

Psalms 146:3

“אל-תִּבְטְחוּ בַּנְּדִיבִים – בְּבָן-אָדָם, שֶׁאֵין לוֹ תְּשׁוּעָה.”

“Do not trust in princes, In mortal man, in whom there is no salvation.”

Proverbs 3:5 “Trust in YHVH with all your heart And do not lean on your own understanding.” 6 “In all your ways acknowledge him, and he will make straight your paths.”

32. כְּתִיב בִּיהַב בְּבַלְעָם (במדבר כד) וְלֹא הִלֵּךְ כְּפַעַם לְקִרְאָת נְזוּשִׁים, דְּהִכִּי הוּא אֲרוּזִיה דְּאִיהוּ הָוָה מְנֻזָּשׁ. בְּלָבָן כְּתִיב, (בראשית ל) נְזוּשְׁתִּי, דְּאִשְׁמֻזּוּ בְּזוּרְשׁוֹי וּבִקְסָמוֹי בְּעִסְקָא דִּיעֵקֵב, וְכֹד בְּעָא לְאוּבְדָא לִיעֵקֵב בְּנְזוּשָׁא וּבְזוּרְשָׁא דִּילִיה בְּעָא לְאוּבְדִיה, וְלֹא שִׁבְקִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

32. כתוב ביהב בבלעם (במדבר כד) ולא הלך בפעם לקראת נזושים, דהכי הוא ארוזיה דאיהו הוה מנוזש. בלבן כתיב, (בראשית ל) נזושתתי, דאשמזו בזורשויו ובקסמויו בעסקא דיעקב, וכוד בעא לאובדא ליעקב בנזושא ובזורשא דיליה בעא לאובדיה, ולא שבקיה קודשא בריך הוא.

33. וְהִינֵנוּ דְּאָמַר בְּלָעַם בְּרַ בְּרִיהַב (במדבר כג) כִּי לֹא נְזוּשׁ בִּיעֵקֵב וְלֹא קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל, מֵאֵן יָכִיל לְהוֹן, דְּהָא סְבָאֵי בְּעָא לְאוּבְדָא לְאִבוּהוֹן בְּנְזוּשִׁים וּבִקְסָמוֹים דִּילִיה וְלֹא סְלִיקָא בִּירוּי. דְּלֹא שִׁבְקִיה לְלִטְיָא. הָדָא הוּא דְּכְתִיב כִּי לֹא נְזוּשׁ בִּיעֵקֵב וְלֹא קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל.

33. והינו דאמר בלעם בר בריהב (במדבר כג) כי לא נזוש ביעקב ולא קסם בישראל, מאן יכיל להון, דהא סבאי בעא לאובדא לאבוהון בנזושים ובקסמוים דיליה ולא סליקא בירווי. דלא שבקיה ללטיא. הדא הוא דכתיב כי לא נזוש ביעקב ולא קסם בישראל.

Genesis 30:27

“וַיֹּאמֶר אֵלָיו לָבָן, אִם-נָא מִצְאֵתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ; נִחְשֵׁתִי, וַיְבָרַכְנִי יְהוָה בְּגִלְגָּלָה׃”

“But Laban said to him, “If now it pleases you, stay with me; I have divined (with omens) that YHVH has blessed me on your account.”

The root of the Hebrew word ‘נחשת’ that is translated to ‘Omens’ is “נחש” and it means ‘Snake’.

He knew that he was blessed because of Jacob. Laban tried like the snake to use different omens against Jacob and control him and enslave his energy but couldn’t.

Laban’s grandson, Balaam, tried to use similar omens against the Israelites but realized that the blessings of Jacob provided them with strong protection so he tried different magics.

Numbers 24:1

“וַיֵּרָא בַלְעָם, כִּי טוֹב בְּעֵינָי יְהוָה לְבָרַךְ אֶת-יִשְׂרָאֵל, וְלֹא-הִלֵּךְ כְּפַעַם-בְּפַעַם, לְקִרְאָת נְחָשִׁים; וַיִּשֶׁת אֶל-הַמִּדְבָּר, פָּנָיו׃”

“When Balaam saw that it pleased YHVH to bless Israel, he did not go as at other times to seek omens but he set his face toward the wilderness.”

Balaam failed his contract with Balak to curse the children of Israel. He gave up and made a statement (Numbers 23:23)

“כִּי לֹא-נִחַשׁ בִּיעֵקֵב, וְלֹא-קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל׃”

“For there is no omen against Jacob, Nor is there any magic against Israel;”

Jacob received the name Israel after leaving Laban and overcoming the angel of the negative side. His statement above is admitting that his grandfather cannot affect Jacob and now he cannot cause any harm to the children of Israel, who is Jacob.

Lesson: The blessings from God are stronger than any magic.

34. ובכל עשרת מיני כשפים וקסמים מהארת הכתרים התחתונים עשה לבן בנגד יעקב, ולא יכל. זהו שכתוב (בראשית לא) ותחלף את משכרתי עשרת מנים. שכלם עשה לבן בנגדו ולא עלה בידו להרע לו, שכתוב (שם) והחלף את משכרתי עשרת מנים ולא נתנו אלהים להרע עמדי. מה זה מנים? פתגום מינים, וכתוב (ויקרא יז) לשעירם אשר הם זנים אחריהם. מונים – מינים במשמעו. ועשרה מינים הם של כשפים וקסמים בכתרים התחתונים, וכלם עשה בנגדו.

35. עשרה מינים הם, שכתוב (דברים יח) קסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף וחבר חבר ושאל אוב וידעני ודרש אל המתים. הרי הם עשרה.

34. ובכלהו עשרה יני זורשין וקוסמין דקוּטְפִי דכתרין תתאין עבד לבן לקבליה דיעקב ולא יכיל. הדיא הוא דכתיב, (בראשית לא) ותחלף את משכרתי עשרת מונים. דכלהו עבד לבן לקבליה ולא סליקו ביהוי לאבאשא ליה, דכתיב, (בראשית לא) והחלף את משכרתי עשרת מונים ולא נתנו אלהים להרע עמדי. מאי מונים, פתגום זנין, וכתיב (ויקרא יז) לשעירים אשר הם זונים אחריהם. מונים, מינים במשמעו. ועשרה זנין אינון דזורשין וקוסמין בכתרין תתאין וכלהו עבד לקבליה.

35. עשרה זנין אינון, דכתיב, (דברים יח) קוסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף וזוזבר וזוזבר וזוזבר ושאל אוב וידעני ודרש אל המתים, הא עשרה אינון.

The Zohar reveals that Laban tried 10 different ways to hurt Jacob but couldn't. It came to a point that Jacob feared that Laban may cause him direct physical harm instead of witchcraft since it didn't work on him. He asked his wife to get ready to run away from their father because it's time to move on.

Genesis 31:7

”ואבינו התל בי, והחלף את-משכרתי עשרת מנים; ולא-נתנו אלהים, להרע עמדי.”

“Yet your father has cheated me and changed my wages ten times; however, God did not allow him to hurt me.”

The ten different types of witchcraft are forbidden for us to use because they draw forces from the negative side.

Deuteronomy 18:10, 11

”לא-ימצא בך, מעביר בנו-ובתו באש, קסם קסמים, מעונן ומנחש ומכשף”

”וחבר, חבר; ושאל אוב וידעני, ודרש אל-המתים”

“There shall not be found among you anyone who makes his son or his daughter pass through the fire, one who uses divination, one who practices witchcraft, or one who interprets omens, or a sorcerer,”

“or one who casts a spell, or a medium, or a spiritist, or one who calls up the dead.”

The other side has great forces that can be utilized easily if a person connects to them through negative and impure actions. The main problem is that it draws judgments and the user of these negative methods may hurt himself sooner or later. The worst thing is that the person loses his soul to the other side, sometimes without the ability to correct.

Many people want to peek into their future and look for people who are specialized in these negative methods. They can reveal a great deal of truth but there's always a big price to pay and a great failure to experience along the negative path they follow.

As a general rule, everything that is related to objects and or touched by people is wrong and negative. Tarot and other card reading are negative. Even if they reveal some truth, they lead to negative outcomes because the force that provides the

revelation wants to drain the person's energy. Like the snake, it has some truth but it leads to judgment and aspects of death.

36. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, נַחֲשׁ וְקָסָם הֵם שְׁנֵי מִינִים, וּבְדַרְגָּה אַחַת עוֹלִים, וּבְשָׂבָא בַלְעָם, בְּקָסָם עָשָׂה בְּנֶגֶד יִשְׂרָאֵל, וְהִינוּ שְׂכָתוּב (במדבר כב) וְקָסָמִים בְּיָדָם. וּבְנֶגֶד יַעֲקֹב בָּא לְבֶן בְּנַחֲשׁ. זֶה וְזֶה לֹא עָלָה בְּיָדָם. זֶה שְׂכָתוּב (שם כג) כִּי לֹא נַחֲשׁ בְּיַעֲקֹב וְלֹא קָסָם בְּיִשְׂרָאֵל. כִּי לֹא נַחֲשׁ בְּיַעֲקֹב – בְּתַחֲלָה בְּיָמֵי לְבָן. וְלֹא קָסָם בְּיִשְׂרָאֵל – אַחֲרַיִךְ בְּיָמֵי בַלְעָם.

36. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי זֹנֵשׁ וְקָסָם, תִּרְי זִינֵי אִינֹן, וּבְדַרְגָּא זוּד סְלִקִין. וְכֹד אַתָּא בַלְעָם בְּקָסָם עֵבֶד לְקַבְלֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. וְהִינֵנו דְּכַתִּיב, (במדבר כב) וְקָסָמִים בְּיָדָם. וְלְקַבְלֵיהּ דְּיַעֲקֹב אַתָּא לְבָן בְּזוֹנֵשׁ, הָאִי וְהָאִי לֹא סְלִיקוּ בְּיָדֵיהּ הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (שם כג) כִּי לֹא זֹנֵשׁ בְּיַעֲקֹב וְלֹא קָסָם בְּיִשְׂרָאֵל. כִּי לֹא זֹנֵשׁ בְּיַעֲקֹב בְּקַדְמֵיתָא בְּיָוֵמוּי דְּלְבָן. וְלֹא קָסָם בְּיִשְׂרָאֵל לְבַתֵּר בְּיָוֵמוּי דְּבַלְעָם.

37. אָמַר בַּלְעָם לְבַלְקָ, בָּא רָאָה מִי יָכוֹל לְהַסְמִין וּזְזָרְשִׁין דְּבַכְתָּרִין דִּיקָן, מִקִּינָא דְּמַלְכוּתָא דְּלַעֲלָא (ותחא) מִתַּעֲטָרָן (דהא), וְהוּא אַתְקֶשֶׁר בְּהוּ דְּכַתִּיב יי אֶלְהִיו עִמּוֹ וְתִרְוַעַת מְלָךְ בּוּ.

37. אָמַר בַּלְעָם לְבַלְקָ, תָּא זְזִי, מֵאֵן יָכִיל לְהוֹן. דְּכָל קָסָמִין וּזְזָרְשִׁין דְּבַכְתָּרִין דִּיקָן, מִקִּינָא דְּמַלְכוּתָא דְּלַעֲלָא (ותחא) מִתַּעֲטָרָן (דהא), וְהוּא אַתְקֶשֶׁר בְּהוּ, דְּכַתִּיב יי אֶלְהִיו עִמּוֹ וְתִרְוַעַת מְלָךְ בּוּ.

38. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה זֹס וְשְׁלוֹם דְּהוּה יָדַע בַּלְעָם בְּקַדוּשָׁה דְּלַעֲלָא (דף קסז ע"ב) כָּלֵל. דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אַתְרַעֲי בְּעַם וְלִישָׁן אַזְזָרָא דְּיִשְׁתַּמְשׁ בִּיקְרִיָּה, אֶלָּא בְּנוֹי קַדִּישִׁין. וְאָמַר (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים. מִי שְׁהֵם קְדוּשִׁים יִשְׁתַּמְשׁוּ בְּקַדְשָׁה. יִשְׂרָאֵל הֵם קְדוּשִׁים, שְׂכָתוּב (דברים יד) כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתְּהוּ. אַתְּהוּ קְדוֹשׁ וְלֹא עִם אַחֲרָה.

38. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה זֹס וְשְׁלוֹם דְּהוּה יָדַע בַּלְעָם בְּקַדוּשָׁה דְּלַעֲלָא (דף קסז ע"ב) כָּלֵל. דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אַתְרַעֲי בְּעַם וְלִישָׁן אַזְזָרָא דְּיִשְׁתַּמְשׁ בִּיקְרִיָּה, אֶלָּא בְּנוֹי קַדִּישִׁין. וְאָמַר (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים, מֵאֵן דְּאִינֹן קַדִּישִׁין יִשְׁתַּמְשׁוּן בְּקַדוּשָׁה, יִשְׂרָאֵל אִינֹן קַדִּישִׁין דְּכַתִּיב, (דברים יד) כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתְּהוּ. אַתְּהוּ קְדוֹשׁ וְלֹא עִם אַזְזָרָא.

Balaam knew that his powers could not give him and Balak the desired outcome of destroying the Israelites, and he told that to Balak.

Numbers 23:21

”לא-הביט און בְּיַעֲקֹב, וְלֹא-רָאָה עִמֵּל בְּיִשְׂרָאֵל; יְהוָה אֱלֹהֵיו עִמּוֹ, וְתִרְוַעַת מְלָךְ בּוּ.”

“He has not observed misfortune in Jacob; Nor has He seen trouble in Israel; YHVH his God is with him, And the shout of a king is among them.”

The Zohar reveals that only the children of Israel have access to the holy system because they are his children, his chosen people, and it makes them holy.

Deuteronomy 14:1,2

”בְּנִים אַתֶּם, לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם”

”כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתְּהוּ, לַיהוָה אֱלֹהֵיךְ; וּבְךָ בָחַר יְהוָה, לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סִגְלָה, מִכָּל הָעַמִּים, אֲשֶׁר-עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה”

”You are the sons of YHVH your God;”

”For you are a holy people to the LORD your God, and YHVH has chosen you to be a people for His own possession out of all the nations who are on the face of the earth.”

The Israelites can connect spiritually and go above the limitation of the corporeal world. The other nations are limited to the lower level because they are ‘on the face of the earth’.

Leviticus 11:44

”כִּי אֲנִי יְהוָה, אֱלֹהֵיכֶם, וְהִתְקַדְּשִׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי”

“For I am YHVH your God. Consecrate yourselves therefore, and be holy, for I am holy.”

We should always walk on the path that cleanses and purifies us, starting by avoiding all the “you shall not do...” precepts. One of these important precepts is not to follow idols. Idols are all dependencies and beliefs that something material has some kind of pure holy powers.

I saw many students of Kabbalah using all kinds of objects and jewelry with names expecting miracles in their lives or at least gain benefit from carrying the name(s). This is a pure idol worshiping and should be discouraged by all teachers of Kabbalah. Carrying a small Zohar book is better than names on expensive jewelry.

The 72 names are sacred and powerful but they can't be channeled and manifested where there is no proper vessel. In many cases, improper use of the names brings judgment and the opposite outcome. The 72 names can best help a person only if they use them as a whole, proceeded with proper prayers and meditations. Only a righteous Kabbalist can recommend a specific use of names for a specific person. Each person has a unique vessel and a channel of Light so is the spiritual tools that can support him. A prayer in a Minyan (a group of minimum 10 people) can provide greater elevation of the individual prayer that golden jewelry and diamonds, worth thousands of dollars. Some pieces of jewelry are really beautiful but the spiritual value is from none to negative.

I was asked about the use of Astrology as a way to predict the future. My answer is that Astrology is okay because the constellation exists since the creation and no human or ‘earthly’ force can influence their movements. Astrology can help a person understand his path in life and overcome challenges by elevating himself spiritually using the meditation and tools of Kabbalah. This aspect is called ‘going above the influence of the Zodiac’.

39. מֵאֵן דְּאֵינוּן מְסֻאֲבִין, מְסֻאֲבוּ אֲוֵדְמוֹן לִוְן לְאַסְתֵּאבָּא
 עֲלִיה. כְּתִיב, (וִיקְרָא יג) טָמֵא הוּא בְּדָד יֵשֵׁב מִזְוִוִין
 לְמוֹזָזָה מִוִּשְׁבֹּו. וּמְסֻאֲבָא לְמְסֻאֲבָא קָרִי
 דְּכְתִיב, (שם) וְטָמֵא טָמֵא יְקָרָא, מֵאֵן דְּאִיהוּ טָמֵא,
 לְטָמֵא יְקָרָא, כִּכָּא אֲוִיל בְּתֵר זִינִיה.

40. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, יְאוֹת הוּא לְיַעֲקֹב דְּהוּה קְדִישָׁא
 לְוִמֵר דְּאַסְתֵּאב בְּלָבָן וּבְזוֹרְשׁוּי, אוּ עִבְזָא הוּא דִּילִיה.
 אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי, אָף עַל גַּב דְּקָאֵמַר רַבִּי יְהוּדָה,
 אֲנָא מְסִייעַ לָךְ. דְּהָא כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית כז) אֲנֹכִי עֲשׂוּ
 בְּכוֹרְךָ. וְכִי יְאוֹת הוּא לְעַדִּיקָא כְּיַעֲקֹב לְמוֹזְלָף שְׂמִייה
 40. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, נֶאֱחָה הוּא לְיַעֲקֹב, שְׁהִיָּה
 קְדוֹשׁ, לְוִמֵר שְׁנִטְמָא בְּלָבָן וּבְכִשְׁפִּי, אוּ
 שְׂבַח הוּא שְׁלוֹ? אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, אָף עַל גַּב
 שְׁאָמַר רַבִּי יְהוּדָה – אֲנִי מְסִייעַ לָךְ, שְׁהִירִי
 כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כז) אֲנֹכִי עֲשׂוּ בְּכוֹרְךָ. וְכִי יָפָה
 הוּא לְעַדִּיק כְּיַעֲקֹב לְהַחֲלִיף שְׂמוֹ בְּשֵׁם
 טְמֵאָה? אֱלֵא אֲנֹכִי, פּוֹסֵק טַעַם, וְאוֹמֵר אֲנֹכִי
 מִי שְׂאֲנִי, אֲבַל עֲשׂוּ בְּכוֹרְךָ, וְהִירִי פְּרִשׁוּדָה.

בְּשֵׁמָּה דְּמִסְאַבָּא, אֵלָא אֲנֹכִי, פְּסָקָא טַעֲמָא. וְאָמַר
אֲנֹכִי מֵאֵן דְּאֵנָא, אֲבָל עֲשֵׂו בְּכוֹרֵךְ וְהָא אוֹיְבוֹיָהּ.

Genesis 32:5

“וַיֹּצֵא אֹתָם, לֵאמֹר, כֹּה תֹאמְרוּן, לְאֲדֹנָי לַעֲשׂוֹ: כֹּה אָמַר, עֲבָדְךָ יַעֲקֹב, עִם-לִבְּנֵי גֵרְתִי, וְאַחַר עַד-עָתָה”

“He also commanded them saying, “Thus you shall say to my lord Esau: ‘Thus says your servant Jacob, “I have sojourned with Laban, and stayed until now;”

Rabbi Yitzchak in the Zohar explains that impure attracts impurity and causes a negative environment. That creates separation and a greater distance from the side of holiness.

Rabbi Yehuda asks: is it proper to say that Jacob, who was holy, became impure or impacted with the witchcrafts of Laban?

When Jacob said “I have sojourned with Laban” it was a praise for him because he kept himself strong and pure by following the precepts of the Torah. The word “גֵרְתִי”, “sojourned”, has a numerical value of 613, which is the number of precepts in the Torah.

Another point that the Zohar brings is when Jacob identified himself as Esau. (Genesis 27:19) “I am, Esau your firstborn”.

By presenting himself as Esau, Jacob connected to the impurity of his brother. The Zohar explains that the word אני, “I am” and “Esau your firstborn” have special cantillation marks that separate the “I am” from “Esau...” so when Jacob came to get the blessings from his father, Isaac, he said “I am” with the consciousness of “I am Jacob who is present here and in front of you” and then “Esau your firstborn”. That made a big difference in the reality of the moment and Jacob was true and pure when received the firstborn blessings he bought from Esau earlier.

The Torah scroll doesn't have verses, vowels (nikud) or cantillation marks. This information and the secrets knowledge of Torah and Kabbalah was given to Moses on Mount Sinai together with the written Torah. That is why listening to the Torah reading on Shabbat is a connection to the revelation on Mount Sinai of the Torah and Kabbalah.

Because the Torah gives us the precepts, the study of Torah through the Zohar is considered as fulfilling all 613 precepts of the Torah. Daily study and Torah reading on Shabbat keep us on the pure side.

41. אוֹף הָכָא, וַיְהִי לִי שׂוֹר וְזוֹמוֹר, לֹאֲמַר לָא תַשְׁוִי לְבָרְךָ
וְרַעוּתָהּ לְהֵימָּא בְּרַכְתָּא דְּבָרִיךְ לִי אֲבָא דְּאַתְקִיִּים בִּי.
הוּא בָרִיךְ לִי הוּא גְבִיר לְאֲזוּיָהּ וַיִּשְׁתַּנּוּוּ כִךְ בְּנֵי אֲמָרָה,
בְּגִין כִּךְ עֲבָדְךָ יַעֲקֹב. לְאֲדֹנָי לַעֲשׂוֹ. הוּא בָרִיךְ לִי
בְּרוּב דְּעָן וְתִירוּשׁ. הָא לָא אֲתַקִּיִּים בִּי, דְּלָא אוֹצְרָנָא
לוֹן. אֵלָא, וַיְהִי לִי שׂוֹר וְזוֹמוֹר צֵאן וְעַבְדְּךָ, רַעִי עָנָא
בְּזוֹקְלָא. הוּא בָרִיךְ לִי, בְּטַל הַשְּׁמַיִם וּבְמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ.
הָא לָא אֲתַקִּיִּים בִּי, בְּגִין דְּהָא עִם לְבָן גֵּרְתִי, כְּזִיּוּרָא.
דְּלָא הוּא לִי בֵיתָא זוֹדָא כֹּל שְׁכֵן מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ. וְכֹל

41. אֵף כָּאן. וַיְהִי לוֹ שׂוֹר וְזוֹמוֹר. לֹאֲמַר, אֵל
תַּשְׁוִי לְבָרְךָ וְרַעוּתָהּ לְאֲוֹתָהּ בְּרַכְתָּא שְׁבַרְכְּנִי
אֲבָא שְׁהִתְקַיְמָה בִּי. הוּא בָרְךָ אוֹתִי הוּא גְבִיר
לְאֲחִיף וַיִּשְׁתַּנּוּוּ לֵךְ בְּנֵי אֲמָרָה – מִשׁוּם כִּךְ
עֲבָדְךָ יַעֲקֹב לְאֲדֹנָי לַעֲשׂוֹ. הוּא בָרְךָ אוֹתִי
בְּרוּב דְּעָן וְתִירוּשׁ – הָרִי לֹא הִתְקַיְמָה בִּי, שְׁלֵא
אֲצַרְתִּי אוֹתָם, אֵלָא וַיְהִי לִי שׂוֹר וְזוֹמוֹר צֵאן
וְעַבְדְּךָ, רוּעָה צֵאן בְּשִׁדְדָה. הוּא בָרְךָ אוֹתִי מִטַּל
הַשְּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ – הָרִי לֹא הִתְקַיְמָה בִּי,
מִשׁוּם שְׁחָרִי עִם לְבָן גֵּרְתִי, כְּגַר, שְׁלֵא הִיָּה לִי
בֵּית אֶחָד, כֹּל שְׁכֵן מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ. וְכֹל זֶה בְּדִי

דא בגין דלא יסתכל ביה ביעקב על אינון ברכאן שלא יסתכל ביעקב על אותן ברכות ויקטרג ויקטרג עמיה.

Esau was coming to see Jacob with an army of 400 people and the intention to kill him. Jacob sent messengers to Esau delivering the message (Genesis 32:6)

”וַיְהִי-לִי שׂוֹר וְחֹמֹר, צֹאן וְעֶבֶד וְשֹׁפְטָה; וְאֶשְׁלַחָהּ לְהַגִּיד לְאָדֹנָי, לְמַצֵּא-חַן בְּעֵינָיִךָ.”

“I have oxen and donkey and sheep and a slave and a female servant; and I have sent to tell my lord, that I may find favor in your sight.”

Jacob was very wise and the message was on different levels. Rashi, the great Torah commentator explains that the messengers were actual angels to tell us that the message was beyond simple words. The angels prepared a track of light between Jacob and Esau. On the simple level, the message expressed humility and desire to please Esau. The Zohar explains that Jacob wanted to show Esau that he was working for Laban and didn't enjoy the riches of the earth as his father blessed him with (Genesis 27:28) as firstborn.

I heard from Rabbi Ben Zion Mutzafi Shlita that on a deeper level the mention of Ox represents the power of Joseph that no evil eye could harm him. The donkey is the power of Issachar, who was very wise (Genesis 49:14), and dedicated all his time to the study of Torah. The flock represents the Israelites (Ezekiel 34:31), Jacob's children that were all righteous and powerful.

Jacob avoided conflicts with his brother and did his best to please him. At the same time, he was ready to fight. The deeper level of the message is a testimony to Jacob's trust and certainty with the gifts given to him by the Holy One Blessed be He, to help him at all situations.

42. רבי אבא אמר כתיב ביה ביעקב (בראשית כה) איש תם יושב אהלים, גבר שלם, משום שהוש יושב בשני משכנים עליונים, והשלים לצד זה ולצד זה. והוא לא אמר שנטמא בכשפיו. אבל על מה שאמר רבי יהודה, משום שלבו שלם על טוב ואמת שעשה לו הקדוש ברוך הוא, שכל העולם יודעים מעשי לבן מה הם ומי יכול להנצל (ס"א ממנו, כל עשרים השנים שהייתי עמו) מקטרוגו, ורצה לאבד אותי (ס"א ואני ישבתי ועשיתי עמו עשרים שנה) והקדוש ברוך הוא הצילני ממנו. והכל היה כדי שלא יסתכל בו עשו שהתקיימו בו אותן ברכות ולא ישמר לו טינה. ועל זה כתוב (הושע יד) כי ישרים דרכי ה' וגו', וכתוב (דברים יח) תמים תהיה עם ה' אלהיך.

42. רבי אבא אמר כתיב ביה ביעקב (בראשית כה) איש תם יושב אהלים, גבר שלם. בגין דאיהו יתיב בתרין משכנן עלאין. ואשלים להאי גיסא ולהאי גיסא, ואיהו לא אמר דאסתאב בוזרשוי. אבל על מה דקאמר רבי יהודה, בגין דלבו שלם על טיבו וקשוט דעביד ליה קודשא בריך הוא. דכל עלמא ידעי עובדוי דלכון מאן אינון, ומאן יכיל לאשתתבא (ס"א מניה, כל עשרין שנין דהויתי עמיה) מקטרוגא דיליה דבעי לאובדא לי. (ס"א ואנא יתיבנא ועבדנא עמיה עשרין שנין) וקודשא בריך הוא שזבני מניה. וכלא הוה בגין דלא יסתכל ביה עשו דאתקיימו ביה אינון ברכאן, ולא ינטר ליה דבבו. ועל דא כתיב, (הושע יד) כי ישרים דרכי ה' וגו', וכתיב, (דברים יח) תמים תהיה עם ה' אלהיך:

Genesis 32:5

”וַיֹּצֵא אֹתָם, לֵאמֹר, כֹּה תֹאמְרוּן, לְאָדֹנָי לַעֲשׂוֹ: כֹּה אָמַר, עַבְדְּךָ יַעֲקֹב, עִם-לֶבֶן גְּרָתִי, וְאַחַר עַד-עַתָּה.”

“He also commanded them saying, “Thus you shall say to my lord Esau: ‘Thus says your servant Jacob, “I have sojourned with Laban, and stayed until now;”

Jacob told Esau that he lived with Laban. There were a few reasons for Jacob to tell him that. The main reason is what we explained in the previous study. Jacob didn't want Esau to be jealous of him so he put himself smaller than Esau. It was known that living with Laban is not easy because Laban always took control and advantage of people with his witchcraft.

Jacob knew that if Esau continued hating him the force of hate would be very destructive. He let Esau feel as a winner and forget about the firstborn blessings he received from their father.

Hate is a powerful negative force that affects the environment like a fire that can grow and consume those in its reach. Jacob the righteous didn't want to contaminate his channel of Light with this kind of force. He also didn't want to use his true forces and enjoy a temporary win over his brother. He was thinking about preparing a good and strong future for his children. He knew that they had a long process to go before manifesting the blessings he received from his father. They needed him to be a central column so they could draw and manifest the blessings in their lives and be protected until the Final Redemption.

The Torah forbids all kinds of hate but King David and Rabbi Shimon allow hate that is directed to those who don't believe in YHVH. This kind of hate is about keeping a distance from those who hate YHVH. Their lack of Light creates a vacuum that can drain the energy from a believer.

Psalms 139:21

“הֲלוֹא-מִשְׂנֵאִיךָ יְהוָה אֶשְׂנֵא?”

“Do I not hate those who hate You, O YHVH? ”

Nowadays, the world is full of hate, and conflicts are raised all over the world. In the USA we experience extreme hate fueled by the evil that invests great efforts to provide 'facts' on both sides to create deeper separation and hate between the right and the left. I can feel the growth of the negative force that may explode at any moment. I beg people from both sides to stop being tools in the hands of evil. They spread hate because they believe in their candidate. The bottom line is that we all lose if this doesn't stop. The masters of social networks keep pushing negative stories and manufactured facts from both sides.

Most of my Facebook friends are spiritual and some of them religiously share all the evil that they can about the other one. The more they do it, the greater their hate and they lose their spiritual image. They may lose faith in YHVH because the hate consumes them. They allow serious negative words of hate to be expressed on their pages and this is terrible for them. It is sad because as spiritual people they have bigger vessels and at the same time create a greater impact on the environment than a non-believer. For their own sake, I hope they will stop and just pray to God to bring peace into this dark world.

Unfortunately, the forecast for the world is bleak UNLESS we all start reading the Zohar every day with the consciousness of bringing peace to the world. Many righteous people removed decrees from Jewish communities in the past by telling people to study Zohar day and night.

We have the Unity Zohar project with website UnityZohar.com and the free app that allows people to join together and read Zohar in Unity with people from all over the world.

The system of the Unity Zohar was designed in a way that each person that comes to the Unity Zohar gets his unique two paragraphs, the next person gets the next two paragraphs and so on until the Zohar is completely read and 'rolled' to the beginning,

starting a new cycle of reading. When one joins the reading of the Unity Zohar he becomes part of the group that finishes reading the Zohar and it is considered as if he had finished reading the entire Zohar all by himself.

The power of reading Zohar in Unity is far greater than what we can imagine. Encourage your friends to join on a daily basis and read for a minute or two every day. It's good for the individual and would remove from the world a lot of darkness created by heated hate.

43. וישבו המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הלך לקראתך וארבע מאות איש עמו. בין שאמר באנו אל אחיך, לא ידענו שהוא עשו? וכי אחים אחרים היו ליעקב? אלא באנו אל אחיך. ואם תאמר שחזר בתשובה והולך בדרך תקינה – לא כך, אלא עשו הרשע כמו מעקרו. וגם הלך לקראתך. ואם תאמר שהוא הולך לבדו – לא, אלא ארבע מאות איש עמו.

43. וישבו המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו. בין דאמר באנו אל אחיך, לא ידענא דאיהו עשו, וכי אזוין אזרנין הווי ליעקב. אלא באנו אל אחיך, ואי תיבא דהדר בתשובה ואיל בארוז מתקנא, לאו הכי אלא עשו הרשע כדמיעקרא. וגם הולך לקראתך, ואי תיבא דאיהו בלזודוי איל. לאו, אלא ארבע מאות איש עמו.

44. וכל כך למה, (אלא אינון) אמרו ליה, בגין דקודשא בריה הוא אתרעי תדיר בצלותהון דצדיקיא ומתעטר בצלותהון. כדאמרין, דההוא בלאכא דבמנא על צלותהון דישראל, סגד לפון שמייה, נטיל כל אינון צלותין ועביד מנייהו עטרה לזוי העולמים ואוקמוה. וכל שכן צלותהון דצדיקיא דקודשא בריה הוא אתרעי בהו ואתעבדן עטרה לאתעטרא באינון צלותין לקודשא בריה הוא. ואי תיבא בשרין קדישין הווי אתנין עמיה, אמאי דזויל. אלא צדיקיא לא סמכין על זכותיהו, אלא על צלותהון ובעותהון לזבי מאריהון.

44. וכל כך למה, (אלא אינון) אמרו ליה, בגין דקודשא בריה הוא אתרעי תדיר בצלותהון דצדיקיא ומתעטר בצלותהון. כדאמרין, דההוא בלאכא דבמנא על צלותהון דישראל, סגד לפון שמייה, נטיל כל אינון צלותין ועביד מנייהו עטרה לזוי העולמים ואוקמוה. וכל שכן צלותהון דצדיקיא דקודשא בריה הוא אתרעי בהו ואתעבדן עטרה לאתעטרא באינון צלותין לקודשא בריה הוא. ואי תיבא בשרין קדישין הווי אתנין עמיה, אמאי דזויל. אלא צדיקיא לא סמכין על זכותיהו, אלא על צלותהון ובעותהון לזבי מאריהון.

Genesis 32:7

”וישבו, המלאכים, אל-יעקב, לאמר: באנו אל-אחיך, אל-עשו, וגם הלך לקראתך, וארבע-מאות איש עמו.”
 “The messengers returned to Jacob, saying, “We came to your brother Esau, and furthermore he is coming to meet you, and four hundred men are with him.””

The Zohar says that “to your brother” is normally enough because Jacob had only one brother but they added “Esau” to tell him that his brother didn’t change and he is still the wicked Esau as before. They added that he is not coming with good intention to meet him because he had four hundred men with him.

They told him all that because the Holy One Blessed be He always wants the prayers of the Tzadikim. The angel that is appointed on the prayers is called סנדלפון (this name should not be spoken). He takes the prayers and creates a special crown for Holy One Blessed be He.

Jacob was with camps of angels (32:2,3) and still had fear. The Zohar says that Tzadikim don't count on their merits and keep praying to God for protection.

Lesson: We earn merits for every good did. These merits accumulate in a special account for the world to come and the Resurrection. Tzadikim keep their merits for that time.

If we ask God to grant us a special wish because we did good, we may receive it but the merits will be removed from our accounts or marked as 'rewarded'. If we put ourselves in danger then merits from our 'merit account' are used to protect our lives.

On Yom Kippur, we ask for gifts from the 'treasure of free gifts'. This treasure of God managed by the grace of God and gifts are given sometimes even to those who are not worthy of gifts maybe because they may do good in the future.

It's better to ask for a free gift from God rather than use our merits as a currency for rewards in this temporary world.

45. וְתָא זִוּי, דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, צְלוֹתָא דְּסִגְיָאין סְלִיקָא
 קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבִמְתַעֲטָר בְּהֵוּא צְלוֹתָא. בְּגִין
 דְּסִלְקָא בְּגִוּוּיין סִגְיָאין וְאַתְּכְלִילת מִכַּמְהָ סְטְרִין. וּבְגִין
 דְּאַתְּכְלִילת מִכַּמְהָ גְּוִוּיין אֲתַעֲבִידת עֲטָרָה וּבִנְזוּא עַל
 רִישָׁא דְּצַדִּיק זִוּי הָעוֹלָמִים. וְצְלוֹתָא דְּיִזוּיד לָאו אִיהִי
 כְּלִילָא, וְלָאו אִיהִי אֶלָּא בְּגִוּוּן זוּר. וְעַל דָּא צְלוֹתָא
 דְּיִזוּיד לָאו אִיהִי מִתְתַּקְנָא לְאַתְּקַבְּלָא (אלא
 בצלותא) כְּצְלוֹתָא דְּסִגְיָאין. וְתָא זִוּי, יַעֲקֹב כְּלִיל הוּא,
 וְעַל דָּא צְלוֹתִיהָ תָּאִיב לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מַה
 כְּתִיב וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֵר לוֹ.

45. ובא וראה שאמר רבי שמעון, תפלת רבים עולה לפני הקדוש ברוך הוא ומתעטר באותה תפלה, משום שעולה בגונים רבים ונכללת מכמה צדדים, ומשום שנכללת מכמה גונים, נעשית עטרה, ומנחת על ראש צדיק חי העולמים. ותפלת היחיד אינה כלולה ואינה אלא בגון אחד, ועל בן תפלת יחיד אינה מתקנת להתקבל [אלא בתפלה] בתפלת רבים. ובא וראה, יעקב היה כלול, ועל כך תפלתו השתוקק לה הקדוש ברוך הוא. מה כתוב? ויירא יעקב מאד ויצר לו.

Rabbi Shimon says that the prayer of many ascends and the Holy One Blessed be He puts it as a crown. This kind of prayer goes up through the three columns, Chessed on the Right column, Gevurah on the Left and Tiferet in the middle. This 'crown' is set on the head of the Tzadik, which is Yessod and opens the gate of life from Zeir Anpin to Malchut, the female that needs that light for its sustenance. The female in this aspect is the congregation that came together for unified prayers.

The prayer of the individual doesn't have the same power as the prayer of the many because it can't unify the three columns as many.

As a central column, Jacob was included from the three columns and that is why God wanted his prayers that could go up in a complete form, like the prayer of many.

Genesis 32:8

“וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד, וַיֵּצֵר לוֹ; וַיַּחַץ אֶת-הָעֵם אֲשֶׁר-אִתּוֹ, וְאֶת-הַצֹּאן וְאֶת-הַבְּקָר וְהַגְּמְלִים-לְשְׁנֵי מַחֲנוֹת.”

“Then Jacob was greatly afraid and distressed; and he divided the people who were with him, and the flocks and the herds and the camels, into two companies;”

After the messengers told Jacob that Esau is on his way with 400 men, Jacob was greatly afraid and distress. He was alone but he prepared himself for the event. In the following verses, he prayed to God for his protection.

We see that he started with implementing a strategy to protect his family and then did his prayers. He didn't rely on his merits (32:11 “I am not worthy...”) but also knew that only God can help him. (32:12 “Deliver me, I pray, from the hand of my brother”)

46. רבי יהודה פתח ואמר, (משלי כח) אֲשֶׁרִי אָדָם מִפְּחַד תְּמִיד וּמִקְשָׁה לְבוֹ יִפּוֹל בְּרָעָה. אֲשֶׁרִיהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בָּהֶם וְנָתַן לָהֶם תּוֹרַת אֱמֶת כְּדִי לְיָבוֹת בָּהּ לַחַיִּי עוֹלָם, שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁף עָלָיו חַיִּים עֲלִיוֹנִים וּמְכַנְּסוֹ לַחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא, שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ל) כִּי הִיא חַיִּיד וְאֶרֶץ יְמִיד, וְכָתוּב (שִׁם לב) וּבְדַבַּר הַזֶּה תֵּאָרִיכוּ יָמִים. חַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְחַיִּים בְּעוֹלָם הַבָּא.

46. רבי יהודה פתח ואמר (משלי כח) אֲשֶׁרִי אָדָם מִפְּחַד תְּמִיד וּמִקְשָׁה לְבוֹ יִפּוֹל בְּרָעָה. (דף קסו ע"א) וְכַאֲשֶׁר אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵרְעִי בְּהוּ, וְיִהְיֶה לֹחַן אֹרְיִיתָא דְקִשׁוּט בְּגִין לְמוֹכָי בָּהּ לְוִיִּי עַלְמָא, דְּכָל מַאן דְּאֲשְׁתַּדֵּל בְּאֹרְיִיתָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מוֹשֵׁף עָלָיהּ וְזִינן עַלְמִין, וְאֶעִיל לִיהּ לְוִיִּי עַלְמָא דְאֲתִי, דְכָתִיב, (דְּבָרִים ל) כִּי הִיא זִוְיָהּ וְאֶרֶץ יְמִיד. וְכָתִיב, (שִׁם לב) וּבְדַבַּר הַזֶּה תֵּאָרִיכוּ יָמִים. וְזִינן בְּהַאי עַלְמָא וְזִינן בְּעַלְמָא דְאֲתִי.

Rabbi Yehuda opened and quoted Proverbs 28:14

“אֲשֶׁרִי אָדָם, מִפְּחַד תְּמִיד; וּמִקְשָׁה לְבוֹ, יִפּוֹל בְּרָעָה.”

“How blessed is the man who fears always, But he who hardens his heart will fall into calamity.”

This verse teaches us to open our hearts with awe and fear of God for a pure connection to the Torah of truth that he gave us and by it achieve immortality.

The next verse testifies to God’s promise to those who are holding fast to him.

Deuteronomy 30:20

“לֵאמֹר אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, לְשִׁמְעַע בְּקוֹלוֹ וּלְדַבְּרָהּ-בוֹ: כִּי הוּא חַיִּיךָ, וְאֶרֶץ יְמִיד-לְשִׁבֹת עַל-הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבוֹתֶיךָ לְאֲבָרְהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב, לְתַתּ לָהֶם

“by loving YHVH your God, by obeying His voice, and by holding fast to Him; for he is your life and the length of your days, that you may live in the land which YHVH swore to your fathers, to Abraham, Isaac, and Jacob, to give them.”

“For he is your life” is the aspect of the benefits in this lifetime and “length of your days...in the Land” is the aspect of the world to come.

Lessons:

The only fear we should have is about losing our connection to God. The verse above from the King’s Solomon wisdom, tells us that those who harden their hearts fall into calamity. It’s easy to see nowadays how those without a strong faith in God, lose everything. The world is in a course toward calamity because leaders of nations and spiritual leaders are off the righteous path. God is coming to ‘clean the house’. Corruptions are discovered everywhere and dealt with. We see aspects of calamities even among those who lead spiritual communities in Israel and the world. Trusted spiritual leaders chose to close their hearts to YHVH, trusting the wealth they accumulated from generous believers who are now deeply disappointed. They fall because they lost the connection to the energy of Life that could sustain them in difficult times.

Save your soul by keeping your Zohar studies. Even if you followed spiritual leader that found to be corrupted, remember that they were not elected by God to represent him. They failed their mission/opportunity to be servants of YHVH in delivering the life force of the Torah those who chose to follow them. These corrupted leaders are no longer worthy of your tithe and Tzedakah until they are replaced by a leader with a pure heart. The Torah forbids us from wasting anything, especially your hard-earned money provided to you from YHVH. It could even bring judgment on the giver if they give tithe while knowing about the corruption.

B”H I will open a new page with links to organizations that are pure and worthy of Tithe and tzedakah. The Daily Zohar keeps its purity by focusing on delivering true Zohar studies, directly from the Zohar, drawing from the teaching of “Hasulam”, Rabbi Ashlag of blessed memory.

This teaching is not a solicitation for your tithe because DZ is unconditional and free. We may charge a fee in the future for some new services that cost us to produce but the Daily Zohar study will forever be free. For over 8 and half years we didn’t ask to pay for the DZ studies and we have no plans to do so in the future. This is our way to choose life and deliver it to everyone who wishes to connect to it.

47. רבי אלעזר אומר כל מאן דאשתדל באורייתא לטמיה, לאו מיתתיה על ידא דיצר הרע, בגין (גליון) דהוא נחש והוא מלאכא דמותא. אלא מיתתהון בנשיקה דכתיב (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו, כלומר על פי יי, והיא הנשיקה דהיא דביקותא דנפשא בעיקרא, וההיא דאשתדל באורייתא) דאתתקיף באילנא דוויי ולא ארפי מניה, ובגין כך צדיקיא דמשתדל באורייתא לא מסתאבי גופא דלהון (גליון) אלא הוא דכי, כגון אליהו בבי קברי דאשכחוהו רבנן, ושאלו ליה ולא כהן הוא מר, אמר לון צדיקיא לא מסאבי במיתתהון, כמה דתנינן ביום שמת רבי בטלה כהונה, כלומר דאתעסקו ביה) דלא שרא עליהו רוזן מסאבא.

47. רבי אלעזר אומר, כל מי שמשתדל בתורה, אין מיתתו על ידי יצר הרע, משום [שהוא נחש, והוא מלאך המות, אלא מיתתם בנשיקה, שכתוב (שיר א) ישקני מנשיקות פיהו. כלומר על פי ה'. והיא הנשיקה שהיא דבקות של הנפש בעקר, ואותו שמשתדל בתורה] שהתחזק בעץ החיים ולא הרפה ממנו, ולכן צדיקים שמשתדלים בתורה לא נטמא גופם [אלא הוא טהור, כמו אלהו בבית הקברות שמצאו אותו רבן ושאלו אותו, ולא כהן הוא מר? אמר להם, צדיקים לא טמאים במיתתם, כמו ששנינו, ביום שמת רבי בטלה כהנה. כלומר שהתעסקו בו] שלא שרתה עליהם רוח טמאה.

Rabbi Elazar says that those who study the Torah to reveal light do not die by the evil inclination that is the angel of death. They are protected because they hold fast to the Tree of Life. The study of the Torah even cleans the corporeal body and Tzadikim keeps a pure body even after their soul leaves the body.

The Tzadik removes all selfish desires from himself and his body is sustained by pure light that is opposite to the negative side that is based on desires for the self that draws the aspect of death. Those desires give a stronger connection to the evil side that destroys us in this world and take from our merits in the world to come.

48. יעקב אילנא דוויי הוה, אמאי דווייל, דהא לא יכול לשלטאה עלוי. ועוד דהא כתיב והנה אנכי עמך וגו', אמאי הוה דווייל. ותו דהא כתיב ויפגעו בו מלאכי אלהים. אי בשריין קדישין הוו עמיה אמאי הוה דווייל.

48. יעקב היה עץ החיים, למה פחד, שהרי לא יכול לשלט עליו? ועוד, שהרי כתוב והנה אנכי עמך וגו', למה היה פוחד? ועוד, שהרי כתוב ויפגעו בו מלאכי אלהים, אם מחנות קדושים היו עמו, למה היה פוחד?

Jacob was pure and connected to the Torah. As a righteous man and as a chariot for the central column he shouldn't have fear from the other-side that couldn't control him.

We read in Genesis 28:15 that before he is to meet with Esau, God promised him protection;

והנה אנכי עמך, ושמרתיך בכל אשר-תלך, והשבתיך, אל-האדמה הזאת: כי, לא אעזבך, עד אשר-אם-עשיתי, "את אשר-דברתי לך"

“Behold, I am with you and will keep you wherever you go, and will bring you back to this land; for I will not leave you until I have done what I have promised you.”

It also said (Genesis 32:2) “and the angels of God met him”

Why did Jacob had fear?

49. אֵלֶּא כִּלְא יֵאוֹת הָוּה, וַיַּעֲקֹב לָא הָיָה נְאֻה, וַיַּעֲקֹב לָא הָיָה רֹצֵה לְסַמֵּךְ עַל נֶס שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשּׁוּם שֶׁחָשַׁב שְׂאִינוּ כְּדָאֵי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲשֶׂה לוֹ נֶס, מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁלֹּא עָבַד אֶת אָבִיו וְאָמוֹ כְּרָאוּי וְלֹא הִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה וְנִשְׂא שְׁתֵּי אַחִיוֹת, וְאָף עַל גַּב שֶׁהִכַּל נִתְבָּאֵר. וְעַם כָּל זֶה צָרִיךְ לְאָדָם לְפָחוּד תְּמִיד וְלִהְתַּפְּלֵל לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּתְּפִלָּה, שֶׁבְּתוֹב אֲשֶׁרִי אָדָם מְפָחוּד תְּמִיד [וּלְפָחוּד תְּמִיד מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא], וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ.

49. אֵלֶּא כִּלְא יֵאוֹת הָוּה, וַיַּעֲקֹב לָא הָיָה נְאֻה, וַיַּעֲקֹב לָא הָיָה רֹצֵה לְסַמֵּךְ עַל נֶסֶא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דְּוִזְשִׁיב דְּלָאוּ אִיהוּ כְּדָאֵי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יַעֲבִיד לִיהּ נִיֶּסֶא. מִאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּלָא פְּלִזֵּז לְאָבוּי וְלְאִמִּיהּ כְּדָקָא יֵאוֹת, וְלָא אֲשַׁתְּדַל בְּאוֹרֵייתָא וְנִטְלַל תְּרִי אֲזוּיֹת. וְאָף עַל גַּב דְּכִלְא אֲתַמָּר, וְעַם כָּל דָּא בְּעֵי לִיהּ לְבַר נֶשׁ לְמַדְרוּזַל תְּדִיר וְלַעֲלָאָה קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָלוּתָא. דְּכִתִּיב אֲשֶׁרִי אָדָם מְפֹזָד תְּמִיד (וּלְמַדְחַל תְּדִיר קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא) וְהָא אוּקְמוּהָ.

Even though Jacob didn't need to fear his brother, he didn't want to rely on miracles that God may do for him. He thought that he may not be worthy of God's miracles. He had doubts about his purity because he was with wicked Laban for 22 years and married two sisters.

Even though Jacob conducted himself with purity during the entire time with Laban, he saw himself as incomplete.

A righteous person cannot consider himself as completely pure because unknowingly he may make mistakes and therefore always in fear of losing the Light.

50. בַּא רְאָה, תְּפִלַּת הָאָבוֹת הַעֲמִידוּ עוֹלָם, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם עֲלִיהֶם עוֹמְדִים וְסֻמְכִים, וְלְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים לֹא נִשְׁכַּחַת זְכוּת הָאָבוֹת, מִשּׁוּם שֶׁזְכוּת הָאָבוֹת הִיא קָיָם שֶׁל מַעֲלָה וּמִטָּה, וְקָיָם שֶׁל יַעֲקֹב הוּא קָיָם שֶׁלם יוֹתֵר מִכָּלֶם. וְלִכֵּן בְּשַׁעֲרֵי שַׁצְרָה לְבִנְיָיִךְ יַעֲקֹב, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רֹאֶה אֶת דְּמוּת יַעֲקֹב וְחָס עַל הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא כו) וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב. יַעֲקוֹב בְּוֹאִי, לְמָה בְּוֹאִי? מִשּׁוּם שֶׁהוּא דְּמוּת שֶׁל יַעֲקֹב מִמֶּשׁ.

50. תָּא וּזְוִי, עָלוּתָא דְּאָבֵהֶן קָיָמוּ עֲלֵמָא, וְכָל בְּנֵי עֲלָמָא עֲלִייהוּ קָיָמוּ וְסֻמְכִין. לְעֵלְמָא וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין, לֹא אֲתַנְשִׁי זְכוּתָא דְּאָבֵהֶן, בְּגִין דְּזְכוּתָא דְּאָבֵהֶן אִיהוּ קָיָמָא דְּעִילָא וְתַתָּא, וְקָיָמָא דְּיַעֲקֹב אִיהוּ קָיָמָא שְׁלִים יִתֵּיר מִכָּלְהוּ. וּבְגִין כֶּה בְּשַׁעֲרֵי דְּעָאקוּ לְבִנְיָיִךְ דְּיַעֲקֹב, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזוּמֵי קָמִיִּיהּ דְּיוֹקְנָא דְּיַעֲקֹב וּזְוִיִּים עַל עֲלָמָא כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (וַיִּקְרָא כו) וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב. יַעֲקוֹב בְּוֹאִי, אִמָּאֵי בְּוֹאִי, בְּגִין דְּאִיהוּ דְּיוֹקְנָא דְּיַעֲקֹב מִמֶּשׁ.

The prayers of the patriarchs sustained the world and we are dependent on them. They established the connection to the upper three Sefirot where the life force comes to the world. At the highest level of our prayers, we start by addressing God as the God of Abraham, God of Isaac and God of Jacob. We don't just say the God of Abraham, Isaac, and Jacob that is sufficient for understanding but because they are the chariots to the Right, Left and Central column. We create a proper connection with the way the sages prepared the prayers for us.

Leviticus 26:42

“וזכרתי, את-בריתי יעקוב; ואף את-בריתי יצחק ואף את-בריתי אברהם, אזכר-והארץ אזכר”

“then I will remember My covenant with Jacob, and I will remember also My covenant with Isaac, and My covenant with Abraham as well, and I will remember the land.”
The name Jacob is normally spelled ‘יעקב’ but in this verse, it is written with extra Vav “ו” that represents the central column “יעקוב”.

Jacob is important because he unifies the Right and the Left to the Central column and opens the channel for the Light of mercy to flow down to this world.

51. תא זזוי, כל מאן דזזמי ליה ליעקב כמאן דאסתכל באספקלריא דנהרא, והא אתמר דשופריה דיעקב כשופריה דאדם קדמאה. אבר רבי ייסא, אנא שבענא דכל מאן דאסתכל בזולמיה וזבא ליה ליעקב מקסטר בקוספוי, זזיין אתוספון ליה.

51. בא ראה, כל מי שרואה את יעקב, כמי שמתפלל באספקלריה המאירה (תפארת), והרי נאמר שיפיו של יעקב כפיו של אדם הראשון. אמר רבי ייסא, אני שמעתי, שכל מי שמתפלל בחלמו ורואה את יעקב מעטף במלבושיו, מתוספים לו חיים.

Jacob’s beauty was like Adam and looking at him was like looking at the Light of Tiferet, Zeir Anpin. Rabbi Yesa says that he heard that seeing Jacob with his clothing in a dream means that the dreamer receives additional lifetime.

52. רבי שבעון אבר, הא אתמר דדוד מלכא עד לא הוה, לא הווי ליה זזיים כלל. בר דאדם קדמאה יהב ליה שבעין שנין מדיכיה, וכך הוה קיומיה דדוד מלכא שבעין שנין הווי. וקיימא דאדם קדמאה אסף שנין זזיר שבעין. אשתכוזו בהני אסף שנין קדמאי, אדם הראשון ודוד מלכא.

52. רבי שמעון אבר, הרי נאמר שדוד המלך, עד שלא היה, לא היו לו חיים כלל, פרט לזה שאדם הראשון נתן לו שבעים שנה משלו, וכך היה קיימו של דוד המלך שבעים שנה היו, וקיים של אדם הראשון אסף שנה חסר שבעים. נמצאו באלה אסף שנים ראשונות אדם הראשון ודוד המלך.

Rabbi Shimon teaches that King David was supposed to come to this world and die immediately. Adam received life for 1000 years but gave 70 years to King David. The Zohar explains that it means that the soul of Adam and David were present in the world during the first 1000 years of Creation.

53. פתוז ואבר (תהלים כא) זזיים שאל ממך נתתה לו ארף ימים עולם ועד. זזיים שאל ממך, דא דוד מלכא. דהא כד ברא קודשא ברוך הוא זנתא דערן אטיל ביה נשמתא דדוד מלכא, ואסתכל ביה וזזמי דלית ליה זזיים מדיכיה כלום. וקיימא קמיה כל יומא. כיון דברא אדם הראשון אבר הא ודאי קיומיה, ובמאדם קדמאה הווי שבעין שנין דאתקיים דוד מלכא בעלמא.

53. פתח ואמר, (תהלים כא) חיים שאל ממך נתתה לו ארף ימים עולם ועד. חיים שאל ממך – זה דוד המלך. שהרי בשברא הקדוש ברוך הוא גן עדן, הטיל בו נשמת דוד המלך, והסתכל בו וראה שאין לו חיים משלו כלום ועומד לפניו כל היום. כיון שנברא אדם הראשון, אמר, הרי ודאי קיימו. ובמאדם הראשון היו שבעים שנים שהתקיים דוד המלך בעולם.

Psalms 21:5

“חיים שאל ממך נתתה לו ארף ימים עולם ועד”

“He asked life of You, You gave it to him, Length of days forever and ever.”

The life in this verse is related to King David’s life. When God created the Garden of Eden, he brought the soul of David. He saw that it didn’t have life and the soul was standing before him all the time.

After he created Adam he saw the life of Davin in Adam's soul. These were the 70 years Adam gave David.

54. תו אֲבֹהֶן שֶׁבְּקוֹ לִיָּה מוֹזִיִּיהוֹן כָּל זֶד וְזוֹד, אֲבֵרָהָם שֶׁבֶק לִיָּה, וְכֵן יַעֲקֹב וְיוֹסֵף. יַעֲזֹק לֹא שֶׁבֶק לִיָּה כָּלּוֹם, בְּגִין דְּדוֹד מַלְכָּא מִסְטָרִיָּה קָא אֲתָא. 54. עוֹד הָאֲבוֹת הַשָּׂאִיר לֹא מַחִיָּהם כָּל אֶחָד וְאֶחָד. אֲבֵרָהָם הַשָּׂאִיר לֹא, וְכֵן יַעֲקֹב וְיוֹסֵף. יַעֲזֹק לֹא הַשָּׂאִיר לֹא כָּלּוֹם, מִשּׁוּם שֶׁדוֹד הַמְּלָךְ בָּא מִצְדוֹ.

Another explanation of the life of David. The patriarchs Abraham, Jacob and Joseph gave from their lives to David. Isaac didn't give because David came from his side, the Left.

King David is the aspect of the female of left column that is considered darkness and because of that, he didn't have a life that comes only from the Right and the Tree of Life.

Genesis 25:19

”ואלה תולדות יצחק, בן-אברהם: אברהם, הוליד את-יצחק”

“These are the family records of Isaac son of Abraham. Abraham fathered Isaac.”

Isaac was from the Left and initially, he had a female soul from the Left. The binding process transferred his soul to the ram that was found there to complete the death of Isaac's soul, allowing him to receive a new soul from the Right. Abraham was from the Right and that is why the Torah states 'Abraham fathered Isaac'

55. וְדָאִי אֲבֵרָהָם שֶׁבֶק לִיָּה זֹמֵשׁ שְׁנִין, דְּהָהוּה לִיָּה לְאֲתַקְיָימָא מֵאָה וְתַמְנִין שְׁנִין, וְאֲתַקְיָימָא מֵאָה וְשִׁבְעִין וְזֹמֵשׁ שְׁנִין, זֹסְרִין זֹמֵשׁ. יַעֲקֹב הָוָה לִיָּה לְאֲתַקְיָימָא בְּעַלְמָא כְּיֹמֵי דְאֲבֵרָהָם, וְלֹא אֲתַקְיָימָא (דף קס"ח ע"ב) אֶלָּא מֵאָה וְאַרְבַּעִין וְשִׁבְעִין שְׁנִין, זֹסְרִים תַּמְנִיָּא וְעֶשְׂרִין. אֲשֶׁתִּכְפֹּזוּ דְאֲבֵרָהָם וְיַעֲקֹב שֶׁבְּקוֹ לִיָּה מוֹזִיִּיהוֹן תְּלַתִּין וְתַלְתַּת שְׁנִין. יוֹסֵף דְאֲתַקְיָימָא מֵאָה וְעֶשְׂרִין שְׁנִין, הָוָה לִיָּה לְאֲתַקְיָימָא מֵאָה וְאַרְבַּעִין וְשִׁבְעִין שְׁנִין כְּיֹמֵי דְיַעֲקֹב, וְזֹסְרִין מִנְהוֹן תְּלַתִּין וְשִׁבְעִין שְׁנִין. הָא שֶׁבֶק לִיָּה דְשֶׁבֶק לִיָּה לְדוֹד מַלְכָּא לְאֲתַקְיָימָא בְּהוֹן, וְבָהוּ אֲתַקְיָימָא דְדוֹד בְּכָל אֵינוֹן שְׁנִין דְשֶׁבֶק לִיָּה אֲבֹהֶן.

55. וְדָאִי אֲבֵרָהָם הַשָּׂאִיר לֹא חֲמֵשׁ שָׁנִים, שְׁהָיָה לֹא לְהַתְקִים מֵאָה וְשִׁמּוֹנִים שָׁנִים, וְהַתְקִים מֵאָה וְשִׁבְעִין וְחֲמֵשׁ שָׁנִים, חֲסָרִים חֲמֵשׁ. יַעֲקֹב הָיָה לֹא לְהַתְקִים בְּעוֹלָם כִּימֵי אֲבֵרָהָם, וְלֹא הַתְקִים אֶלָּא מֵאָה וְאַרְבַּעִים וְשִׁבְעִים שָׁנִים. חֲסָרִים עֶשְׂרִים וְשִׁמּוֹנָה. נִמְצָא שֶׁאֲבֵרָהָם וְיַעֲקֹב הַשָּׂאִיר לֹא מַחִיָּהם שְׁלֹשִׁים וְשִׁלְשׁ שָׁנִים. יוֹסֵף שֶׁהַתְקִים מֵאָה וְעֶשְׂרִין שָׁנִים, הָיָה לֹא לְהַתְקִים מֵאָה וְאַרְבַּעִים וְשִׁבְעִים שָׁנִים כִּימֵי יַעֲקֹב, וְחֲסָר מֵהֶם שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְעִים שָׁנִים. הָרִי שְׁבַעִים שָׁנִים שֶׁהַשָּׂאִיר לְדוֹד הַמְּלָךְ לְהַתְקִים בָּהֶם, וּבָהֶם הַתְקִים דוֹד בְּכָל אוֹתָם הַשָּׁנִים שֶׁהַשָּׂאִיר לֹא הָאֲבוֹת.

Abraham should have lived 180 years and because he gave David five years, he lived only to the age of 175. Jacob was supposed to live like Abraham, 175 years but lived only 147 years. He gave 28 years to David. 28 is numerically 'כח', 'Power, Strength'. Joseph was supposed to live 147 years like his father but lived only 110 years. He gave David 37 years. Together with the 33 from Abraham and Jacob David receive 70 years to live in this world.

56. וְאִי תִימָא יַעֲזֹק אֲבָאִי לֹא שֶׁבֶק לִיָּה כָּלּוֹם כְּהַנְיָ, בְּגִין דְּאִיהוּ זֹשֶׁף וְדוֹד מִסְטָרָא דְזֹשֶׁף קָא אֲתָא, וּבִמָּן דְּאִיהוּ בְּזֹשֶׁף לִיָּה זְהוּרָא כָּלּוֹם וְלִיָּה לִיָּה זֹמֵיִם. 56. וְאִם תִּיאַמַר, לְמָה יַעֲזֹק לֹא הַשָּׂאִיר לֹא כָּלּוֹם בְּאֵלָהּ? מִשּׁוּם שֶׁהוּא חֲשָׁף, וְדוֹד בָּא מִצְדַּח חֲשָׁף, וּמִי שֶׁהוּא בְּחֲשָׁף אֵין לֹא אוֹר כָּלּוֹם וְאֵין לֹא חֲיִים, וְלָכֵן לֹא הָיוּ לְדוֹד חֲיִים

ובגין כך לא הוּו לְדוֹד זַוּיִם כָּלִל. אֲבָל אֵלֶּיךָ הָיוּ לְהוֹן לְהוֹן
 גְּהוֹרָא, גְּהוֹרָא לִיּה לְדוֹד מִלְכָּא, וּבְמִנְיָהּ אֲצִטְרִיךָ
 לְאִנְהָרָא וּלְמַהוּי לִיּה זַוּיִם, דְּהָא מִסְטָרָא דְּזוּשְׁפָּר לִיּה
 לִיּה זַוּיִם כָּלִל, וְעַל דָּא לֹא אֲתָא יִצְחָק בְּזוּשְׁבָּנָא.

We should wonder why Isaac didn't add life from his years to David. Abraham, Jacob, and Joseph had Light to share because they were from the Right and the Center and could channel life to King David, Malchut.

The Zohar explains that King David was from the Left, Malchut that is judgment, darkness, and absence of life. Isaac was also from the Left and wasn't considered as a 'contributor' to David's life. Isaac transformed later after Jacob included the left with the Right to form the central column and bring balance and flow of Life force to the world.

57. וְאִי תִימָא יוֹסֵף אֲמַאי יִתִּיר מִכְּלָהּ. אֲלָא וְדָאֵי יוֹסֵף
 בְּלוֹזוֹדוּי, כְּכִלְהוּ בְּגִין דְּאֲקָרִי צְדִיקָא, וְדָא הוּא דְּאִנְהָרִי
 לְסִינְהָרָא יִתִּיר מִכְּלָהּ. וּבְגִין כִּךָּ הָאֵי שְׂבִיק לִיּה לְדוֹד
 מִלְכָּא יִתִּיר מִכְּלָהּ זַוּיִן, דְּכִתִּיב, (בְּרַאשִׁית א) וַיִּתֵּן אֲתָם
 אֱלֹהִים בְּרִקְיעַ שְׁמַיִם לְהָאֵיר עַל הָאָרֶץ.

Joseph alone gave King David 37 years of his life while Abraham and Jacob together gave 33 years. The Zohar explains that Joseph was righteous and aspect of Yessod that channel the light of all the sefirot above him to Malchut.

Genesis 1:17

”וַיִּתֵּן אֲתָם אֱלֹהִים, בְּרִקְיעַ שְׁמַיִם, לְהָאֵיר, עַל-הָאָרֶץ”

“And God set them in the expanse of the heavens to give light on the earth,”

‘the expanse of the heavens’ is the aspect of Yessod and ‘the earth’ is Malchut. Yessod gives light to Malchut and for that reason, Joseph gave more than Abraham and Jacob to the life of David that is the aspect of Malchut.

58. תָּא זַוּי יַעֲקֹב צְלוֹתִיה אֲגִין לִיּה מַעֲשֵׂי, בְּגִין דְּבַעָא
 לְסַלְקָא וְכוּתִיה לְבַנּוּי אֲבִתְרִיה וְלֹא לְאַפְקָא לִיּה
 הַשְׁתָּא לְגַבִּיה דְּעֵשָׂו. וְעַל דָּא צְלִי צְלוֹתִיה לְהוֹדֵשָׂא
 בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא אֲסַתְמִיךָ עַל וְכוּתִיה, לְשִׁיבָא לִיּה
 בְּגִינְהּ:

Jacob prayed to God to save him from Esau. He didn't ask for protection by counting his merits. He kept his merits to be used later by his children and not for himself against Esau. God answered his prayers and protected him.

59. וַיֹּאמֶר אִם יָבֹא עֵשָׂו אֶל הַמַּחֲנֶה הַזֶּה וְהָיָה
 הַמַּחֲנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלִּיטָה. תָּא זַוּי, מַה כְּתִיב וַיִּזְוֶן אֶת
 הָעַם אֲשֶׁר אִתּוֹ וְאֶת הַצֹּאן וְאֶת הַבְּקָר וְהַגְּמָלִים לְשִׁנֵּי
 מוֹזְנוֹת. אֲמַאי לְשִׁנֵּי מוֹזְנוֹת. בְּגִין דְּאֲמַר אִם יָבֹא עֵשָׂו

אל המוֹנֵה האוֹזת והִפְהוּ וְהָיָה הַמּוֹנֵה הַנִּשְׁאָר לְפָלִיטָה.
 עָשׂוּ אֶל הַמַּחֲנֶה הָאֶחָד וְהִפְהוּ וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לְפָלִיטָה.

Genesis 32:8,9

“וַיֵּרָא יַעֲקֹב מְאֹד, וַיִּצְרַ לוֹ; וַיַּחַץ אֶת-הָעָם אֲשֶׁר-אִתּוֹ, וְאֶת-הַצֹּאן וְאֶת-הַבְּקָר וְהַגְּמְלִים—לְשְׁנֵי מַחֲנֹת”

“וַיֹּאמֶר, אִם-יָבוֹא עֲשׂוֹ אֶל-הַמַּחֲנֶה הָאֶחָד וְהִפְהוּ—וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר, לְפָלִיטָה”

“Then Jacob was greatly afraid and distressed. He divided the people who were with him, and the flocks and herds and camels, into two camps,”

“thinking, “If Esau comes to the one camp and attacks it, then the camp that is left will escape.””

The Zohar asks why Jacob split the camp into two and with confidence that the second camp would be saved. It could be that Esau may be able to hit both camps.

Lesson;

Jacob didn't rely on his merits to be saved and did everything possible in actions in this world before praying to God to save him from his brother, Esau.

Many people make mistakes by praying and asking for rewards because they 'deserve' it. They may have done some good deeds, giving Tzedakah or helped an old person cross a busy street, but their merits may cover for past inequities.

Even though a 'trade' of merits for rewards may help, it most always not worth it and result in terrible loss of merits.

The merits we accumulate are pure light that can be transformed into anything when we really need it for protection of our health, sustenance or even save us from loss of life.

We should pray like servants with open hearts to our master, God. We should ask for gifts from the treasure of free gifts that God has and can be given to any of us. This treasure is called 'אוצר מתנות חינם', 'treasure of free gifts'. It is growing by the unconditional positive actions made by people all over the world.

In the prayer preceding the reading of Tehillim (Psalms), we ask to receive from the treasure of free gifts. We ask the same during the ten days of repentance from Rosh Hashanah and Yom Kippur.

60. תָּא זִוּוּי, שְׂכִינְתָא לֹא עָדִיאַת מֵאֲהֵל לָאָה וּמֵאֲהֵל רְזוּל. אָמַר יַעֲקֹב יְדַעְנָא דְהָא זְטִירוּ לֹן לְאֵלִין מִן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. מַה עֵבֵד וַיִּשֶׂם אֶת הַשְּׁפוּזוֹת וְאֶת יְלָדֵיהֶן רֵאשׁוּנָה, אָמַר אִם יִקְטִיל עֲשׂוֹ, לְאֵלִין יִקְטִיל. אֲבָל אֵלִין לֹא מִסְתַּפִּינָא מִנֵּיהוּ, בְּגִין דְשְׂכִינְתָא עִמְהוֹן. וְעַל דָּא וְהָיָה הַמּוֹנֵה הַנִּשְׁאָר לְפָלִיטָה. בֵּינָן דְעֵבֵד הָאִי אַתְקִין עֲלוּתֵיהּ עֲלֵיהוּ, מַה כְּתִיב וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אַבְרָהָם וְאֱלֹהֵי יִצְחָק הִ' הָאֹמֵר אֵלַי שׁוּב לְאַרְצְךָ וְלְמוֹלַדְתְּךָ וְאֵטִיבָה עִמָּךְ.

60. בָּא רָאָה שְׂשִׁכְנָה לֹא זִוּוּ מֵאֲהֵל לָאָה וּמֵאֲהֵל רְזוּל. אָמַר יַעֲקֹב, יְדַעְתִּי שְׁהָרִי שְׂמִירָה לְאֵלָה מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. מַה עֲשָׂה? וַיִּשֶׂם אֶת הַשְּׁפָחוֹת וְאֶת יְלָדֵיהֶן רֵאשׁוּנָה. אָמַר, אִם יִהְרַג עֲשׂוֹ – יִהְרַג אֶת אֱלֹהֵי, אֲבָל אֱלֹהֵי אֵינִי פּוֹחַד מֵהֶם, מִשּׁוֹם שְׂשִׁכְנָה עִמָּהֶם, וְעַל זֶה – וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לְפָלִיטָה. בֵּינָן שְׁעֲשֵׂה אֶת זֶה, תִּקְוֶן תִּפְלְתוּ עֲלֵיהֶם, מַה כְּתוּב? וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אַבְרָהָם וְאֱלֹהֵי אָבִי יִצְחָק הִ' הָאֹמֵר אֵלַי שׁוּב לְאַרְצְךָ וְלְמוֹלַדְתְּךָ וְאֵטִיבָה עִמָּךְ.

Jacob saw that the Shechina present in the tents of Rachel and Leah. He knew that the Shechina protects them so he put them in the camp behind the maids, Bilhah, Zilpah, and their children.

Jacob's prayers were focused on the first camp to have protection from God.

Genesis 32:10

“ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך”
 “And Jacob said, “O God of my father Abraham and God of my father Isaac, O YHVH who said to me, ‘Return to your country and to your kindred, that I may do you good,’”

61. רבי יוסי פתחו ואמר (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו. פסוק זה בארועו בכמה מקומות. אלא דוד המלך אמר את זה כשהסתכל וראה בדברי העני, והסתכל בו כשהיה חולף ובורח מלפני חמיו אמר זה. תפלה לעני – זוהי תפלה שמבקש העני לפני הקדוש ברוך הוא, וזו התפלה שמקדימה את כל תפלות העולם.

61. רבי יוסי פתחו ואמר (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו. פסוק זה בארועו בכמה מקומות. אלא דוד המלך אמר את זה כשהסתכל וראה בדברי העני, והסתכל בו כשהיה חולף ובורח מלפני חמיו אמר זה. תפלה לעני – זוהי תפלה שמבקש העני לפני הקדוש ברוך הוא, וזו התפלה שמקדימה את כל תפלות העולם.

Psalms 102:1,2

“תפלה לעני כי יעטף ולפני יהוה ישפך שיחו”
 “יהוה, שמעה תפילתי ושועתי, אליך תבוא”

“A Prayer of the poor when he is faint and pours out his complaint before YHVH. Hear my prayer, O LORD! And let my cry for help come to You.”

Rabbi Yosei reveals that King David said that when he saw the ways of the poor. He was running away from King Saul that wanted to kill him and started his prayer for protection with these words.

The Zohar says that the prayers of the poor before God are prayers that accepted before all other prayers.

Lesson;

Jacob made efforts not to use the protection of the Shechina, not to lose merits so he put Leah and Rachel in the back camp. In his prayer, Jacob ‘reminds’ God of the mission he put on him to return to the land of his parents. He expressed his desire to follow the will of God, ignoring any selfish desires.

Our prayers should be in a similar form. Whatever we ask, should be for the purpose of following the ways of God. We ask for health and sustenance in order to be able to continue revealing light and do good deeds.

A poor person’s prayer is the aspect of coming with an empty vessel. We have no light unless God fills our vessels with the light we need for fulfillment. A healthy person should know that his health is temporary and in constant need to have the light to sustain his health. A rich person may have a great business with a great flow of income but without the support of the Light, he can not guarantee unexpected market change that may drop or eliminate his income. Without the Light, we are in darkness and that is the aspect of poorness. In order to get rich with light, we pray like poor asking to receive from the treasure of free gifts because what we have is always temporary.

62. כתיב הכא תפלה לעני וכתיב התם (תהלים ז) תפלה למשה איש האלהים, מה בין להאי להאי. אלא דא תפלה של יד ודא תפלה של ראש, ולית לאפרשא בין האי תפלה לעני ובין תפלה למשה איש האלהים, ותרווייהו שקילין כוזד.

62. כתוב כאן תפלה לעני, וכתוב שם (שם ז) תפלה למשה איש האלהים. מה בין זה לזה? אלא זו תפלה של יד, וזו תפלה של ראש, ואין להפריד בין התפלה לעני הזו ובין תפלה למשה איש האלהים, ושתייהן שקולות כאחת.

We study previously the meaning of prayer of the poor. In another place in Psalms we read ‘A prayer of Moses...’;

Psalms 90:1

”תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה היית לנו בדר ודר”

“A Prayer of Moses, the man of God. Lord, You have been our dwelling place in all generations”

The Zohar asks about the difference between the two and answers that ‘prayer of the poor’ is a prayer of the ‘hand’. It is the aspect of begging to fill some lack in our lives and or fulfill a need. The ‘hand’ represents an empty vessel that has an aspect of female, Malchut that doesn’t have the light of its own.

‘Prayer of Moses’ is a prayer of the ‘head’ that is Zeir Anpin. We should not see the ‘prayer of the poor’ and ‘prayer of Moses’ as separate prayers because they should always be in unification and be considered as one.

63. ועל דא עלותא דעני אקדימת קמי קודשא בריה
הוא מכל עלותין דעלמא, בגין דכתוב, (תהלים כב) כי
לא בזה ולא שקץ ענות עני וגו'. תא וזוי, תפלה לעני,
דא תפלה של יד. דעני אתרבק במסכנותיה, כמאן
דלית ליה מנרמיה כלום.
63. ועל זה תפלת העני מקדימה לפני
הקדוש ברוך הוא מכל תפלות העולם, משום
שכתוב (שם כב) כי לא בזה ולא שקץ ענות
עני וגו'. בא ראה, תפלה לעני זו תפלה של
יד, שהעני דבוק בעניו כמי שאין לו מעצמו
כלום.

The prayer of the poor is accepted first by the Holy One Blessed be He before the prayers of others because it is written.

Psalms 22:25

”כי לא בזה ולא שקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע”

“He does not neglect the poor or ignore their suffering; he does not turn away from them, but answers when they call for help.”

64. דבר אזור תפלה דא משה. לעני דא דוד. כי
יעטר, כד אתפסיא סיהרא ואתפסי שבועא בינה.
ולפני יי ישפך שיזון, בגין לאתזברא בהדי שבועא.
64. דבר אחר, תפלה – זה משה, לעני – זה
דוד, כי יעטר – בשמתפסה הלבנה ומתפסה
השמש ממנה, ולפני ה' ישפך שיחו – כדי
להתחבר עם השמש.

The Zohar brings another explanation to the verse related to the prayer of the poor.

Psalms 102:1

”תפלה לעני כי יעטר ולפני יהוה ישפך שיחו”

“A Prayer of the poor when he is faint and pours out his complaint before YHVH.”

‘A prayer’ implies to Moses that is Zeir Anpin. ‘of the poor’ is David, Malchut. ‘he is faint’ is the aspect of the moon, female, Malchut, when the Sun that is Zeir Anpin is hidden from Malchut/poor. ‘pours out his complaint before YHVH’ is the expression of the desire to connect and receive the Light from YHVH.

Lesson;

When the Zohar refers to the name ‘The Holy One Blessed be He’, the reference is to Light that comes from the Endless and fills the entire Tree of Life. King David describes in one short verse the power of the prayer of the poor as; God does ‘not neglect’, ‘not ignore’, ‘not turn away’ and ‘answer when they call’.

To understand this amazing power of prayers, we should go back to the study of Creation and the Tree of Life. The first step of Creation was to push away the light from a middle point and create a space that is lack of light, darkness. That step created a

great desire to restore the light that was there before the restriction of the light. The space created is the aspect of 'poor' that is like a vacuum machine that is turned on when the desire for the light arises. 'the prayer of Moses' is the consciousness that is attached to the desire for the light.

This 'poor' principal works for positive and for negative desires/vessels. The greater the desire/vessel, the greater the light that is drawn into the vessel. The big difference is that the light that is drawn by negative desires, comes attached with judgments that bring the aspect of death and breaks the vessel sooner or later.

Selfish desires are considered negative because a vessel must have an opening for the continuation of the received light, otherwise, the vessel breaks.

65. תָּא זֹוּי, צְלוֹתָא דְכָל בְּנֵי נְשָׂא צְלוֹתָא. וְצְלוֹתָא דְמוֹסְפָנָא אִיהִי צְלוֹתָא דְקַיִימָא קַמִּיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְתִבְרַח תַּרְעִין וּפְתוּזִין וְעֹאֲלֵת לְאֵתְקַבְּלָא קַמִּיָּה הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת כב) וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי זֹוּנִן אָנֹכִי, וְכְתִיב שָׁמַע אֲשַׁמַּע צַעֲקָתוֹ. וְלִפְנֵי יְיָ יִשְׁפָּךְ שִׁיזוּז, כַּמָּאן דְּמִתְרַעַם עַל דִּיעוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

65. בא ראה, התפלה של כל בני אדם תפלה, ותפלת העני היא תפלה שעומדת לפני הקדוש ברוך הוא ושוברת שערים ופתחים ונכנסת להתקבל לפניו. זהו שכתוב (שמות כב) והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי זונן אני, וכתוב שמע אשמע צעקתו. ולפני ה' ישפך שיחו – במי שמתרעם על דין הקדוש ברוך הוא.

The prayer of the poor breaks through all gates and openings on the way up to enter and stands in front of the Holy One Blessed Be He.

Exodus 22:26

“ והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני ”

“When they cry out to me, I will hear, for I am compassionate.”

Exodus 22:22

“ אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו ”

“If you afflict him at all, and if he does cry out to Me, I will surely hear his cry;”

66. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר צְלוֹתְהוֹן דְּצַדִּיקַיָּא זֹוּדוּתָא לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל (דף קסט ע"א) לְאֵתְעַטְרָא קַמִּיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין כֶּף זֹוּבִיבָא הוּא יְתִיר קַמִּיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין כֶּף קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תְּאִיב לְצְלוֹתְהוֹן דְּצַדִּיקַיָּא בְּשַׁעֲתָא דְאַצְטְרִיךְ לוֹן, בְּגִין דִּידְעֵי לְרַעֲוֵי לְמַאֲרִיהוֹן.

66. אמר רבי אלעזר, תפלות הצדיקים חדרה לכנסת ישראל להתעטר לפני הקדוש ברוך הוא. משום זה חביבה היא יותר לפני הקדוש ברוך הוא, ולכן הקדוש ברוך הוא תאב לתפלות הצדיקים בשעה שצריך להם, משום שיודעים לרצות את רבונם.

Rabbi Elazar says that the prayers of Tzadikim, are joy and beautification for Malchut. When it ascends to heaven, the Holy One Blessed Be he, welcomes it with love. He awaits the prayers of the righteous because they know how to please their master.

67. מַה כְּתִיב בֵּיהּ בְּיַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אַבְרָהָם אָבִי יִצְחָק יְיָ הָאוֹמֵר אֵלַי שׁוּב וְגו', אֲעִטֵּר וְאֶקְשֶׁר קֶשֶׁר בְּקֶשֶׁר אַחַד בְּרַאוּי. אֱלֹהֵי אָבִי אַבְרָהָם לִימִין, וְאֱלֹהֵי אָבִי יִצְחָק לְשִׁמְאַל. הָאֹמֵר אֵלַי – כָּאֵן תְּלַה הַדְּבָר

67. מה כתוב ביה ביעקב אלהי אבי אברהם אבי יצחק יי האומר אלי שוב וגו'. התעטר ונקשר קשר בקשר אחד בראוי. אלהי אבי אברהם לימין, ואלהי אבי יצחק לשמאל. האומר אלי – כאן תלה הדבר

תלי מלה לאתעטרא לאתריה ביניהו. שוב לארצה ולהתעטר למקומו ביניהם. שוב לארצה ולמולדתך ואיטיבה עמך:

Jacobs prayer was proper

Genesis 32:10

“ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצה ולמולדתך ואיטיבה עמך”

“Jacob said, “O God of my father Abraham and God of my father Isaac, O YHVH, who said to me, ‘Return to your country and to your relatives, and I will do you good’”

Jacob did the proper connection to elevate his prayers to the highest level. He connected the Right with ‘God of my father Abraham’ then the Left with ‘God of my father Isaac’ then to the center, himself with ‘O YHVH, who said to me’. After establishing the connection to the Tree of Life, Jacob could raise God’s promise ‘I will do you good’.

Lesson;

While the prayers of the poor can go all the way up, be heard and receive fulfillment, the prayers of the Tzadikim have a special quality, enhanced by pure consciousness and desire to please God. The Tzadikim don’t think of themselves and their prayers are always to draw light to the world, for the benefits of all.

68. קטנתי מכל הזוסדים, אמאי הוה אצטריף האי עם
האי. אלא אמר יעקב את אבטוות לי לאוטבא עמי,
ואנא ידענא דכל עובדך כלהו על תנאי. הא אנא לית
בי זכותא דהא קטנתי מכל הזוסדים ומכל האמות
אשר עשית את עבדך, וכל מה דעבדת לי עד יומא
לאו בגין זכותאי הוה אלא בגינך הוא דעבדת לי,
והוא טיבו וקשוט בגינך הוה. דהא כד עברנא
בקדמיתא דהוינא אויל מקמי דעשו, יוזדאי עברנא
ליה לכהוא נהרא, ואנת עבדית עמי טיבו וקשוט. והא
אנא השתא מעבר ליה בתרי משיריין, אינון תרין
משיריין דפליג.

68. קטנתי מכל החסדים. למה היה צריך זה
עם זה? אלא, אמר יעקב, אתה הבטחת לי
להיטיב עמי, ואני ידעתי שכל מעשיך כלם
הם על תנאי, הרי אני אין בי זכות, שהרי
קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר
עשית את עבדך. וכל מה שעשית לי עד
היום, לא בשביל זכותי היה, אלא בגללך
הוא שעשית לי. ואותו טוב ואמת בגללך
היו, שהרי בשעברתי בתחלה, שהייתי הולך
מלפני עשו, יחידי עברתי את אותו נהר,
ואתה עשית עמי טוב ואמת, והרי אני עכשו
עובר אותו בשני מחנות, הם שני המחנות
שחלק.

Genesis 32:11,12

“קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך כי במקלי עברתי את הירדן ועתה הייתי לשני מחנות”

“הצילני נא מיד אחי, מיד עשו: כי-גרא אנכי, אתו-פן-יבוא והפני, אם-על-בנים”

“I am unworthy of all the lovingkindness and of all the faithfulness which You have shown to Your servant; for with my staff only I crossed this Jordan, and now I have become two camps”

“Please deliver me from the hand of my brother, from the hand of Esau, for I fear him, that he may come and attack me, the mothers with the children.”

Jacob humbled himself before God when saying, ‘I am unworthy...’. He knew that God’s promises are conditional and based on the merits of his actions. He didn’t feel that he deserves any rewards from God. Jacob sees God’s kindness as gifts, not as entitlements. When he runs away from Esau who wanted to kill him, God helped him pass the Jordan river alone and now he wants to cross the river with two camps.

69. עד כאן סדור השבח של רבונו. מכאן ולהבא בקש מה שצריך לו, להראות לכל בני העולם שצריך לו לאדם לסדר שבח של אדונו בתחלה, ואחר יבקש בקשותיו. שפך עשה יעקב – בתחלה סדר שבחיו של קונו, ואחר שסדר השבח, אמר בקשתו שהצטרף לה.

69. עד הכא סדורא דשבחא דמאריה, מכאן ולהלאה בעא מה דאצטרף ליה. לאוונאה לכל בני עמא, דאצטרף ליה לבר נש לסדרא שבחא דמאריה בקדמיתא, ולבתר יבעי בעותיה. דהכי עבד יעקב, בקדמיתא סדר שבחא דמריה, ולבתר דסדר שבחא אמר בעותיה דאצטרף ליה.

So Jacob started his prayer by praising God for his kindness and mercy. Then he made his wish for protection, ‘Please deliver me from the hand of my brother’.

Lesson;

Even though was righteous, he didn't feel entitled. God's promises are potential light that would come into our vessel if our vessel is ready for it. Many people pray seriously but they don't get fulfilled. The reason is that even though God wants to fulfill their wishes, they don't have the proper and pure vessel for it.

70. זהו שכתוב: הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן יבוא והכני אם על בני. מכאן, מי שמתפלל תפלתו שצריך לפרש דבריו בראוי. הצילני נא. ואם תאמר שהרי הצלתני מלבן – מיד אחי. ואם תאמר קרובים אחרים סתם נקראים אחים – מיד עשו. מה הטעם? בשביל לפרש הדבר בראוי. ואם תאמר, אני למה אצטרף? כי ירא אנכי אתו פן יבוא והכני. כדי להודיע דבר למעלה ולפרשו בראוי, ולא יסתיר הדבר.

70. הדיא הוא דכתיב הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן יבוא והכני אם על בני. מכאן, מאן דצלי עלותיה דבעי לקרשא מלוי כדקא יאות. הצילני נא, ואי תימא דהא שובת לי מלבן. מיד אחי. ואי תימא קריבין אוורנין סתם, אוזין אקרין. מיד עשו. מאי טעמא, בגין לקרשא מלה כדקא יאות. ואי תימא אנא אמאי אצטרף, כי ירא אנכי אתו פן יבוא והכני. בגין לאשתמוודעא מלה לעילא ולקרשא לה כדקא יאות, ולא יסתים מלה:

Genesis 32:12

”הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן יבוא והכני אם על בני.”

“Deliver me, I pray, from the hand of my brother, from the hand of Esau; for I fear him, that he will come and attack me and the mothers with the children.”

The Zohar tells us that from the way Jacob prayed, we learn that when we ask for God's protection, we need to express the danger and fears we see ahead of us.

Jacob says “deliver me” and that should have been enough but it may be seen as is there's no need to be saved because God already saved him from Laban. Jacob saw that his brother comes to kill him so he asked to be saved from his brother, Esau. He added 'Esau' because previously Laban addressed him as a 'brother' (Genesis 29:15). Then he expresses his fear by adding “for I fear him, that he will come and attack me and the mothers with children”. It wasn't just about Jacob but also the mothers and the children.

71. ואתה אמרת היטב איטיב עמך וגו'. ואתה אמרת היטב איטיב, מה זה ואתה? כמו שנאמר (נחמיה ט) ואתה מחיה את כלם. אף כאן ואתה אמרת.

71. ואתה אמרת היטב איטיב עמך וגו'. ואתה אמרת היטב איטיב, מאי ואתה. כמה דאת אמר (נחמיה ט) ואתה מווייה את כלם, אוף הכא ואתה אמרת.

Genesis 32:13

”ואתה אמרת היטב איטיב עמך ושמתני את זרעך כחול הים אשר לא יספר מרב.”

“And you said, I will surely prosper you and make your descendants as the sand of the sea, which is too great to be numbered.”

The word “ואתה”, “And you” connects YHVH to Malchut. Jacob connects this word to the power to sustain life to all in Malchut as it says in (Nehemiah 9:6) “ואתה מחיה את כלם” “And you give life to all of them”.

72. תא וזוי, דוד מלכא אמר (תהלים יט) יהיו לרצון
 אמרי פי, אליו מלין דאתפרשן. והגיון לבי, אליו מלין
 דסתיון דלא יכיל בר נש לפרשא לון בפומיה, דא
 הוא הגיון דאיהו בלבא דלא יכיל לאתפרשא.
 72. בא ראה, דוד המלך אמר, (תהלים
 יט) יהיו לרצון אמרי פי, אלו דברים
 שהתפרשו. והגיון לבי – אלו דברים נסתרים
 שלא יכול בן אדם לפרשם בפיו, זהו הגיון,
 שהוא בלב, שלא יכול להתפרש.

King David in Psalms 19:15

”יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.”

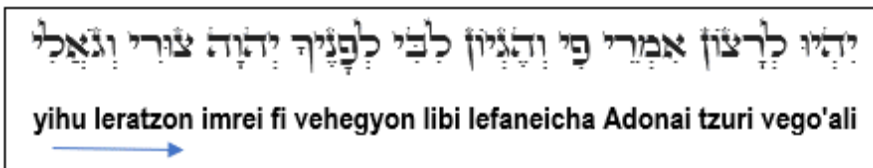
“Let the words of my mouth and the meditation of my heart Be acceptable in Your sight, O YHVH, my Creator, and my Redeemer.”

‘the words of my mouth’ are the expressed wishes and ‘the meditation of my heart’ are the wishes that are concealed or can’t be expressed in words.

Lesson;

The verse from Psalms 19:15 is an important tool to use with our prayers. We use it at the end of the Amida that is the silent prayer. We recite it twice. It has 42 letters in its 10 words and we know that 42 is related to the force of Creation and the Ana B’Choach. Each word has the Letter Yod ‘, except the second word that its Yod is placed in the first word because the first is the head of the rest and empowers the following nine words. (Number two has an aspect of separation and we avoid giving it power. Similarly the word ‘Good’ was not said on the second day of Creation). With this verse, we tell God to include what is in our hearts and minds, in addition to the words of the prayer. The first one said at the end of the actual silent prayer, then we have a paragraph where we ask God to protect us from speaking negative, then we ask for protection from all of those who wish to harm us. We may add our own wishes in this part and when we were done, we receive the verse again. So the first time was to wrap and ‘submit’ the main prayer, then the second one to ‘submit’ our personal prayers.

You can print this image and use it as a bookmark in your prayer books and Zohar books. Please take note that this verse has the YHVH name and it can not be disposed as trash.

73. ועל דא אצטריף מלה לאתפרשא בפומא, ומלה
 דתלויא בלבא, וכלא רזא איהו. וזר לקבל דרזא
 תתאה, וזר לקבל דרזא עלאה. מלה דאתפרשא
 73. ועל זה צריך הדבר להתפרש בפה,
 ודבר שתלוי בלב, והכל סוד הוא. אחד כנגד
 דרזא תחתונה, ואחד כנגד דרזא עליונה.
 דבר שהתפרש, כנגד דרזא תחתונה

שהצטרף להתפוש. אותו שתלוי בלב הוא כנגד דרגה פנימית יותר, והכל הוא באחד. ועל זה אמר יהוה לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך וגו'.

לקבל דרגה תתאה דאצטריף לאתפושא. ההוא דתלוי בלבא איהו לקבל דרגה פנימאה יתיר, וכלא כזודא איהו. ועל דא אמר יהוה לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך וגו'.

The expression of the prayers in the mouth is on the level of Malchut. The meditation that comes from the heart and mind is at the level of Binah. Both are needed to make the proper connection as we explained the verse from Psalms 19:15 above.

74. כמו זה אמר יעקב. בתחלה פרש הדבר כראוי, ואחר כך הסתיר הדבר שתלוי בהגיון הלב שלא צריך לפרש, שבתוב (בראשית לב) ושמתתי את זרעך בחול הים אשר לא יספר מרב. כאן הוא דבר התלוי בלב שלא צריך לפרש, וכן צריך כמו שאמרנו, כדי ליחד יחוד שלם כראוי. אשרי הצדיקים שיודעים לסדר שבח רבונם כראוי ולבקש בקשתם, ולכן בתוב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. [ס"א כתוב גם את השני גם את השלישי וגו'. שלש פעמים גם, רמז (ג"ם ראשי תבות: גואל משה. גואל מרדכי. גואל משיח) לשלש גאלות על ידי שלשה צדיקים, משה מרדכי משיח, שעתיד לגאלנו בקרוב].

74. כזודא דא אמר יעקב, בקדמיתא פריש מלה כדקא יאות, ולבתר סתים מלה דאיהי תלוי בהגיונא דלבא דלא אצטריף לפושא. דכתיב, (בראשית לב) ושמתתי את זרעך כזול הים אשר לא יספר מרב. דכא איהו מלה דתלוי בלבא דלא אצטריף לפושא. וכן אצטריף כדקאמרן, בגין לזודא יזודא שלים כדקא יאות. ופאין אינון צדיקיא דידיעי לסדרא שבזא דמאריהון כדקא יאות ולמבעי בעיתיהון, ובגין כף כתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. [ס"א כתיב גם את השני גם את השלישי וגו'. שלש פעמים גם, רמז (גליון, ג"ם ראשי תבות גואל משרז גואל מרדכי גואל משיח) לשלש גאלות על ידי שלשה צדיקים משה מרדכי משיח שעתיד לגאלנו בקרוב):

The Zohar explains that there are lights from Chokmah that revealed in Malchut through the mouth. And there are countless lights of Chassadim that are concealed and come from Binah with the aspect of "הגיון לבי" "meditation of the heart".

When Jacob mentioned (Genesis 32:13) "And you said, 'I will surely prosper you'", it was an expression from the mouth and related to defined and specific lights.

The words we express from our mouth create angels that connect to a specific light. It is a defined form of revelation in Malchut. Unexpressed thoughts and feelings are part of our prayers and connect us with a higher and concealed source of Light.

Then Jacob continues to quote God's promise; 'I will surely prosper you and make your descendants as the sand of the sea, which is too great to be numbered.' This is the aspect of the concealed light that is countless. Both aspects of concealed and revealed are important when praying.

The Zohar commend the righteous for knowing how to praise their master creator and then do their prayers. Their prayers glorify God as we read in Isaiah 49:3

"וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְאֵר"

"And He said to me, 'My servant you are, O Israel, In whom I beautify Myself.'"

Lesson;

Our prayer books organized by prophets that knew the spiritual system and made for us the ultimate connection to Binah. The words and the different sections of the prayers construct ladders that take us from the lower level, purify us, and let us climb

all the way to the world of Atziluth. On that level, we make a silent connection with 18 blessings that cover all aspects of our needs for a happy and fulfilled life. After that, we have a soft descend to Malchut. At the end we seal the connection by praising God with “...עלינו לשבח לאדון הכל”, “It is on us to praise the master of all things, to exalt the Creator of all existence...”.

Study your prayer book and follow it. It's the highest level of spiritual technology.

75. וַיִּנְתֵּר יַעֲקֹב לְבָדּוֹ וְגו'. רַבִּי זְוִיָּא פָּתְוּוּ וְאָמַר, (תהלים צא) לֹא תֵאֱנָה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגְעָה לֹא יִקְרַב בְּאֶהְלֶךָ. תֵּא וְזוּזִי, כֹּד בָּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא עֵבֶד בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא (דף קסט ע"ב) עֲבִידְתִּיהָ דְאֶתְוֹזִי לִיהָ וְהָא אוּקְמוּהָ. וְאֶתְמַר, (ד"א ל"ג ואי תימא) בְּיוֹמָא רַבִּיעָא עֵבֶד זְהוּרִין. וְכַדִּין אֶתְבְּרִי סִיְהָרָא זֹסֶר, זְהוּרָא דְאֶעֱרִית גְּרָמָה, וּבְגִין דְאֵיהִי מְאֵרֵת זֹסֶר וְא"ו, אֶתְיָהֵב הַוְכְתָּא לְשִׁלְטָאָה כָּל רוּזִין וְשִׁדְיִן וְעֲלֵעוּלִין וּבְמִיקִין וְכָל רוּזִין מְסֻאֲבִי.

75. וַיִּנְתֵּר יַעֲקֹב לְבָדּוֹ וְגו'. רַבִּי זְוִיָּא פָּתְוּוּ וְאָמַר, (תהלים צא) לֹא תֵאֱנָה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגְעָה לֹא יִקְרַב בְּאֶהְלֶךָ. תֵּא וְזוּזִי, כֹּד בָּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא עֵבֶד בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא (דף קסט ע"ב) עֲבִידְתִּיהָ דְאֶתְוֹזִי לִיהָ וְהָא אוּקְמוּהָ. וְאֶתְמַר, (ד"א ל"ג ואי תימא) בְּיוֹמָא רַבִּיעָא עֵבֶד זְהוּרִין. וְכַדִּין אֶתְבְּרִי סִיְהָרָא זֹסֶר, זְהוּרָא דְאֶעֱרִית גְּרָמָה, וּבְגִין דְאֵיהִי מְאֵרֵת זֹסֶר וְא"ו, אֶתְיָהֵב הַוְכְתָּא לְשִׁלְטָאָה כָּל רוּזִין וְשִׁדְיִן וְעֲלֵעוּלִין וּבְמִיקִין וְכָל רוּזִין מְסֻאֲבִי.

Genesis 32:25

“...וַיִּנְתֵּר יַעֲקֹב לְבָדּוֹ וַיִּאָבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר”.

“Then Jacob was left alone, and a man wrestled with him until daybreak.”

Rabbi Chiya opens this study about Jacob when he was alone, fighting the angel of the other-side.

Psalms 91:10

“לֹא תֵאֱנָה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגְעָה לֹא יִקְרַב בְּאֶהְלֶךָ”.

“No evil will befall you, Nor will any plague come near your tent.”

The Holy One Blessed be He created the world in six days and on each day, he made specific actions as proper for that day. On the fourth day, God created two great lights, the sun and the moon in equal size. The word ‘lights’ in the Torah is written as ‘מֵאֵרֵת’. It is missing the letter ו Vav that usually comes after the Alef. The Vav represents Zeir Anpin and without it, it gives the word a negative aspect because it can be read as ‘curses’. The two lights created equal but one of them questioned the Creator for the reason of making two of the same. God reduced light of the moon and lowered it to the level of Malchut. This action allowed negative forces to be created, including negative entities, demons, and all kinds of impure spirits. The Klipah that is called Lili-t came too out on that day. (See also Zohar Ki Tetze #113 [DZ 2826](#))

76. כְּלָהוּ סִלְקִין וְשִׁאֲטִין בְּעֲלָמָא לְאִסְטָאָה, וְאֶתְבַּנְּנוּ וְנִתְמַנְנוּ בְּמִקְוֹמוֹת חֲרָבִים וּבְשִׂדּוֹת חֲזָקִים וּבְמִדְבָּרוֹת חֲרָבִים, וְכֹלָם מֵצַד רוּחַ הַטְּמָאָה.

76. כְּלָהוּ סִלְקִין וְשִׁאֲטִין בְּעֲלָמָא לְאִסְטָאָה, וְאֶתְבַּנְּנוּ וְנִתְמַנְנוּ בְּמִקְוֹמוֹת חֲרָבִים וּבְשִׂדּוֹת חֲזָקִים וּבְמִדְבָּרוֹת חֲרָבִים, וְכֹלָם מֵצַד רוּחַ הַטְּמָאָה.

וְהָרִי נִתְבָּאָר שְׁחָרֵי רוּחַ הַטְּמֵאָה בָּאָה שְׂבָאָה מִנְחָשׁ הַעֲקָלְתוֹן, הוּא רוּחַ טְמֵאָה מִמֶּשׁ, וְהוּא הַתְּמֵנָה בְּעוֹלָם הַהִסְטוֹת בֶּן אָדָם אֵלָיו, וְעַל זֶה יֵצֵר הָרַע שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם.

וְזוּרֵיבִין. וְכִלְהוּ מִסְטְרֵי רוּחוֹ מִסְאָבָא. וְהָא אֲתָמֵר דְּהָא רוּחוֹ מִסְאָבָא דְאֲתֵי מִנְזוּשׁ עֲקִימָאָה אִיהוּ רוּחוֹ מִסְאָבָא מִמֶּשׁ. וְאִיהוּ אֲתֵמְנָא בְּעֻלְמָא לְאִסְטָאָה בְּרֵי זֵשׁ לְגַבִּיָּה, וְעַל דָּא יֵצֵר הָרַע שְׁלִיט בְּעֻלְמָא.

All the negative forces roam the world and look for opportunities to hurt people and throw them off the righteous path. These impure forces come from the crooked snake. They are found mostly in drylands and wilderness. Their purpose is to force the evil inclination on people and corrupt their ways.

77. וְהוּא הַתְּמֵנָה אֵצֶל בְּנֵי אָדָם וְנִמְצָא עִמָּם, וּבְעֻקְמוּמֵיּוֹת וּבִתְחַבּוּלוֹת בָּא אֵלֵיהֶם לְהִסְטוֹתָם מִדְּרָכֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. כְּמוֹ שֶׁהִסְטָה אֶת אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְגֵרַם מוֹת לְכָל הָעוֹלָם, כִּךָּ גַם מִסְטָה בְּנֵי אָדָם וְגֵרַם לָהֶם לְהִטְמָא.

77. וְאִיהוּ אֲתֵמְנֵי לְגַבִּיָּהוּ דְבְנֵי זֵשׁא וְאִשְׁתַּכּוּז עֲמוּהוֹן. וּבְעֻקְמוֹ וּבִתְסֻקּוּפִין אֲתֵי לְגַבִּיָּהוּ לְאִסְטָאָה לוֹן מֵאֲרוּזֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמוֹ דְאִסְטֵי לְאָדָם קְדָמָאָה וְזָרִים מוֹתָא לְכָל עֻלְמָא, הֵכִי זְמֵי אִסְטֵי לְהוּ לְבְנֵי זֵשׁא וְזָרִים לוֹן לְאִסְטָאָבָא.

The Snake was appointed to be among the people and tempt them to leave the ways of the Holy One Blessed be He. The Snake caused Adam to sin and bring mortality to the entire world. The Snake continues to deviate people from the righteous path and make them impure.

Lesson;

It's very important not to walk alone at night because of the negative side free-roaming everywhere, seeking to 'grab' some light from 'victims' in Malchut.

The sages warn us from walking alone at night to avoid coming across negativity of any kind. Also, no to sleep alone in a house unless there's light coming into the room from the outside, moon or street light. When no other option, lock the main entrance, leave some light in other rooms and open the bedroom door. It's okay to be alone in an apartment building or two-family house if there are other occupants in the same building.

Having a sacred book with you and or reciting sacred text while walking is as if you are walking with the Torah that gives protection.

78. וּמִי שְׂבָא לְהִטְמָא, מוֹשֵׁף עָלָיו אוֹתוֹ רוּחַ טְמֵאָה וְנִדְבָק עִמּוֹ. וְכִמְהָ הֵם שְׂמֻזְמָנִים לְטִמְאָה אוֹתוֹ, וּמִטְמָאִים אוֹתוֹ וְהוּא טְמֵא, וּמִטְמָאִים אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְאוֹתוֹ עוֹלָם, וְהָרִי נִתְבָּאָר.

78. וּבִמְאֵן דְאֲתֵי לְאִסְטָאָבָא אִיהוּ מוֹשֵׁף עָלֵיהּ הֵהוּא רוּחוֹ מִסְאָבָא וְאֲתֵרְבִּיק בְּהַדְיָה, וְכִמְהָ אֵינוֹן דְזִמְיִין לְסָאָבָא לִיה וּמִסְאָבִין לִיה, וְאִיהוּ מִסְאָב, וְסָאָבִין לִיה בְּהָאֵי עֻלְמָא וּבְהָהוּא עֻלְמָא וְהָא אֲתָמֵר.

Those who start on the negative are welcomed by the other-side that brings impurity on them. Impurity stays on a person in this world and the world to come, until it is corrected and purified.

79. וּבְשַׁעָה שְׂבָא בֶּן אָדָם לְהִטְמָה, אוֹתוֹ רוּחַ טְמֵאָה נִכְפָּה לְפָנָיו וְלֹא יָכוֹל לְשַׁלֵּט עָלָיו, וְאִזּוֹ כְּתוּב לֹא תֵאָנֶה אֵלָיִךְ רָעָה וְנִגַּע לֹא יִקְרַב

79. וּבְשַׁעָתָא דְאֲתֵי בְרֵי זֵשׁ לְאִתְדַכָּאָה, הֵהוּא רוּחוֹ מִסְאָבָא אֲתִפְפִּיא קַמִּיָּה וְלֹא יָכוֹל לְשַׁלֵּטָאָה עָלוּי, וְכִדְרִין כְּתִיב, (תהלים צא) לֹא תֵאָנֶה אֵלָיִךְ רָעָה וְנִגַּע לֹא

יְקַרְבַּ בְּאֵהָלָהּ. אָמַר (ס"א כדאמר) רַבִּי יוֹסִי לֹא תֵאֵנָה אֵלֶיךָ רָעָה, דָּא לִילִית, וְנִגְעָ לֹא יִקְרַב בְּאֵהָלָהּ, אֲלִין שְׂאָר מִיִּקִּין, וְהָא אוֹקְמוּתָּהּ וְאִתְבָּר. בְּאֵהָלָהּ. אָמַר [כְּשֶׁאֲמַר] רַבִּי יוֹסִי, לֹא תֵאֵנָה אֵלֶיךָ רָעָה – זֶה לִילִית. וְנִגְעָ לֹא יִקְרַב בְּאֵהָלָהּ – אֵלּוּ שְׂאָר מִיִּקִּים, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ וְנִתְבָּאָר.

When a person wishes to purify himself, he gets the necessary support from the pure system. While the person is on the path of purity, the impure spirits lose control over him.

Psalms 91:10

”לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך”

“No evil will befall you, Nor will any plague come near your tent.”

Rabbi Yossi explains that ‘No evil will befall you’ is about protection from Lil-th. She is the female of the negative side and influence us to follow the evil inclination. ‘Nor will any plague come near your tent’ is a protection from all other negative forces.

80. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר הָא אֲמַרְן דְּלֹא יִפּוּק בַּר זָשׁ יוֹזִידָאָה בְּלִילִיא, וְכָל שְׂכָן בְּזִמְנָא דְּסִיְהָרָא אִתְבְּרִיאַת וְהָוָה (וְהִיא) זִזְסָרָה, וְאוֹקְמוּתָּהּ. דְּהָא כְּדִין רוּזָא מְסִאָבָא שְׁלֵטָא, וְדָא הוּא רוּזָא רָעָה, מֵאֵן רָעָה, דָּא זִזְוִיא בִּישְׂאָ. וְנִגְעָ, דָּא הוּא מֵאֵן דְּרָכִיב עַל זִזְוִיא. רָעָה וְנִגְעָ כְּזִידָא אֵינִין.

80. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הָרִי אֲמַרְנוּ שְׁלֹא יֵצֵא אָדָם יְחִידִי בְּלִילָהּ, וְכָל שְׂכָן כְּשֶׁהֲלַבְנָה נִבְרָאָה וְהִיתָה חֲסֵרָה, וּבְאֵרוּהָ שְׁהָרִי אִז רוּחַ טְמֵאָה שׁוֹלְטָת, וְזוּהִי רוּחַ רָעָה. מִי רָעָה? זֶה נַחֲשׁ הָרַע, וְנִגְעָ זֶהוּ מִי שְׂרוּכֵב עַל הַנַּחֲשׁ. רָעָה וְנִגְעָ הֵם כְּאַחַד.

The moon was created without the ability to have full light. This lack of light allows the impure spirits to have control at night. Rabbi Elazar says that because of that, we should not walk alone at night. The evil (רעה) is the Snake and the plague (נגע) is Sam-1 who is the minister of the other side that rides the forces of the Snake and inflict judgments on people.

Lesson;

From sundown to midnight is the time when the other side is in full control and we should follow Rabbi Elazar’s advice. After midnight the light begins to grow up and it’s a good time for studies and meditation that would bring us protection during the coming day and beyond.

81. וְאָף עַל גַּב דְּתִנְיִין, דְּנִגְעָ, אֲלִין נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם דְּנִפְקוּ מֵאָדָם. דְּהָא כָּל אֵינִין שְׂזִין דְּלֹא קָרִיב אָדָם עִם אִתְתִּיָּהּ, רוּזִי מְסִאָבִי הוּוּ קָא אִתְיִין וּבִמְתוּזְמוּבִין מְנִיָּה וְאוֹלִידִין מְנִיָּה וְהִי אֶקְרוּן נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם.

81. וְאָף עַל גַּב שְׁשִׁנִּינוּ שְׁנִגְעָ אֵלּוּ נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם שְׁיֵצְאוּ מֵאָדָם, שְׁהָרִי כָּל אוֹתָן שְׁנִים שְׁלֹא קָרַב אָדָם לֹא שְׁתוּ, רוּחוֹת טְמֵאָה הִיוּ בָּאוֹת וּמִתְחַמְּמוֹת מִמֶּנּוּ וּמוֹלִידוֹת מִמֶּנּוּ, וְאֵלָּה נִקְרָאִים נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם.

Adam was away from his wife for 130 years. During this time, he coupled with females from the negative side. As a result, they brought to the world impure spirits, like demons. They are called ‘נגעי בני אדם’, ‘plague of humans’. They are another aspect of negativity that is inflicted by the Snake.

82. וְהָא אִתְבָּר, דְּכַד בַּר זָשׁ בְּזִלְמוּתָּהּ וְלֹא שְׁלִיטָ בְּזִנְפִיָּהּ וְגוֹפָא אִשְׁתַּכְּפָה, רוּזָא מְסִאָבָא אִתְיִיא וְשְׂרִיא עֲלֶיהָ. וְאִית זְמִינִין דְּרוּזִי נִקְבִּין מְסִאָבִין אִתְיִין וְקָרְבִין

82. וְהָרִי נְאֻמַּר, שְׁכַּשְׁבֵּן אָדָם בְּחִלּוּמוֹ וְלֹא שׁוֹלֵט בְּגוּפוֹ וְהִגּוּף שׁוֹכֵד, רוּחַ טְמֵאָה בָּאָה וְשׁוֹרָה עֲלָיו, וְלִפְעָמִים רוּחוֹת נִקְבוֹת טְמֵאוֹת

בְּהַדְרִיָּה, וּבְשִׁכּוֹן לֵיהּ בְּהַדְרִיָּהּ וּבְתוֹזוּמָן מִנְיָהּ, וְאוֹלִידוֹ
 לְבַתֵּר רוּזוֹן וּבְזִיקוֹן (נגעי בני אדם נ"א כגוונא בני נשא).
 וְלִבְמִזְוִין אֲתוּזוּיִין כְּזוּזוֹ בְּנֵי זָשָׁא בְּרִלִית לִוֵן שְׁעָרֵי
 בְּרִישָׁא.

When a person goes to sleep, his soul leaves the body that stays without control of itself. When in sleep state, the impure spirits can come around a person and 'play' with the soul and body. Sometimes, a man may be 'visited' by impure female entities that come to draw and connect to his sexual desires. They get impregnated from him and deliver impure spirits that some of them look like humans but without hair on their heads.

83. וּבַכֹּלָּא אֵית לֵיהּ לְבַר זָשָׁא לְאִסְתַּמְרָא מִקְבִּיָּהּ, בְּגִין דִּיהֵךְ בְּאַרְזוּי דְּאוֹרִיָּתָא וְלֹא יִסְתַּבֵּב בְּהַדְרִיָּהּ.
 דְּהָא לִית לָךְ מֵאן דְּנָאִים בְּלִילָא בְּעַרְסִיָּהּ, דְּלֹא טַעִים
 טַעֲמָא דְּמוֹתָא וְנִפְקֵת זְשִׁמְתִּיָּה מִנְיָהּ. וְכִיּוֹן דְּאִשְׁתַּאֲר
 זְנִפָּא בְּלֹא זְשִׁמְתָּא קְדִישָׁא, רוּזוֹ מִסְאַבָּא זְמִין וְשִׁרְיָא
 עֲלֵיהּ וְאִסְתַּבֵּב. וְהָא אוֹקִימָנָא מְכֹה, דְּלִית לֵיהּ לְבַר
 זָשָׁא לְאִעֲבָרָא יְדִיו עַל עֵינָיו בְּעַפְרָא. בְּגִין דְּהָא רוּזָא
 מִסְאַבָּא שְׁרִיָּא עֲלֵיהּ וְכוּ' וְהָא אֲתַמְר.

83. ובכל לא אית ליה לבר זשא לאסתמרא מקבייהו, בגין דיהך בארזוי דאורייתא ולא יסתבב בהדרייהו. דהא לית לך מאן דנאים בלילא בערסיה, דלא טעים טעמא דמותא ונפקת זשמתייה מניה. וכיון דאשתאר זנפא בלא זשמתא קדישא, רוזו מסאבא זמין ושיריא עליה ואסתבב. והא אוקימנא מכה, דלית ליה לבר זשא לאעברא ידיו על עיניו בעפרא. בגין דהא רוזא מסאבא שריא עליה וכו' והא אתמר.

We should avoid connection with these impure spirits. We can do so by following the ways of the Torah. During sleep, we experience the aspect of death because only one part of 60 parts of the soul stays with the body to sustain its connection to life. The body gets impure during the night and when we wake up in the morning, we should not touch ourselves, especially the eyes, before proper washing of the hands from the impure spirits.

Lesson;

The root word 'נגע', 'plague', also means 'touch', 'connection'. The same word is used in the Torah with connection to leprosy (Leviticus 13:9), "נגע צרעת כי תהיה באדם", "When the infection (נגע) of leprosy is on a man, then he shall be brought to the priest".

As we studied here, 'נגע' it's a connection to negativity.

When we rearrange the same letters as 'ענג', we get the meaning of 'pleasure'. This word is used to describe the pleasure of the Shabbat when we can close and touch/connect to the Light of YHVH.

"וְקָרַאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקִדּוּשׁ יְהוָה מְכֹבֵד"

"And call the Sabbath a delight (ענג, Pleasure), for the honor of the holy YHVH".

To protect ourselves from the negative entities at night we use the Bedtime Shema that uses several aspects of the number 60 to protect our soul and body from negative entities. Any spiritual connection at night would benefit us with a night of good and protected sleep.

[Download \(PDF, 123KB\)](#)

84. תא זוזי, דהא יעקב אף על גב דאתרוזים קמיה קודשא בריה הוא, בגין דאשתאר בלזודוי, רוזא אוזרא הוה זמין לאזרוזא בהדיה.

84. בא ראה שהרי יעקב, אף על גב שנאהב על ידי הקדוש ברוך הוא, משום שנשאר לבדו, רוח אחרת נועדה להזדווג עמו.

Jacob was righteous and was loved by God. Nevertheless, when he was alone, a spirit from the other-side came to challenge him.

85. רבי שמעון אמר, תא זוזי, מה כתיב ביה בההוא רשע דבלעם, וילך שפי, מהו שפי, יזודאי. כמה דאת אמר שפיפון עלי ארוז, כהאי זוזא דאזיל יזודאי וכמין עלי ארוזין ושבילין. הכי נמי בלעם הוה אזיל יזודאי. מאי טעמא בגין לאמשכא עליה רוזא מסאבא. דכל מאן דאזיל יזודאי בזמין ידיען, אפילו במתא, באתרין ידיען. משיר עליה רוזא מסאבא.

85. רבי שמעון אמר, בא ראה מה כתוב בו בבלעם הרשע, וילך שפי. מהו שפי? יחדי, כמו שנאמר שפיפון עלי ארת. כנחש הזה שהולך יחדי ואורב על דרכים ושבילים, כך גם בלעם היה הולך יחדי. מה הטעם? כדי להמשיך עליו רוח טמאה. שכל מי שהולך יחדי בזמנים ידועים אפילו בעיר במקומות ידועים, מושך עליו רוח טמאה.

Numbers 23:3 “וילך שפי” And (Balaam) went off to a barren height.” The Zohar explains that like a Snake that hunts alone, Balaam went alone to barren places to gather impure spirits with him so that he can do greater evil.

86. לבן בכל זמן לא ילך אדם יחדי בדרך ובער, אלא במקום שבני אדם הולכים ושבים ונמצאים שם, ועל בן לא ילך אדם יחדי בלילה, הואיל ובני אדם לא נמצאים, והינו הטעם שלא תלין נבלתו, שלא להחזיק גוף מת בלי רוח על הארץ בלילה. משום כך אותו בלעם הרשע היה הולך יחדי כנחש הזה, כמו שבארנו.

86. בגין כך, בכל זמנא לא יהי בר נש יזודאי בארוזא במתא אלא באתר דבני נשא אזלין ותבין ובמשתכזוין תמן, ועל דא לא יהי בר נש יזודאי בליקלא הואיל ובני נשא לא משתכזוין, והיינו טעמא דלא תלין נבלתו. (דף קע ע"א) דלא ליקיימא גופא מיתא בלא רוזא על ארעא בליקלא. בגין כך ההוא רשע דבלעם הוה אזיל יזודאי כהאי נזוש כמה דאוקמוה.

Deuteronomy 21:23

“לא תלין נבלתו על העץ כי קבור תקברנו ביום ההוא כי קללת אלהים תלוי ולא תטמא את אדמתך אשר יהוה”

“his body shall not remain all night on the tree, but you shall bury him the same day, for a hanged man is cursed by God. You shall not defile your land that YHVH your God is giving you for an inheritance.”

The Torah commands us to bury a person that was judged to death before nightfall because he was ‘cursed’ and would defile the land.

When the soul leaves the body, the curses that are the aspect of judgments, stay with the body. The impure spirits see the judgments as openings and ‘attack’ the body, especially at night when there the unclean spirits are free to roam.

Lesson;

Because of our iniquities, we carry judgments with us wherever we go. At night and alone, we are at higher risk and should avoid walking alone. In many places in the Zohar, we read about the Rabbis walking together and discuss the words of the Torah.

It gives them protection because the study draws light as a protection shield from the negative entities in the environment.

When a person passes away, the family brings people to read Psalms next to the body until burial. Because of the judgment that fell on them, they cannot do it themselves from the moment of passing until the end of seven days of mourning.

We have the Unity Zohar App and Tzadikim app that includes Zohar and Psalms text. You can connect to the sacred text protection anywhere you go. They are free and available for iOS and Android devices. Search the App stores by my name (Zion Nefesh), and you will find all the apps we offer.

87. וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ, מֵאִי וַיֵּאבֶק. (גליון דאמר רבי יהושע בן לוי, מלמד דסליקו אבק ברגליהון עד כורסי יקרא. כתיב הכא בהאבקו עמו, וכתיב (נחום א) אבק רגליו, וההוא מלאך שרו של עשו היה, ואיהו סמאל. בגין כך, דינו הוא שיעלה אבק דרגליו עד כסא הכבוד, שהוא מקום המשפט). רבי שִׁמְעוֹן אָמַר מִן אָבֶק. אָבֶק טָפַל לְעֶפֶר, מִה בֵּין עֶפֶר לְאָבֶק. דָּא אָבֶק דְּאֵשְׁתָּאֵר מִן נִירָא וְלֹא עֵבֶד אִיבִין (בעלמא) לְעֵלְמִין. עֶפֶר דְּכָל אִיבִין נִפְקִי מִנֵּיהּ וְאִיהוּ כְּלָלָא בְּעֵילָא וְתֵתָא. 87. וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ. מֵאִי וַיֵּאבֶק? [שְׁאֵמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, מְלַמֵּד שֶׁהָעֵלֹו אָבֶק בְּרַגְלֵיהֶם עַד כְּסֵא הַכְּבוֹד. כְּתוּב כֹּאן בְּהֵאבְקוֹ עִמּוֹ, וְכְתוּב (נְחוֹם א) אָבֶק רַגְלָיו. וְאוֹתוֹ מְלַאֲךְ שָׂרוֹ שֶׁל עֵשָׂו הָיָה, וְהוּא סַמְאֵ"ל, לְכֵן דִּינֹו הוּא שְׂיַעֲלֶה אָבֶק רַגְלָיו עַד כְּסֵא הַכְּבוֹד, שֶׁהוּא מְקוֹם הַמִּשְׁפָּט]. רַבִּי שְׁמֵעוֹן אָמַר, מִן אָבֶק. אָבֶק טָפַל לְעֶפֶר. מִה בֵּין עֶפֶר לְאָבֶק? זֶה אָבֶק שֶׁנִּשְׁאָר מֵהָאֵשׁ וְלֹא עוֹשֶׂה פְרוֹת [בְּעוֹלָם] לְעוֹלָמִים, עֶפֶר שֶׁכָּל הַפְרוֹת יוֹצְאִים מִמֶּנּוּ, וְהוּא כָּלֵל שְׁלִמְעֵלָה וּמֵטָה.

Genesis 32:25

”וַיֵּתֶר יַעֲקֹב לְבַדּוֹ וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר.”

”Then Jacob was left alone, and a Man wrestled with him until the breaking of the day.”

Rabbi Shimon explains the word ‘wrestled’ and says that the three letters ‘אבק’ from the word means ‘dust’ to tell us that the angel came to Jacob from dust (אבק) that is what is left from a thing that was burnt in a fire.

The difference between dust ‘אבק’ and earth ‘עפר’ is that dust has no value and can never bring fruits, but earth brings all kinds of fruits. This is a rule for the above and the below levels. The [Nukva](#) of [Zeir Anpin](#) is called ‘earth’ ‘עפר’ and the worlds below her come from her. The dust is the Nukva of Sam-el, who is an ‘other-god’ that doesn’t make fruit and that is why the impure side is called ‘dust’.

88. אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה אִי הָכִי מֵאִי (שְׁמוּאֵל א ב) מִקְּיָם מֵעֶפֶר דָּל? אָמַר לוֹ, כְּמִשְׁמַעוֹ, אָבֶל בְּגוֹן זֶה מִקְּיָם מֵעֶפֶר דָּל מִשּׁוּם שְׂאִין לוֹ מֵעֲצָמוֹ כְּלוּם, וּמֵאוֹתוֹ עֶפֶר יֵצֵא דָל שְׂאִין בּוֹ כְּלוּם, וּמֵאוֹתוֹ עֶפֶר כָּל הַפְרוֹת וְכָל טוֹב הָעוֹלָם יוֹצְאִים מִמֶּנּוּ וּבּוֹ נַעֲשִׂים כָּל מַעֲשֵׂי הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁבִתוֹב (קַהֲלַת ג) הַכֵּל הָיָה מִן הָעֶפֶר וְהַכֵּל שָׁב אֶל הָעֶפֶר וְשָׁנִינוּ, הַכֵּל הָיָה מִן הָעֶפֶר – אֲפִלּוֹ גִלְגַּל חֲמָה, אָבֶל אָבֶק לֹא עוֹשֶׂה פְרוֹת 88. אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה אִי הָכִי מֵאִי (שְׁמוּאֵל א ב) מִקְּיָם מֵעֶפֶר דָּל. אָמַר לֵיהּ כְּמִשְׁמַעוֹ, אָבֶל בְּהֵאִי גְוִנָא מִקְּיָם מֵעֶפֶר דָּל, בְּגִין דְּלִית לֵיהּ בְּמִרְמִיָה כְּלוּם, וּמֵהֵהוּא עֶפֶרָא נִפְקִי דָל דְּלִית לֵיהּ כְּלוּם, וּמֵהֵהוּא עֶפֶר כָּל אִיבִין וְכָל טִיבּוֹ דְּעֵלְמָא נִפְקִי מִנֵּיהּ. וּבֵיהּ אֲתַעֲבִידּוּ כָּל עוֹבְדֵין דְּעֵלְמָא כְּמֵה דְּכְתִיב, (קַהֲלַת ג) הַכֵּל הָיָה מִן הָעֶפֶר וְהַכֵּל שָׁב אֶל הָעֶפֶר. וְתִנְיִן הַכֵּל הָיָה מִן הָעֶפֶר וְאֲפִילוֹ גִלְגַּל זֻמָּה. אָבֶל אָבֶק לֹא עֵבֶד פִּירִין

ושולט אותו אבק על ישראל והם שוכבים לעפר [אחר], עד שייעלה האור ויאיר היום, ואז ישלטו ישראל, ולהם תנתן המלכות, שהם קדושים עליונים, כמו שנאמר (דניאל ז) ומלכות ושלטון וגדלה שמוּלְכַת תחת כל השמים תנתן לעם קדושים עליונים. מלכותו מלכות עולם, וכל השליטים לו יעבדו וישמעו.

90. ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. רבי יהודה פתח ויאמר, (שיר ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה בחמה יפה בנדגלות. פסוק זה פירושו ונתבאר. אבל מי זאת הנשקפה – אלו הם ישראל, בזמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותם ויוציאם מן הגלות, אז יפתח להם פתח של אור [שהוא] דקיק קטן, ואחר כך פתח אחר שהוא גדול ממנו, עד שהקדוש ברוך הוא יפתח להם שערים עליונים פתוחים לארבע רוחות העולם.

91. וכן כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל ולצדיקים שבהם, כך בלם ולא בזמן אחד. לאדם שנתן בחשך ודיורו היה תמיד בחשך, כשירצו להאיר לו, צריכים לפתח לו אור קטן בעין המחט, ואחר כך גדול ממנו, וכך בכל פעם עד שיאירו לו כל האור כראוי.

92. כך הם ישראל, כמו שנאמר (שמות כג) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה וגו'. וכן למי שהוא בא להרפא, אינו בשעה אחת, אלא מעט מעט עד שיתחזק. אבל לעשו לא כך, אלא בפעם אחת מאיר לו, ונאבד ממנו מעט מעט [ולעתיד לבא לאמות עובדי עבודה זרה (ישעיה מב) ה' כגבור יצא] עד שיתחזקו ישראל וישמידו [וישב] אותו מהכל, מהעולם הזה ומהעולם הבא. ומשום שמאיר בשעה אחת, יהיה לו השמדה מהכל. אבל ישראל, אור

ואינון שכיבי לעפרא (אחורא), עד דיסתלק זהורא ויתגהר יממא. וכדין ישלטון ישראל ולהון יתיהיב מלכותא דאינון קדישי עליונין. כמה דאת אמר, (דניאל ז) ומלכותא ושלטנא ורבותא די מלכות תזוזת כל שביא יהיבת לעם קדישי עליונין מלכותה מלכות עלם וכל שלטנא לה ופלוזון וישתמעון:

90. ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. רבי יהודה פתח ויאמר, (שיר השירים ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה בחמה יפה בנדגלות. פסוק זה פירושו ונתבאר. אבל מי זאת הנשקפה – אלו הם ישראל, בזמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותם ויוציאם מן הגלות, אז יפתח להם פתח של אור [שהוא] דקיק קטן, ואחר כך פתח אחר שהוא גדול ממנו, עד שהקדוש ברוך הוא יפתח להם שערים עליונים פתוחים לארבע רוחות העולם.

91. וכן כל מה דעביד קודשא בריך הוא לישראל ולצדיקייא די בהו, הכי כלהו ולא בזמנא זודא. לבר גש דאתיהיב בנשוכא ודיריה הוה בנשוכא תדיר, כד יבעון לאנהרא ליה, בעיין לאפתוזא ליה זהורא זעירתא כענא דמוזטא, ולבתר רב מניה, וכדין בכל זמנא עד דיגהרון ליה כל זהורא כדקא יאות.

92. כך אינון ישראל כמה דאת אמר, (שמות כג) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה וגו'. וכן למאן דאתי אסוותא לאו איהו בשעתא זודא, אלא זעיר זעיר עד דיתתקף. אבל לעשו לאו הכי, אלא בזמנא זודא גהיר ליה ואתאביד מניה זעיר זעיר. (ולזמנא דאתי לאומות עובדי עבודת כוכבים ומזלות (ישעיה מב) יי כגבור יצא) עד דיתתקפון ישראל וישיעון (וישבון) ליה מכלא, מעלמא דין ומעלמא דאתי. ובגין דגהיר בשעתא זודא, הוה ליה שציאו מכלא. אבל ישראל זהורא

שְׁלָהֶם מַעֲט מַעֲט, עַד שִׁיתְחַזְקוּ, וַיֵּאִיר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָמִים.

דְּלִהוּן זְעִיר זְעִיר, עַד דִּיתְתַּקְפוּן וַיִּנְהִיר לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֻלְמִין.

93. וְכֻלָּם שׁוֹאֲלִים אוֹתָם וְאוֹמְרִים, מִי זֹאת הַנִּשְׁקָפָה כְּמוֹ שָׁחַר, זֹהִי קִדְרוֹת הַבִּקְרָה, וְזֶהוּ אוֹר דְּקִיקָה. וְאַחַר יָפָה כְּלָבְנָה, מִשּׁוֹם שְׁהִלְבְּנָה, הָאוֹר שְׁלָה מֵאִיר יוֹתֵר מִשָּׁחַר. וְאַחַר בְּרָה כְּחֻמָּה, מִשּׁוֹם שְׁאוּרָה חֲזָק וּמֵאִיר יוֹתֵר מִהִלְבְּנָה. וְאַחַר כְּךָ אֵימָה בְּנִדְגָלוֹת, חֲזָקָה בְּאוֹר חֲזָק כְּרֵאִי.

93. וְכֻלָּא שְׁאֲלִי לֹון וְאֹמְרִי מִי זֹאת הַנִּשְׁקָפָה כְּמוֹ שְׁחֹר, אִיהוּ קִדְרוּתָא דְצִפְרָא, וְדָא אִיהוּ זְהוּרָא דְקִיקָה. וְלִבְתֵּר יָפָה כְּלָבְנָה, בְּגִין דְּסִיְהֵרָא זְהוּרָא דִּילְכָה זְהִיר יִתִּיר מִשְׁחֹר. וְלִבְתֵּר בְּרָה כְּחֻמָּה, בְּגִין דְּנִהוּרִיָּה תַקִּיף וַיִּנְהִיר יִתִּיר מִסִּיְהֵרָא. וְלִבְתֵּר אֵימָה כְּנִדְגָלוֹת, תַקִּיפָא בְּנִהוּרָא תַקִּיף כְּדָקָא יֵאוּת.

94. בָּא רָאָה, בְּעוֹד שְׁנַחֲשָׁד הַיּוֹם וּמִתְבַּסָּה הָאוֹר וּבָא הַבִּקְרָה, יוֹאֵר בְּתַחֲלָה מַעֲט מַעֲט עַד שִׁיתְרַבָּה הָאוֹר כְּרֵאִי. שְׁהִירֵי בִינֵן שְׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתְעוֹרֵר לְהֵאִיר לָהּ לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, יֵאִיר בְּתַחֲלָה כְּמוֹ שָׁחַר, שֶׁהוּא שָׁחַר, וְאַחַר כְּךָ יָפָה כְּלָבְנָה, וְאַחַר כְּךָ בְּרָה כְּחֻמָּה, וְאַחַר כְּךָ אֵימָה בְּנִדְגָלוֹת, כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאָר.

94. תָּא זְוִי, בְּעוֹד דְּאִתְזוּשָׁף יִמְמָא וְאִתְכַסִּיא זְהוּרָא וְאִתֵּי צִפְרָא, יִתְנַהֵיר בְּקִדְמִיתָא זְעִיר זְעִיר עַד דִּיתְרַבֵּי זְהוּרָא כְּדָקָא יֵאוּת. דְּהָא בִינֵן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְעַר לְאִנְהֵרָא לָהּ לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, יִתְנַהֵיר בְּקִדְמִיתָא כְּמוֹ שְׁחֹר דְּאִיהִי אוּכְמָא. וְלִבְתֵּר יָפָה כְּלָבְנָה, וְלִבְתֵּר בְּרָה כְּחֻמָּה. וְלִבְתֵּר אֵימָה כְּנִדְגָלוֹת כְּמָה דְּאִתְמַר. (דף קע ע"ב)

95. וּבָא רָאָה, בִּינֵן שְׁעוּלָה הַבִּקְרָה, שְׁהִירֵי לֹא כְּתוּב כִּי בָא הַשָּׁחַר, אֲלֹא כִּי עָלָה, שְׁהִירֵי בְּזִמְן כִּי בָא הַשָּׁחַר, אֲזִי הַתְּחִיב אוֹתוֹ מִמְנָה וְהִכִּישׁ אֶת יַעֲקֹב, מִשּׁוֹם שְׁאוּתוֹ מִמְנָה הִכִּישׁ אֶת יַעֲקֹב לְתַת כַּח לְהַתְּחִיב לְעֵשׂוֹ.

95. וְתָא זְוִי, בִּינֵן דְּאִסְתַּלִּיק צִפְרָא, דְּהָא לֹא כְּתוּב כִּי בָא הַשְׁחֹר אֲלָא כִּי עָלָה, דְּהָא בְּזִמְנָא כִּי בָא הַשְׁחֹר, כְּדִין אִתְתַּקַּף הֵהוּא מִמְנָא וְאִכִּישׁ לִיהּ לִיעֲקֹב. בְּגִין דְּהֵהוּא מִמְנָא אִכִּישׁ לִיעֲקֹב לְמִיְהֵב תַקִּיפּוֹ לְאִתְתַּקְפָּא לְעֵשׂוֹ.

96. וּכְשֶׁעָלָה אוֹתוֹ שָׁחַר שֶׁל שָׁחַר וְנִרְאָה, בָּא הָאוֹר וְהַתְּחִיב יַעֲקֹב, שְׁהִירֵי אֲזִי הִגִּיעַ זְמַנּוֹ לְהִיזוּת מוֹאֵר, מַה כְּתוּב? וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כְּאֲשֶׁר עֵבֶר אֶת פְּנוּאֵל וְהוּא צֹלַע עַל יָרְכּוֹ. וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, שְׁהִירֵי אֲזִי הִזְמַן לְהִיזוּת מוֹאֵר.

96. וְכַד סָלִיק הֵהוּא אוּכְמָא דְשְׁחֹר וְאִתְזוּזֵי אִתָּא זְהוּרָא וְאִתְתַּקַּף יַעֲקֹב, דְּהָא כְּדִין מוֹטָא זְמַנִּיהּ לְאִתְנַהֵרָא, מַה כְּתוּב וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כְּאֲשֶׁר עֵבֶר אֶת פְּנוּאֵל וְהוּא צֹלַע עַל יָרְכּוֹ. וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, דְּהָא כְּדִין זְמַנָּא לְאִתְנַהֵרָא.

97. וְהוּא צֹלַע עַל יָרְכּוֹ. אֲזִי הוּא רְמוֹ, שְׁהִירֵי בְּעוֹד שִׁישְׂרָאֵל בְּגָלוֹת וְסוּבְלִים בְּאֵבִים וְצַעַר וְכַמָּה רְעוּת, כְּשֶׁמֵאִיר לָהֶם הַיּוֹם וַיָּבִיא לָהֶם מְנוּחָה, אֲזִי יִסְתַּבְּלוּ וַיִּכְאֲבוּ בְּעַצְמוֹתֵיהֶם מִכַּמָּה רְעוּת וְצַעַר שֶׁסְבְּלוּ וַיִּתְמַהוּ עֲלֵיהֶם, מִשּׁוֹם כְּךָ וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ. שְׁאוּתוֹ זְמַן

97. וְהוּא צֹלַע עַל יָרְכּוֹ. כְּדִין אִיהוּ רְמוֹ דְּהָא בְּעוֹד דִּישְׂרָאֵל בְּגָלוֹתָא וְסוּבְלִין כְּאֵבִין וְצַעַרִין וְכַמָּה בִישִׁין, כַּד אִתְנַהֵיר לֹון יִמְמָא וַיִּתִּי לֹון זְיִיזוּא, כְּדִין יִסְתַּכְּלוּן וַיִּכְאֲבוּן בְּגַרְמֵיהוּ מִכַּמָּה בִישִׁין וְצַעַרִין דְּסְבְּלוּ וַיִּתְמַהוּ עֲלֵיהוּ. בְּגִין כְּךָ וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ. דְּהֵהוּא זְמַנָּא דְּזְיִיזוּא,

103. וַיֵּשׁ בַּאֲדָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וַחֲמִשָּׁה גִידִים, וּבְנִגְדָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וַחֲמִשׁ מִצְוֹת שְׁלֹא נִתְּנוּ לְהַעֲשׂוֹת וּבְנִגְדָ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וַחֲמִשָּׁה יָמוֹת הַשָּׁנָה. וְהָרִי תִשְׁעָה בָּאָב אֶחָד מֵהֶם, שֶׁהוּא בְּנִגְדָ סְמָא"ל, שֶׁהוּא אֶחָד מֵאוֹתָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וַחֲמִשָּׁה מְלָאכִים [יָמִים], וְלָכֵן אָמְרָה תּוֹרָה לֹא יֵאָכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנֶּשֶׁה. אִ"ת – לְרַבּוֹת תִּשְׁעָה בָּאָב שְׁלֹא אוֹכְלִים בּוֹ וְלֹא שׁוֹתִים.

104. וְלָכֵן רָאָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַפֶּל, וְנִרְמָז בְּהֶם רְמָז לְעֵקֵב. וַיֵּאָבֵק אִישׁ עִמּוֹ, בְּכָל יָמוֹת הַשָּׁנָה וּבְכָל אֵיבָרֵי יַעֲקֹב, וְלֹא נִמְצָא פָרֵט לְאוֹתוֹ גִּיד הַנֶּשֶׁה. מִיָּד תִּשְׁשׁ כַּח יַעֲקֹב. וּבִיָּמֹת הַשָּׁנָה מִצָּא יוֹם תִּשְׁעָה בָּאָב שָׁבוּ הַתְּחִיָּק וְנִגְזָר דִּין עֲלֵינוּ וְנִחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְכָל מִי שְׁאוּכַל בַּתִּשְׁעָה בָּאָב כָּאֵלוּ אָכַל אֶת גִּיד הַנֶּשֶׁה. רַבִּי חֵיִיא אָמַר, אֲלֵמְלָא לֹא נַחְלֵשׁ כַּח [שֶׁל מְקוֹם] זֶה שֶׁל יַעֲקֹב, הִיא מִתְקַיֵּם יַעֲקֹב אֵלָיו, וְנִשְׁבַּר כַּח שֶׁל עֵשׂוֹ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה.

105. רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר, (יַחֲזַקֵּל א) כְּמִרְאָה הַקְּשֵׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵינָי בְּיוֹם הַגִּשְׁשׁ בֶּן מִרְאָה הַנְּגַה סָבִיב הוּא מִרְאָה דְּמוּת כְּבוֹד ה' וְאִרְאָה וְאָפֵל עַל פְּנֵי גוֹ'. פְּסוּק זֶה נִתְּבָאָר. אָבֵל בֹּא רָאָה, שֶׁהָרִי כְּתוּב (דְּבָרִים לד) וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמִשָּׁה. מַה בֵּין מִשָּׁה לְשָׂאָר נְבִיאֵי הָעוֹלָם? מִשָּׁה הִסְתַּכְּלָה בְּאֶסְפֵּקֶלְרִיָּה הַמְּאִירָה – שָׂאָר הַנְּבִיאִים לֹא הָיוּ מִסְתַּכְּלִים אֵלָּא בְּאֶסְפֵּקֶלְרִיָּה שְׂאִינָה מְאִירָה. מִשָּׁה הָיָה שׁוֹמֵעַ וְעוֹמֵד עַל רַגְלָיו וְכַחוֹ מִתְחִיָּק וְהָיָה יוֹדֵעַ דְּבַר עַל בְּרִיּוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בַּמִּדְבָּר יב) וּמִרְאָה וְלֹא בְּחִידוֹת – שָׂאָר הַנְּבִיאִים הָיוּ נּוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם וְנַחְלֵשׁ

103. וַאִתּוֹ בְּבֵר נֶשֶׁ שִׁס"ה גִּידִין וּלְקַבְלָהוּן שִׁס"ה פְּקוּדִין דְּלֹאוּ אֵינּוּן אֲתִיהֶבוּ לְמוֹעֵבֵד וּלְקַבֵּל שִׁס"ה יוֹמֵי שְׁתָּא, וְהָא תִשְׁעָה בָּאָב זוּד מִנְהוּן דְּאִיהוּ לְקַבֵּל סְמָא"ל דְּאִיהוּ זוּד מֵאֵינּוּן שִׁס"ה מְלָאכִין (נ"א יוֹמִין), וּבְגִין כַּח אֲמַרָה אוֹרִייתָא לֹא יֵאָכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנֶּשֶׁה. אִ"ת, לֹא־סָגָאָה תִשְׁעָה בָּאָב דְּלֹא אֲכַלִּין בֵּיהּ וְלֹא שְׁתִּין.

104. וּבְגִין כַּח זוּזָא קוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלֹא וְנִרְמָז בְּהוּן רְמָז לְעֵקֵב, וַיֵּאָבֵק אִישׁ עִמּוֹ, בְּכָל יוֹמֵי שְׁתָּא וּבְכָל שְׁיִפְיָן דְּעֵקֵב וְלֹא אֲשַׁכּוּז בַּר הַהוּא גִיד הַנֶּשֶׁה, מִיָּד תִּשְׁשׁ זוּזִילִיָּה דְּעֵקֵב, וּבִיּוֹמֵי שְׁתָּא אֲשַׁכּוּז יוֹם תִּשְׁעָה בָּאָב דְּבֵיהּ אֲתַתְקַף וְאֲתַגְזָר דִּינָא עֲלֵנָא וְאֲתַזוּרַב בִּי מִקְדֵּשׁא, וְכָל מֵאֵן דְּאֲכִיל בַּתִּשְׁעָה בָּאָב כְּאִילוּ אֲכִיל גִּיד הַנֶּשֶׁה). רַבִּי חֵיִיא אָמַר, אֲלֵמְלָא לֹא אֲתַחְלֵשׁ חִילָא (נ"א דֹּאֲתֵר) דָּא דְּעֵקֵב, אֲתַתְקִיִּים יַעֲקֹב לְגַבִּיָּהּ וְאֲתַבַּר חִילָא דְּעֵשׂוֹ לְעֵילָא וְתַתָּא.

105. רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר, (יַחֲזַקֵּל א) כְּמִרְאָה הַקְּשֵׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵינָי בְּיוֹם הַגִּשְׁשׁ בֶּן מִרְאָה הַנְּגַה סָבִיב הוּא מִרְאָה דְּמוּת כְּבוֹד ה' וְאִרְאָה וְאָפֵל עַל פְּנֵי גוֹ'. הָאֵי קָרָא אֲתַמְר. אָבֵל תָּא זוּזִי, דְּהָא כְּתִיב, (דְּבָרִים לה) וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמִשָּׁה. מַה בֵּין מִשָּׁה לְשָׂאָר נְבִיאֵי עֲלָמָא. מִשָּׁה אֲסַתְכַּל בְּאֶסְפֵּקֶלְרִיָּה דְּנְהָרָא, שָׂאָר נְבִיאֵי לֹא הָיוּ מִסְתַּכְּלִי אֵלָּא בְּאֶסְפֵּקֶלְרִיָּה (דָּף קַעֲא ע"א) דְּלֹא נְהָרָא. מִשָּׁה הָיָה שׁוֹמֵעַ וְקָאִים עַל רַגְלָיו, וּזוּזִילִיָּה אֲתַתְקַף, וְהָיָה יוֹדֵעַ דְּבַר מִכְּלָה עַל בּוֹרִייתָהּ, כְּמוֹהוּ דְּכְתִיב, (בַּמִּדְבָּר יב) וּמִרְאָה וְלֹא בְּחִידוֹת. שָׂאָר נְבִיאֵי הָיוּ נּוֹפְלִי עַל אֲנְפֵיהוּ וְאֲתַזוּזֵשׁ

כחם ולא היו יכולים לעמד על בריו של דבר. מי גרם להם את זה? משום שכתוב כי נגע בכף ירך יעקב והוא צלע על ירכו.

זוילא דלהון ולא הוו זכלי לקיימא על בורייה דמלה. מאן גרם לון דא בגין דכתיב כי נגע בכף ירך יעקב והוא צולע על ירכו.

106. וכל אותם נביאים לא יכלו לעמד על מה שעתידי לעשות הקדוש ברוך הוא לעשו, פרט לעובדיה הנביא שהיה גר, שבא מצד של עשו – זה עמד בקיומו על עשו ולא נחלש בחו.

106. וכל אינון נביאין לא יכילו לקיימא על מה דזמין קודשא בריה הוא למעבד ליה לעשו, בר עובדיה נביאה דהוה גיורא דאתי מסטרא דעשו, דא קאים בקיומיה עליה דעשו ולא אתזולש זיכיה.

107. ועל זה כל שאר הנביאים נחלש כחם ולא היו יכולים לעמד לקבל דבר על בריו בראוי. מה הטעם? משום כי נגע בכף ירך יעקב בגיד הנשה. שלקח ושאב כל בח הירך, ועל זה נשבר בח הירך ונשאר צולע על ירכו, שהרי כל נביאי העולם לא יכלו להדבק ולעמד בו. בא ראה, כל הנביאים פרט למשה לא עמדו בכחם בראוי.

107. ועל דא כל שאר נביאי אתזולש תוקפיהו ולא הוו יכלין לאתקיימא לקבלא מלה על בורייה כדקא יאות, מאי טעמא, בגין כי נגע בכף ירך יעקב בגין הנשה, דנסיב ושאב כל זוילא דירכא, ועל דא אתבר זוילא דירכא ואשתאר צולע על ירכו. דהא כל נביאין דעלמא לא יכילו לאדבקה ולקיימא ביה.

108. ומי שעוסק בתורה ואין מי שתומך בו, לא נמצא מי שמשיל מלאי לכיסו להתחזק. על זה התורה משתכח בכול דור ודור ונחלש בח התורה כל יום ויום, משום שאין להם לאלו שעוסקים בתורה על מה שסומכים, ומלכות הרשעה מתחזקת בכל יום ויום. בא ראה במה גרם חטא זה, ומשום שאין [לו] מי שיתמך בתורה בראוי, אותם עמודים חלשים, וגורמים להתחזק את אותו שאין לו שוקים ורגלים לעמד עליהם.

108. תא זוזי, נביאין כלהו בר משה לא קיימו בתוקפיהו כדקא זוזי. ומאן דלעי באורייתא ולית מאן דסמיה ליה ולא אשתכחז מאן דאטיל מלאי לכיסיה לאתתקפא. על דא אורייתא קא משתכחזא בכל דרא ודרא ואתזולש תוקפא דאורייתא כל יומא ויומא, בגין דלית לון לאינון דלעאן בה על מה דסמכין, ומלכו זויבא אתתקף בכל יומא ויומא. תא זוזי, כמה גרים זויבא דא, ובגין דלית (לון) מאן דאסמיה לאורייתא כדקא יאות אינון סמכין זולשין, וגרמין לאתתקפא ליהוה דלית ליה שוקין ורגלין לקיימא עליהו.

109. פתח ואמר, (בראשית ב) ויאמר ה' אלהים אל הנחש כי עשית זאת ארור אתה מפל הבהמה וגו' על גחנך תלך. מה זה על גחנך תלך? שנשברו התומכים שלו וקצצו את רגליו ואין לו על מה שיעמד. בשישראל לא רוצים לתמך בתורה, הם נותנים לו תומכים ושוקים לעמד ולהתחזק בהם.

109. פתוז ואמר, (בראשית ג) ויאמר יי אלהים אל הגוזל כי עשית זאת ארור אתה מכל הבהמה וגו' על גוזנך תלך. מאי על גוזנך תלך. דאתברו סמכין היכיה וקציצו רגלוי ולית ליה על מה דקאים. כד ישראל לא בעאן לסמכא ליה לאורייתא, אינון יהבין ליה סמכין ושוקין לקיימא ולא אתתקפא בהו.

110. בא ראה כמה עקימות והתחכמות התחכם באותו לילה אותו הרכיב על הנחש כנגד יעקב, שהרי הוא היה יודע שכתוב (שם כז) הקל קול יעקב והימים ידי עשו, ואם פוסק קול יעב, אז והימים ידי עשו. לכן הסתכל לכל הצדדים להרע ליעקב ולהפסיק קולו.

111. וראה אותו חזק בכל; זרועות מצד זה ומצד זה שהם חזקי הגוף שמתחזק ביניהם, וראה כח התורה שהתחזק בכל, אז וראה כי לא יכל לו. מה עשה? מיד – ויצע בכף ירכו, שהתחכם כנגדו. אמר, כיון שנשברו עמודי ותומכי התורה, מיד התורה לא מתחזקת, אז יתקים מה שאמר אביהם הקל קול יעקב והימים ידי עשו, (שם) והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צוארך.

112. ובזה התחכם כנגד יעקב. שהרי משום שנשבר כח התורה, הלך והתחזק עשו. וכשראה שלא יכל לתורה, אז החליש כח אותם התומכים אותה. וכשלא נמצא מי שסומך את התורה, אז לא יהיה קול קול יעקב, והיו הימים ידי עשו.

113. וכשראה יעקב כף פשעלה הבקרא, החזיק [יעקב] בו והתגבר עליו, עד שהוא ברך אותו והודה לו על אותן ברכות, ואמר לו, לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל. לא יעקב בעקימות, אלא בגאון וכו', שאין מי שייכל לך.

114. ובא וראה, מהנחש היה כמה כחות נפרדים לכל צד ונמצאים בעולם אצל בני אדם, ורוצים לקים אותו גיד הנשה. שאף על גב שקרב אליו אותו רוכב על נחש, עומד הוא והתקים בעורה ולא נשבר.

115. וכח צריכים להתחזק בעולם ולהראות, כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל. וכשראה שהרי לא נשבר ולא נאכל

110. תא זוזי, כמה עקימו וזוכימו אתוכם בהוא ליליא ההוא דרכיב זוזש ללילה דיעקב, דהא איהו הוה ידע דכתיב, (בראשית כז) הקול קול יעקב והימים ידי עשו. ואי פסיק קלא דיעקב כדן והימים ידי עשו. בגין כף אסתכל לכל סטרין לאבאשא ליה ליעקב ולאפסקא קליה.

111. וזומא ליה תקיף בכלא. דרועין מסטרא דא ומסטרא דא דאינון תקפין גופא דאתתקף בינייהו, וזומא תוקפא דאורייתא ואתתקף בכלא, כדי ורא כי לא יכול לו. מה עבד, מיד ויצע בכף ירכו, דאתוכם לקבליה. אמר כיון דאתברו סמכין דאורייתא, מיד אורייתא לא אתתקף. וכדן יתקיים מה דאמר אבוהון, הקול קול יעקב והימים ידי עשו. (בראשית כז) והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צוארך.

112. ובדא אתוכם לקבליה דיעקב דהא בגין דיתבר זילא דאורייתא אזיל ואתתקף עשו. וכד זומא דלא יכיל לה לאורייתא, כדן זוליש תוקפא דאינון דסמכין לה, וכד לא ישתכחו מאן דסמיה לאורייתא, כדן לא יהא קול קול יעקב ויהון ידים ידי עשו.

113. וכד זומא יעקב הכי כד סליק צפרא, אתקיף (יעקב) ביה ואתגבר עליה עד דאיהו בריה ליה ואודי ליה על אינון ברכאן, ואמר ליה לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל, לאו יעקב בעקימו אלא בגאונא ותוקפא דלית מאן דיכיל לה.

114. ותא זוזי, מהאי זוזש כמה זולין מתפרשין לכל סטר ואשתכחו בעלמא לצבי בני נשא. ובעין לקיימא ליהוא גיד הנשה, דאף על גב דקריב ביה ההוא דרכיב על זוזיא קיים איהו, ואתקיים בגוון ולא אתבר.

115. וזילא בעינן לאתתקפא בעלמא ולאזוזאה כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל. וכד זומי דהא

אותו מקום, אז נשבר כחו וחזקו ולא יכל להרע לבני יעקב, ועל זה לא צריכים לתת מקום לבריות העולם לאכל אותו ולא להנות ממנו כלל.

116. רבי ייסא סבא דרשי, כי נגע בכף ירד יעקב - כתוב כאן כי נגע בכף, וכתוב שם (במדבר יט) כל הנגע במת בנפש האדם [יטמא]. מה להלן טמאה - אף כאן גם טמאה, שטמא אותו מקום, וממקום טמא אין לנו [להתקטן] להנות ממנו כלל. כל שכן במקום שקרב אותו צד הטמאה, והתורה לא אמרה אלא כי נגע, וכתוב ויגע בכף ירכו, כמו שנאמר (שם) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא. ברוד הרחמן שנתן תורה לישראל לזכות בה בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב (משלי ג) ארד חיים בימינה בשמאלה עשר וכבוד.

117. והוא עבר לפניהם וישתוו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו. רבי אלעזר פתח ואמר, (שמות לד) כי לא תשתחוה לאל אחר כי ה' קנא שמו. וכי יעקב, שהוא בחיר האבות, שנבחר חלק שלם לקדוש-ברוך-הוא, והוא התקרב אליו יותר [ס"א ונשלם למעלה ולמטה], איך השתחוה לאותו עשו הרשע שהוא בצד של אל אחר, ומי שסוגד לו - סוגד לאל אחר? אם תאמר משום שאמר, שועל בשעתו השתחוה לו - לא כך, שהרי עשו כמו אל אחר היה, ויעקב לא ישתחוה לאותו צד ולאותו חלק כלל.

118. [פתח רבי אבא ואמר], אלא כתוב (שמואל א כה) ואמרתם כה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום. והרי נתבאר שאסור [לו] להקדים שלום לרשעים, וכיון שאסור, איך מצאנו שדוד אמר פסוק זה לנבל? אלא הרי פרושה שאמר לקדוש-

לא אתבר ולא אתאכיל ההוא אתר, כדן אתבר זיכיה ותיקפיה (דף קעא ע"ב) ולא יכיל לאבאשא לבנוי דיעקב. ועל דא לא בעינן למיהב הוכתא לברייתא דעלמא למיכל ליה ולא לאתאכלא כלל.

116. רבי ייסא סבא דרשי, כי נגע בכף ירד יעקב. כתיב הכא כי נגע בכף, וכתוב התיב (במדבר יט) כל הנגע במת בנפש האדם (יטמא) וגו'. מה להלן מסאבא אוף הכא נמי מסאבא, דסאיב ההוא אתר, ובמאתר מסאבא לית לן (לאחתקנא) לאתהנאה מניה כלל, כל שכן באתר דקריב ההוא סטר מסאבא, ואורייתא לא קאמר אלא כי נגע, וכתוב ויגע בכף ירכו, כמה דאת אמר, (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא, בריה רזומנא דיהיב אורייתא לישראל למזכי בה בעלמא דין ובעלמא דאתי כמה דכתיב, (משלי ג) ארד חיים בימינה בשמאלה עשר וכבוד:

117. והוא עבר לפניהם וישתוו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אזויו. רבי אלעזר פתח ואמר, (שמות לה) כי לא תשתחוה לאל אחר כי ה' קנא שמו. וכי יעקב דאיהו שלימא דאבהן דאתבריר זיולקא שלימתא לקודשא בריה הוא ואיהו אתקריב לגביה יתיר, (ס"א ואשתלים לעילא ולתתא) היה סגיד ליה ליהוא רשע דעשו דאיהו בסטרא דאל אזור, ומאן דסגיד ליה סגיד לאל אזור. אי תימא בגין דאמרו תעלא בערניה סגיד ליה, לאו הכי. דהא עשו כאל אזור הוה, ויעקב לא יסגוד ליהוא סטרא וליהוא זיולקא כלל.

118. (פתח רבי אבא ואמר) אלא כתיב, (שמואל א כה) ואמרתם כה לחי ואתה שלום וכל אשר לך שלום. והא אתמר דאסיר (ד"א ל"ג ליה) לאקדומי להו שלם לרשיעא, וכיון דאסיר היכי אשכחנא דדוד אמר האי קרא לנבל, אלא הא

ברוך-הוא כדי לקשר אותו לחי, וחשב נבל שעליו אמר.

119. כמו זה (בראשית מז) וישתחוו ישראל על ראש המטה, וכי אל בנו הוא השתחוה? אלא למקום השכינה ברע והשתחוה, אף כאן והוא עבר לפניו. מה זה והוא? זו שכינה עליונה שהיתה הולכת לפניו [כרע], וזוהי שמירה עליונה. בין שראה יעקב, אמר, הנה זמן להשתחוות לקדוש-ברוך-הוא שהיה הולך עמו.

120. ברע והשתחוה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו, ולא כתוב וישתחו לעשו. אלא בין שראה שהרי הקדוש ברוך הוא הולך עמו, אז השתחוה בנגדו, כדי שלא לתת כבוד להשתחוות לאחר פרט לו, והכל הוא פראוי. אשרי הצדיקים שכל מעשיהם שעושים בשביל כבוד רבונם הוא, וכדי שלא יסטו ימינה ושמאלה.

121. וירץ עשו לקראתו ויחבקו ויפל על צוארו. צוארו כתוב חסר. וישקו ויבכו. רבי יצחק אמר, (ישעיה מז) והרשעים בים נגרש כי השקט לא יוכל ויגרשו מימיו רפש וטיט. פסוק זה נתבאר. ובדברי תורה יש כמה סודות עליונים משנים זה מזה, והכל אחד.

122. והרשעים בים נגרש כי השקט לא יוכל – זה עשו שכל מעשיו ברשע ובחטא, שהרי בשבא יעקב אליו, מעשיו לא היו בשלום. ויפל על צוארו – אחד. צוארו זו ירושלים, שהיא צוארו של כל העולם. ויפל על צוארו ולא על צוארו, משום שפעמים נחרב בית המקדש – אחד מבבל, ואחד מזרעו של עשו, שהפיל עצמו עליו פעם אחד והחריבו, ועל זה ויפל על צוארו – אחד.

אוקמוה (שמות כג ב) דלקודשא בריך הוא קאמר, בגין לקשרא ליה לחי. וזשיב נבל דעליה קאמר.

119. כגוונא דא (בראשית יב) וישתחוו ישראל על ראש המטה, וכי לגבי דבריה סגיד. אלא לאתריה דשכינתא קא ברע וסגיד, אוף הכא, והוא עבר לפניהם. מאי והוא, דא שכינתא עלאה דהיה אולא קמיה (כרע), ודא הוא נטירו עלאה. בין דזומא יעקב, אמר, דא עידן לסגידא לגביה דקודשא בריך הוא דהיה אויל קמיה.

120. ברע וסגיד שבע זמנין עד גשתו עד אזויו, ולא כתיב וישתחו לעשו. אלא בין דזומא דהא קודשא בריך הוא אול קמיה, כדין סגיד לקבליה. בגין דלא למיהב יקר למסגד לאזורא בר מעיה, וכלא איהו כדקא יאות. זכאין אינון צדיקיא דכל עובדיהון דקא עבדי בגין יקרא דמאריהון איהו, ובגין דלא יסטון לימינא ולשמאלא:

121. וירץ עשו לקראתו ויחבקו ויפל על צוארו. צוארו כתיב חסר. וישקו ויבכו. רבי יצחק אמר (ישעיה מז) והרשעים בים נגרש כי השקט לא יוכל ויגרשו מימיו רפש וטיט, האי קרא אתמר. ומלי דאורייתא, כמה רזין עלאין אית בהו משגין דא מן דא, וככלא זוד.

122. והרשעים בים נגרש כי השקט לא יוכל, דא עשו דכל עובדוי ברשיעו ובזויובא, דהא כד אתא לגביה דיעקב, עובדוי לא הוו בשלם, ויפול על צוארו, זוד. צוארו דא ירושלם דאיהו צוארו דכל עלמא. ויפל על צוארו, ולא על צוארו. בגין דתרין זמנין אתנורייב בי מקדשא. זוד מבבל, וזוד מזרעיה דעשו, דאפיל גרמיה עליה זמנא זודא וזוריב ליה. ועל דא ויפל על צוארו זוד.

123. ויש"קוהו, נקוד ליעיל, דלא נשיקיה ברעותיה. ותנן מאי דכתיב, (משלי כז) ונערתות נשיקות שונא, דא בלעם כד ברין לון לישראל. דהא לא ברין לון ברעותא דלכא. אופ הכא נערתות נשיקות שונא, דא עשו.

124. אמר רבי יוסי, כתיב (תהלים ג) קומה יי הושיעני אלהי כי הכית את כל אויבי לזוי שני רשעים שברת. ותנן אל תקרי שברת אלא שרפבת. דהא אסגיאן שניו וזשיב לנשכא ליה וכו'.

125. בא ראה כמה היה לבו ורצונו של עשו זובריא. תא זוזי, כמה הוה (דף קעב ע"א) לביה ורעותיה דעשו לזבי דיעקב, דהא אפילו בההוא שעתא זזשיב לארץ זמנין (ס"א) לאורכא דימין) למעבד ליה בישין ולקטרנא ליה, ועל דא ויבכו. דא הוה בכי, דלא הוה זזשיב לאשתו בא מן ידוי. ודא הוה בכי, בגין דאבוי הוה קיים ולא יכיל ליה.

126. אמר רבי אבא, ודאי נחלש רגזו של עשו בשעה שראה את יעקב. מה הטעם? משום שהרי הסכים עמו אותו ממנה של עשו, ועל זה לא יכל עשו לשלט ברגזו, שהרי כל הדברים של העולם הזה תלויים למעלה, ובשהסכימו למעלה בתחלה – הסכימו למטה. השלטון אינו למטה עד שנתן השלטון למעלה, והכל תלוי זה בזה.

127. יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי וגו'. אמר רבי אלעזר, היינו דקאמרינן בקדמינתא דיעקב לא בעא השתא אינון ברכאן קדמאי דברכיה אבוי. (ס"א בגין דכתיב, (איכה ג) טוב לגבר כי ישא על בנעוריו, וכתוב (משלי לא) ותשחק ליום אחרון] ועדיין לא אתקיימו ביה אפילו זוד מנניהו. בגין דסליק לון

123. ויש"קוהו, נקוד ליעיל, דלא נשיקיה ברעותיה. ותנן מאי דכתיב, (משלי כז) ונערתות נשיקות שונא, דא בלעם כד ברין לון לישראל. דהא לא ברין לון ברעותא דלכא. אופ הכא נערתות נשיקות שונא, דא עשו.

124. אמר רבי יוסי, כתיב (תהלים ג) קומה יי הושיעני אלהי כי הכית את כל אויבי לזוי שני רשעים שברת. ותנן אל תקרי שברת אלא שרפבת. דהא אסגיאן שניו וזשיב לנשכא ליה וכו'.

125. בא ראה כמה היה לבו ורצונו של עשו זובריא. תא זוזי, כמה הוה (דף קעב ע"א) לביה ורעותיה דעשו לזבי דיעקב, דהא אפילו בההוא שעתא זזשיב לארץ זמנין (ס"א) לאורכא דימין) למעבד ליה בישין ולקטרנא ליה, ועל דא ויבכו. דא הוה בכי, דלא הוה זזשיב לאשתו בא מן ידוי. ודא הוה בכי, בגין דאבוי הוה קיים ולא יכיל ליה.

126. אמר רבי אבא ודאי אתוולט רוגזיה דעשו בשעתא דזומא ליה ליעקב. מאי טעמא, בגין דהא אסתכס בהדיה הוה ממנא דעשו. ועל דא לא יכיל עשו לשלטאה ברוגזיה, דהכי כל מלין דהאי עלמא תליין לעילא. וכד אסתכמו לעילא בקדמינתא אסתכמו לתתא. שלטנותא לאו איהו לתתא עד דאיתיהיב שלטנותא לעילא, וכלא דא בדא תליא:

127. יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי וגו'. אמר רבי אלעזר, היינו דקאמרינן בקדמינתא דיעקב לא בעא השתא אינון ברכאן קדמאי דברכיה אבוי. (ס"א בגין דכתיב, (איכה ג) טוב לגבר כי ישא על בנעוריו, וכתוב (משלי לא) ותשחק ליום אחרון] ועדיין לא אתקיימו ביה אפילו זוד מנניהו. בגין דסליק לון

מהם, משום שהעביר אותם לסוף הימים
בשעה שיצטרכו לבניו מול כל עמי העולם.

128. ולכן בשעה שאמר עשו נסעה ונלכה,
ונחלק העולם הזה באחד ונשלט באחד – מה
אמר יעקב? יעבר נא אדני לפני עבדו. יקדים
עשו שלטונו עבשו בעולם הזה, יעבר נא,
כמו שנאמר (מיכה ב) ויעבר מלכם לפניהם
וה' בראשם, הקדם אתה שלטונך בתחלה
בעולם הזה – ואני אתנהלה לאטי, אני
אעלה עצמי לאותו עולם הבא ולסוף הימים,
לאותם ימים שהולכים לאט.

129. לרגל המלאכה – איזו מלאכה? זו
אספקלריה שלא מאירה שבה נעשה מעשה
העולם. אשר לפני – זוהי מלפני ה' בכל
מקום. ולרגל הילדים – זהו סוד של הכרובים
להראות סוד האמונה שהוא נדבק בהם.

130. עד אשר אבא אל אדני שעירה – אני
אסבל גלות שלך עד שיבא ויגיע זמני לשלט
על הר עשו, כמו שנאמר (עובדיה א) ועלו
מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו, ואז
והיתה לה' המלוכה.

131. ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית
ולמקנהו עשה סכת על פן קרא שם המקום
סכות. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים
קכז) שיר המעלות לשלמה אם ה' לא יבנה
בית וגו', אם ה' לא ישמר עיר וגו'. בא ראה,
בשעה שעלה ברצון הקדוש ברוך הוא לברא
עולם, הוציא מתוך ניצוץ חזק קשר אחד,
והתלהט מתוך החשך, ונשאר בעליה וירד
למטה. אותה חשכה
להטה [והתלהטה] במאה שבילים דרכים
דקיקים גדולים, ונעשה בית של העולם.

132. בית זה הוא בתוך אמצע הכל. כמה
פתחים וחדרים לו סביב סביב, מקומות

לסוף יומיא בשעתא דאעטריוכו לבנוי לגבי כל עמין
דעלמא.

128. ובגין כך בשעתא דאמר עשו נסעה ונלכה,
ונפלוג האי עלמא פוזדא ונשלוט פוזדא. מה אמר,
יעבר נא אדני לפני עבדו. יקדים עשו שלטניה השתא
בהאי עלמא. יעבר נא, כמה דאת אמר, (מיכה
ב) ויעבור מלכם לפניהם וי' בראשם, אקדים אנת
שולטנותך בקדמיתא בהאי עלמא, ואני אתנהלה
לאטי. אנא אסלק רבי ליהוא עלמא דאתי ולסוף
יומיא לאינון יומיא דאזלין לאט.

129. לרגל המלאכה, מאן מלאכה. דא אספקלריא
דלא נהרא דבה אתעביד עבדתא דעלמא. אשר
לפני, דא היא מן קדם י' בכל אתר. ולרגל הילדים,
דא הוא רזא דכרובים, לאוזזאה רזא דמהימנותא
דאיהו אתדבק בהו.

130. עד אשר אבא אל אדני שעירה, אנא אסבול
גלותא דיקך עד דייטי וימטי זמנא דיכלי לשלטאה על
הר עשו, כמה דאת אמר, (עובדיה א) ועלו מושיעים
בהר ציון לשפט את הר עשו, וכדין והיתה ליי
המלוכה:

131. ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית
ולמקנהו עשה סכות על פן קרא שם המקום סכות. רבי חייא פתחו
ואמר, (תהלים קכז) שיר המעלות לשלמה אם י' לא
יבנה בית וגו', אם י' לא ישמר עיר וגו'. תא זוזי,
בשעתא דסליק ברעותא דקודשא בריה הוא למברי
עלמא, אפיק (טו א) מבוצינא דקרדינותא זוד קטורא,
ואתלהיט מזו זושוכא, ואשתאר בסליקו. ונזותא
לתתא, ההיא זושכה להיט (ואתלהיט) במאה שביילין
אורזוין דקיקין רברבין, ואתעביד ביתא דעלמא.

132. האי ביתא איהו גו אמצעיתא דכלא, כמה פתוזין
ואדרין ליה סוזור סוזור, דוכתיין עלאין קדישין, תמן

עליונים קדושים, שם מקננות צפרי השמים כל אחד ואחד למינו. בתוכו יוצא אילן גדול אחד וחזק, ענפיו ופריו רב, מזון לכל בו. אותו האילן עולה לענני השמים, ונטמן בין שלשה הרים. מתחת לשלשת ההרים הללו יוצא, עולה למעלה ויורד למטה.

133. הבית הזה משקה ממנו וגונו בתוכו כמה גנוים עליונים שלא נודעו, בזה נבנה בית זה ונתקן. אותו האילן מתגלה ביום ומתכסה בלילה. והבית זה שולט בלילה ומתכסה ביום.

134. בשעה שנכנס החשך ונקשר בו שולט, וכל הפתחים סתומים מכל הצדדים. אז כמה רוחות פורחות באויר, תאבות לדעת ולהכנס בו, ונכנסות בין אותן צפרים, ולקחות עדות, ושטות ורואות מה שרואות.

135. עד שמתעורר אותו חשך שנקשר בו, ומוציא שלהבת אחת, ומכה בכל הפטישים החזקים, ופותח פתחים ובוקע סלעים. עולה ויורדת אותה שלהבת ומכה בעולם ומעוררת קולות למעלה ולמטה.

136. ואז פרוז אחד עולה ונקשר באויר וקורא. אותו אויר יוצא מתוך עמוד ענן של המזבח הפנימי, וכשיוצא מתפשט לארבעת צדדי העולם. אלף אלפים עומדים מצד שהוא שמאל, ורבוה רבבות עומדים מצד שהוא ימין, והפרוז עומד בקיומו, קורא בחיל ומכריז. אז כמה אותם שמתקנים שירה ועובדים עבודה, ושני פתחים נפתחים, אחד לצד דרום ואחד לצד צפון.

137. עולה הבית הזה ונתן ומתקשר בין שני צדדים, ושירים מזמרים ותשבחות עולות. אז נכנס מי שנכנס בלחש, והבית מתלהט בששה אורות מאירים זו לכל צד, ונהרות בשמים יוצאים ומשקים כל חיות השדה, כמו שנתמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי

מקנני צפרי שמיא, כל זוד וזוד לויניה. בלויה נפיק זוד אילנא רברבא ותקיף עפיה ואנביה סג, מוזנא לכלא ביה. ההוא אילנא סליק לענני שמיא ואתטמר בין תלת טורין, מתזוזות אילין תלת טורין נפיק, סליק לעילא זוזית לתתא.

133. האי ביתא אתשקייא מניה, וגניו בלויה כמה גנוין עלאין דלא אתידעו, בדא אתבני האי ביתא ואשתכלל ההוא אילנא אתגליא ביממא, ואתכסיא בלילא, והאי ביתא שלטא בלילא ואתכסיא ביממא.

134. בשעתא דעאל זושוכא ואתקטיר ביה שלטא, וכל פתוזין סתימין מכל סטורין, כדין כמה רוזין פרוזין באוירא, תאיבין למנדע ולמיעל ביה, ועאלין בין אינן צפורין, ונטלין סהדותא, ושטיין וזמאן מה דזמאן.

135. עד דאתער ההוא זושוכא דאתקטיר ביה, ואפיק זוד שלהובא ובטש בכל פטישין תקיפין, ופתוז פתוזין, ובקע טורין. סלקא וזוזתא ההוא שלהובא, ובטש בעלמא, ואתער קלין לעילא ותתא.

136. כדין זוד (דף קעב ע"ב) פרוזא סליק, ואתקטיר באוירא, וקרי, ההוא אוירא נפקא מגו עמודא דעננא דמדבזא פנימאה, וכד נפקא אתפשט בארבע סטרי עלמא. אלף אלפין קיימין מסטרא דאיהו שמאלא, ורבוה רבוין קיימין מסטרא דאיהו ימינא, ופרוזא קאים בקיימיה. קרא בזויל ואכריז, כדין כמה אינן דמתקני שירתא ופלוזין פולוזנא, ותרין פתוזין פתוזין. זוד לסטר דרומא, וזוד לסטר צפון.

137. סלקא האי ביתא ואתיהיבת ואתקטרת בין תרין סטורין, ושירין מזמרין ותושבזון סלקין. כדין עאל מאן דעאל בלוזישא, וביתא מתלהטא בשית גהורין, גהורין וזא לכל סטר, ונהרין דבוסמא נפקין. ואתשקין כל זוזית ברא, כמה דאת אמר (תהלים קד) ישקו כל זוזיתו

יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים צִמָּאָם וְגו'. וְזִמְרִין עַד דְּסַלְקָא צִפְרָא. וְכַד סַלְקָא צִפְרָא כְּדִין כְּכַבְיָא וּמְזוּלֵי שְׂבִימָא וְזוּזְלִיהוּן כְּלִהוּן מִשְׁבּוּזָן וְאִמְרֵי שִׁירְתָּא, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (איוב לח) בְּרִן יִזוּד כְּכַבִּי בִקֵּר וְיִרְיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

שְׂדֵי יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים צִמָּאָם וְגו'. וְזִמְרִין עַד דְּסַלְקָא צִפְרָא. וְכַד סַלְקָא צִפְרָא כְּדִין כְּכַבְיָא וּמְזוּלֵי שְׂבִימָא וְזוּזְלִיהוּן כְּלִהוּן מִשְׁבּוּזָן וְאִמְרֵי שִׁירְתָּא, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (איוב לח) בְּרִן יִזוּד כְּכַבִּי בִקֵּר וְיִרְיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

138. בַּא רְאָה, (תהלים קכז) אִם ה' לֹא יִבְנֶה בַּיִת שְׂוֹא עֲמְלוֹ בּוֹנֵיו בּוֹ. אִם ה' לֹא יִשְׁמֵר עִיר שְׂוֹא שְׂקֵד שׁוֹמְרֵי. אִם י' וְגו' דָּא מַלְכָּא עַלְמָא, דְאִיהוּ בּוֹנֵה לְהַאי בֵּיתָא תְּדִיר וְאִתְקִין לִיה, אִימְתִי, כַּד סַלְקִין רַעוּתֵין פּוֹלְזוּזִין מִתְתָּא כְּדָקָא יְאוּת.

138. תָּא זִזְזִי (תהלים קכז) אִם ה' לֹא יִבְנֶה בַּיִת שְׂוֹא עֲמְלוֹ בּוֹנֵיו בּוֹ. אִם י' לֹא יִשְׁמֵר עִיר שְׂוֹא שְׂקֵד שׁוֹמְרֵי. אִם י' וְגו' דָּא מַלְכָּא עַלְמָא, דְאִיהוּ בּוֹנֵה לְהַאי בֵּיתָא תְּדִיר וְאִתְקִין לִיה, אִימְתִי, כַּד סַלְקִין רַעוּתֵין פּוֹלְזוּזִין מִתְתָּא כְּדָקָא יְאוּת.

139. אִם ה' לֹא יִשְׁמֵר עִיר, אִימְתִי? בְּשַׁעָה שְׁנַחֲשֵׁף הַלִּילָה וְהַצְדָדִים הַמְזִינִים שׁוֹרִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם, וְהַפְתָּחִים סְתוּמִים, וְנִשְׁמֵר מִכָּל הַצְדָדִים שְׁלֵא יִתְקַרֵב בּוֹ עֶרֶל וְטָמֵא, כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (ישעיה נב) לֹא יוֹסִיף יָבֵא בָךְ עוֹד עֶרֶל וְטָמֵא, דְזִמְיִן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאֵעֲבָרָא לִוְן מִעַלְמָא.

139. אִם י' לֹא יִשְׁמֵר עִיר, אִימְתִי, בְּשַׁעָה דְאִתְזוּשְׁכָא לִילְיָא, וְסִטְרִין מוֹזִינִין עִירָאן וְשִׁטְאָן בְּעַלְמָא, וּפְתוּזִין סְתִימִין, וְאִתְזוּטִיר מִכָּל סִטְרִין דְלֹא יִקְרַב בֵּיה עֶרֶל וּבְמִסְאָבָא, כְּמָה דְאֵת אָמַר (ישעיה נב) לֹא יוֹסִיף יָבֵא בָךְ עוֹד עֶרֶל וְטָמֵא, דְזִמְיִן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאֵעֲבָרָא לִוְן מִעַלְמָא.

140. מִי עֶרֶל וּמִי טָמֵא? אֵלָא הַכֵּל אֲחָד עֶרֶל וְטָמֵא. זֶהוּ שְׁהַתְּפַתָּה בּוֹ וְהַלֵּךְ אַחֲרָיו אָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְגִרְמוֹ מוֹת לְכָל הָעוֹלָם, וְהוּא הַמְטַמֵּא אֶת הַבַּיִת הַזֶּה עַד אוֹתוֹ זְמַן שְׁיַעֲבִירוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִן הָעוֹלָם. מִשּׁוּם כִּף אִם ה' לֹא יִשְׁמֵר עִיר, שְׂוֹא וְדָאִי.

140. מִאֵן עֶרֶל וּמִאֵן טָמֵא. אֵלָא כֻּלָּא זוּד, עֶרֶל וְטָמֵא. דָּא הוּא דְאִתְפַּתָּא בֵּיה וְאִוִּיל אֲבַתְרִיה אָדָם וְאִנְתְּתִיה, וְגִרְיָמוֹ מוֹתָא לְכָל עַלְמָא. וְאִיהוּ דְמִסְאִיב הַאי בֵּיתָא, עַד הַהוּא זְמַנָּא דְיַעֲבֵר לִיה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מִעַלְמָא. בְּזִין כִּף אִם י' לֹא יִשְׁמֵר עִיר, שְׂוֹא וְדָאִי.

141. בַּא רְאָה, וְיַעֲקֹב נָסַע סְכַתָּה, נָסַע בְּנִגְדַּד חֲלָקוֹ שֶׁל הָאֲמוּנָה. מַה פְּתוּב לְמַעְלָה? וְיָשֵׁב בַּיּוֹם הַהוּא עָשׂוֹ לְדַרְכּוֹ שְׁעִירָה, וְכַתוּב וְיַעֲקֹב נָסַע סְכַתָּה. אֵלָא כָּל אֲחָד נִפְרַד לְצַד שְׁלוֹ – עָשׂוֹ לְצַד שֶׁל שְׁעִיר, מַה זֶה שְׁעִיר? זוֹ אִשָּׁה זָרָה, אֵל נָכַר. וְיַעֲקֹב נָסַע סְכַתָּה, זוֹ הָאֲמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה.

141. תָּא זִזְזִי, וְיַעֲקֹב נָסַע סְכַתָּה, אִתְזוּטִיל לְקַבְלָא זוּזְלִקִיָּה דְמַהִימְנוּתָא. מַה פְּתוּב לְעֵילָא, וְיָשֵׁב בַּיּוֹם הַהוּא עָשׂוֹ לְדַרְכּוֹ שְׁעִירָה, וְכַתוּב וְיַעֲקֹב נָסַע סְכַתָּה. אֵלָא כָּל זוּד אִתְפַּרְשׁ לְסִטְרָא דִילִיה, עָשׂוֹ לְסִטְרָא דְשְׁעִיר. מִאֵן שְׁעִיר, דָּא הִיא אִשָּׁה זָרָה אֵל נָכַר. וְיַעֲקֹב נָסַע סְכַתָּה, דָּא מַהִימְנוּתָא עַלְמָא.

142. וַיִּבֶן לוֹ בַּיִת, כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (שם) בַּיִת יַעֲקֹב. אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, שְׁתַּקֵּן תְּפִלַּת עַרְבֵית כְּרָאוּי. וְלִמְקַנְהוּ עָשָׂה סְכַת, שְׂאָר סְכוֹת לְשִׁמְרֵי אוֹתָם, וְזֶהוּ חֲלָקוֹ. וְאֵן וַיָּבֵא יַעֲקֹב שָׁלָם – שָׁלָם מִהַכֵּל, וּבְאִרוּהוּ.

142. וַיִּבֶן לוֹ בַּיִת, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (ישעיה ב) בַּיִת יַעֲקֹב. אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, דְאִתְקִין תְּפִלַּת עַרְבֵית כְּדָקָא יְאוּת. וְלִמְקַנְהוּ עָשָׂה סְכַת, שְׂאָר סְכוֹת לְזוּטְרָא לִוְן וְדָא הוּא זוּזְלִקִיָּה.

ובכתוב (תהלים עו) ויהי בשלם סבו וגו',
ובארוהו, והכל סוד אחד.

143. אז התחברה עמו האמונה בשקיה שלם, בשתעטר במקום שראוי לו, ואז סבה זו התעטרה עמו, שקיה שלם מהאבות, שקיה שלם מבניו, וזהו שלם, שלם למעלה שלם למטה, שלם בשמים שלם בארץ. שלם למעלה – שהוא כלל האבות, תפארת ישראל. שלם למטה – בבניו הקדושים. שלם בשמים שלם בארץ. ואז ויהי בשלם סבו, ובארוהו.

144. מיד מה כתוב? ותצא דינה בת לאה, ובארוהו החברים. בא ראה כמה דרגות וצדדים נפרדים למעלה, וכלם משנים זה מזה, חיות משנות אלו מאלו, אלה מקטרגים לשלט על אלה ולטרף טרף כל אחד ואחד למינו.

145. מצד של רוח הטמאה כמה דרגות נפרדות, וכלם אורבים לקטרג אלה בנגד אלה, שהרי כתוב (דברים כב) לא תחרש בשור ובחמור יחדו, שבשמתחברים, מקטרגים עולם.

146. ובא וראה, תשוקת הדרגות הטמאות אינה אלא לקטרג בצדדים הקדושים. יעקב, שהוא קדוש, כלם ארבו לו וקטרגו עמו. בתחלה נשכו נחש, כמו שנאמר ויגע בכף ירכו. עכשו נשכו חמור.

147. שם הוא עומד אצל הנחש. עכשו שמעון ולוי, שבאו מצד הדין הקשה, עמדו כלפי החמור ושלטו עליו בכל הצדדים ונכפה לפנייהם, כמו שנאמר ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב. ושמעון שקיה [שור], מגלו [הוא] שור, בא על חמור

143. וכדין ויבא יעקב שלם. שלם מכלא ואוקמוהו. וכתוב, (תהלים עו) ויהי בשלם סבו וגו' ואוקמוהו, וכלא רוא וודא. כדין אתוזבר עמיה מהימנותא כד הוה שלים כד אתעטר בדוכתיה דאתוזוי ליה. וכדין האי סבה אתעטרת בהדיה, דהוה שלים מאבהן, דהוה שלים מבניו, ודא הוא שלם. שלם לעילא שלם לתתא, שלם בשמיא שלם בארעא. שלם לעילא דאיהו כללא דאבהן, תפארת ישראל. שלם לתתא בבניו קדישין. שלים בשמיא, שלים בארעא, וכדין ויהי בשלם סבו ואוקמוהו.

144. מיד מה כתוב ותצא דינה בת לאה, ואוקמוהו וזברינא. תא וזוי, כמה דרגין וסטריין מתפרשין לעילא וכלהו משניין דא מן דא. וזיוון משניין אליון מאליון, אליון מקטרגין לשלטאה על אליון ולמטרף טרפין כל זוד וזוד קליניה.

145. מסטרא דרוזא מסאבא כמה דרגין מתפרשין, וכלהו כמון לקטרגא אליון לקביל אליון, דהא כתיב (דברים כב) לא תזורש בשור ובחמור יחדו, דכד קא מתוזברין מקטרגי עכמא.

146. ותא וזוי, תיאובתא דדרגין מסאבין לאו איהו אלא לקטרגא בסטריין קדישין. יעקב דאיהו קדישא, כלהו כמון ליה וקטרגו בהדיה. בקרבמיתא נשכיה וזויא, כמה דאת אמר ויגע בכף ירכו, השתא נשכיה וזמור.

147. תמן איהו קאים לגבי וזויא, השתא שמעון וכוי דאתו מסטרא (דף קעג ע"א) דדינא קשיא קיימו לגביה דזמור ושליטו עלוי בכל סטריין ואתכפיא קמיהו. כמה דאת אמר ואת זמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב. ושמעון דהוה (שור) בזליה (איהו) שור, אתא

וקטרג בו כדי שלא יתחברו כאחד, ונמצא שהוא מקטרג שלו.

148. וכלם באים לקטרג ליעקב, והוא נצל, ואחר כך הוא שולט עליהם. אחר כך בא שור ונשלם בחמורים שכלם מצד החמור – יוסף שהוא שור, ומצרים שהם חמורים, שפתיב בהם (יחזקאל כג) אשר בשר חמורים בשרם.

149. ועל זה אחר כך בני יעקב נפלו בין אותם חמורים, משום שהזדוג שור עםם ונשכו אותם עצמות ובשר, עד שהתעורר לוי כמו מקדם ופזר אותם החמורים [שהזדוג] לכפות אותם, ושבר כחם מהעולם, והוציא את השור משם. זהו שפתיב (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו.

150. בא ראה, בשבא שמעון בהתחלה על אותו חמור, התעורר עליהם דם שנמולא, ואחר כך ויהרגו כל זכר. כמו זה עשה הקדוש ברוך הוא על ידי לוי, זה משה, באותם חמורים במצרים. בתחלה דם, אחר כך (שם) ויהרגו כל בכור בארץ מצרים וגו'. כאן בחמור הזה כתוב, ואת כל חילם ואת כל טפם ואת כל בהמתם וגו'. שם באותם חמורים כתוב, (שם) כלי כסף וכלי זהב ושמלות, וכתוב (שם) וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר וגו'.

151. ושמעון ולוי – זה עומד אצל החמור הזה, וזה עומד אצל כל אותם חמורים. כלם רצו להשתתף עם יעקב הקדוש ונתקנו לנשף אותו, והוא בכניו עומד לגביהם וכופה אותם תחתיו.

152. עכשו שעשו נשף אותו ואת בניו, מי יקום מולו? יעקב ויוסף, זה מצד זה וזה מצד זה, שפתיב (עובדיה א) והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש וגו'.

על זמור וקטרג ביה, בגין דלא יתוברון כזודא, ואשתכחז איהו מקטרגא דיליה.

148. וכלהו אתי לקטרגא ליה ליעקב ואשתויב, ולבתר איהו שליט עלייהו. לבתר אתא שור ואשתלים בזמורים דכלהו מסטרא דזמור. יוסף דאיהו שור, ומצרים דאינון זמורים דכתיב בהו (יחזקאל כג) אשר בשר זמורים בשרם.

149. ועל דא לבתר בני יעקב נפלו בין אינון זמורים, בגין דאזדוגו שור בהדייהו, ונשכו לון גרבייא ובשרא. עד דאתער לוי כמלקדמין ובדר לאינון זמורים (ו"א דאזדוגו) לכפיא לון ותבר תוקפהון מעלבא, ואפיק לשור מתמן. הדא הוא דכתיב, (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו.

150. תא זוזי, כד אתא שמעון בקדמייתא על ההוא זמור, אתער עליהון דם דאתגזרו, ולבתר ויהרגו כל זכר. כזונא דא עבד קודשא בריה הוא על ידי דלוי, דא משה. באינון זמורים במצרים. בקדמייתא דם, ולבתר (שמות יג) ויהרגו יי כל בכור בארץ מצרים וגו'. דכא בהאי זמור כתיב, ואת כל זולם ואת כל טפם ואת כל בהמתם וגו'. התם באינון זמורים כתיב, (שמות יב) כלי כסף וכלי זהב ושמלות, וכתוב, (שמות יב) וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר וגו'.

151. ושמעון ולוי, דא קאים לגבי האי זמור, ודא קאים לגבי כל אינון זמורים, כלהו בעו לאשתתפא בהדייה דיעקב קדישא ואתתקנו לנשכא ליה, ואיהו בבניו קאים לגבייהו וכיף לון תזוותיה.

152. השתא דעשו נשיף ליה ולבניו, מאן יקום לגבייה, יעקב ויוסף. דא מסטרא דא ודא מסטרא דא.

דְּכַתִּיב, (עובדיה א) וְהָיָה בַּיּוֹם יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵית יוֹסֵף
לְהַבְהִיב וּבֵית עֵשָׂו לְקַשׁ וְגו':

153. וַיִּסְעוּ וַיְהִי זִמְתָּת אֱלֹהִים עַל הָעָרִים
אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרַי בְּנֵי יַעֲקֹב.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵף, כָּלֵם הָיוּ מִתְכַּנְּסִים, וְכִשְׁהָיוּ
חוֹגְרִים כָּלֵי זֶזֶן לְקָרֵב, הָיוּ מִרְתָּתִים וְעוֹזְבִים
אוֹתָם, וְלִכְּנָן לֹא רָדְפוּ אַחֲרַי בְּנֵי יַעֲקֹב.

153. וַיִּסְעוּ וַיְהִי זִמְתָּת אֱלֹהִים עַל הָעָרִים אֲשֶׁר
סְבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרַי בְּנֵי יַעֲקֹב. אָמַר רַבִּי יוֹסֵף
כָּלֵהוּ הָיוּ מִתְכַּנְּשִׁי, וְכֹד הָיוּ זִמְרֵי זִינֵי קָרְבָּא הָיוּ
מִרְתָּתֵי וְשִׁבְקִין לוֹן, וּבְגִין כֶּף וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרַי בְּנֵי
יַעֲקֹב:

154. הִסִּירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר וְגו'. הִסִּירוּ אֶת
אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר – אֱלֹהֵי הַסְּטֵלוֹ מִשְׁכָּם כָּלֵי
כֶּסֶף וְזָהָב שֶׁהָיָה חֲקוּק עֲלֵיהֶם עֲבוּדָה זָרָה
שֶׁלָּהֶם. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, עֲבוּדָה זָרָה הָיוּ
מִכֶּסֶף וְזָהָב, וַיַּעֲקֹב הִטְמִין אוֹתָם שֵׁם כְּדֵי
שֶׁלֹּא יִהְיוּ מִצַּד שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁאֲסוּר
לְאָדָם לְהַנּוֹת מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים.

154. הִסִּירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר וְגו'. הִסִּירוּ אֶת אֱלֹהֵי
הַנֶּכֶר, אֲלִין אֵינוֹן דְּנִטְלוּ מִשְׁכָּם מֵאֲנֵי כֶּסֶף וְזָהָב
דְּהָיָה זִמְקִיק עֲלֵיהֶו טַעֲנָא דְלֵהוֹן. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר,
טַעֲנָן הָיוּ מִכֶּסֶף וְזָהָב. וַיַּעֲקֹב אֲטַמִּין לוֹן תַּמּוֹן, בְּגִין
דְּלֹא יִתְהַנּוֹן מִסְטָרָא דְעֲבוּדָה זָרָה, דְּאָסִיר לִיה לְבַר
זֶשׁ לְאִתְהַנֵּי מִנֵּיה לְעוֹלָמִין.

155. רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי חִזְקִיָּה הָיוּ הוֹלְכִים
בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה לְרַבִּי יְהוּדָה, מַה זֶה
שְׁכַתוֹב (שְׁמוּאֵל-ב יב) וַיִּקַּח אֶת עֲטֹרַת
מֶלֶכְךָ מֵעַל רֹאשׁוֹ וּמִשְׁקָלָהּ כֶּכֶר זָהָב וְאָבֶן
יָקָרָה וְתָהִי עַל רֹאשׁ דָּוִד. וְשָׁנִינוּ, שְׁקוּץ בְּנֵי
עַמּוֹן מֶלֶכְךָ שָׁמוּ, וְזָהוּ עֲטֹרַת מֶלֶכְךָ. מַה
הִטְעַם וְתָהִי עַל רֹאשׁ דָּוִד, וּמַה הִטְעַם כְּתוּב
שְׁקוּץ, שֶׁהָיוּ בְּשֹׂאֵר אֱלֹהֵי הָעַמִּים עוֹבְדֵי
עֲבוּדָה זָרָה כְּתוּב אֱלֹהֵי הָעַמִּים, אֱלֹהִים
אַחֲרַיִם, אֵל נָכָר, אֵל אַחֵר, וּבִזְזָה אָמַר שְׁקוּץ
אֶחָד.

155. רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי חִזְקִיָּה הָיוּ אֹחֵי בְּאַרְזוּא, אָמַר
רַבִּי חִזְקִיָּה לְרַבִּי יְהוּדָה, מַאי דְכַתִּיב, (שְׁמוּאֵל ב
יב) וַיִּקַּח אֶת עֲטֹרַת מֶלֶכְךָ מֵעַל רֹאשׁוֹ וּמִשְׁקָלָהּ כֶּכֶר
זָהָב וְאָבֶן יָקָרָה וְתָהִי עַל רֹאשׁ דָּוִד. וְתַנְיִנָן, שְׁקוּץ בְּנֵי
עַמּוֹן מֶלֶכְךָ שָׁמִיָּה. וְזֵא הוּא עֲטֹרַת מֶלֶכְךָ. מַאי טַעֲמָא
וְתָהִי עַל רֹאשׁ דָּוִד. וּמַאי טַעֲמָא כְּתִיב שְׁקוּץ. דְּזֵא
בְּשֹׂאֵר טַעֲנָן עַמְּמִיָּא עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה כְּתִיב אֱלֹהֵי
הָעַמִּים, אֱלֹהִים אַחֲרַיִם, אֵל נָכָר, אֵל אַחֵר, וּבִזְזָה
אָמַר שְׁקוּץ זָרָה.

156. אָמַר לוֹ, וּבְכָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים עוֹבְדֵי
עֲבוּדָה זָרָה כֶּף קָרָא לְהֶם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׁכַתוֹב (דְּבָרִים כג) וְתָרָאוּ אֶת שְׁקוּצֵיהֶם
וְאֵת גְּלוּלֵיהֶם. וּמַה שֶׁאָמַר וַיִּקַּח אֶת עֲטֹרַת
מֶלֶכְךָ, שְׁחִיָּא מֶלְכוּס – כֶּף הוּא וְדָאֵי. אֵלֹא
אֲתֵי הַגְּתִי, עַד שֶׁלֹּא הִתְגַּיֵּר, אִזּוּ הוּא שְׁבַר
אֶת אוֹתָהּ עֲטֹרַת שֶׁל אוֹתוֹ מֶלְכוּס, אוֹתָהּ
דְּמוֹת שְׁחִקוּקָה עֲלֵיהּ וּפְגַם אוֹתָהּ, אִזּוּ הוּא
עֵשָׂה אוֹתָהּ הַתֵּר לְהַנּוֹת מִמֶּנָּה, וְהִיתָה עַל
רֹאשׁוֹ. וּבֵא וְדָאָה, שְׁקוּץ בְּנֵי עַמּוֹן, נְחֹשׁ אֶחָד

156. אָמַר לִיה, וּבְכָל טַעֲנָן עַמְּמִיָּא עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה
הֶכִי קָרָא לוֹן קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, דְכַתִּיב, (דְּבָרִים
כג) וְתָרָאוּ אֶת שְׁקוּצֵיהֶם וְאֵת גְּלוּלֵיהֶם. וּמַה דְּאָמַר
וַיִּקַּח אֶת עֲטֹרַת מֶלֶכְךָ, דְּאִיְהוּ מֶלְכוּס, הֶכִי הוּא וְדָאֵי.
אֵלֹא אִיְתֵי הַגְּתִי עַד דְּלֹא אִתְגַּיֵּיר, כְּדִין אִיְהוּ תְבַר לֵה
לְהֵהוּא עֲטֹרַת דְּאִיְהוּ מֶלְכוּס, הֵהוּא דִּיּוֹקָנָא דְחִזְקִיָּה
עֲלֵהּ וּפְגַם לֵה. כְּדִין אִיְהוּ עֲבַד לֵה הִיתֵר לְאִתְהַנֵּי מִנֵּיה
וְהוֹת עַל רִישִׁיָּה. וְתָא זִוּי, שְׁקוּץ בְּנֵי עַמּוֹן, זָרָה זִוּיָּא

בחקיקה עמקה היה חקוק על אותו פתח, ולכן נקרא שקוץ, זהמא.

157. רבי יצחק אמר, הסירו את אלהי הנכר – אלו שאר נשים שהיו מביאות בתוכן כל עדייהן, ועל זה כתוב ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנכר, אלו נשים וכל עדיים וכל עבודה זרה של זהב וכסף. ויטמן אותם יעקב, כדי שלא יהנו מצד של עבודה זרה כלל.

158. בא ראה שיעקב איש שלם בכל היה, והיה נדבק בקדוש-ברוך-הוא. מה כתוב? ונקומה ונעלה בית אל ואעשה שם מזבח לאל הענה אתי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי. מיד – ויתנו את יעקב. מכאן שצריך האדם לשבח את הקדוש ברוך הוא ולהודות לו על נסים ועל טובות שעשה עמו, וזהו שכתוב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי.

159. בא ראה, בהתחלה כתוב ונקומה ונעלה בית אל וגו', הכליל בניו עמו, ואחר כך כתוב ואעשה שם מזבח, ולא כתוב ונעשה, שהוציא אותם מכלל זה. מה הטעם? משום שעליו היה הדבר. יעקב תקן תפלת ערבית ודאי, והוא עשה מזבח ועליו היה הדבר, ומשום שהוא עבר כל אותן צרות מיום שברח מלפני אחיו, שכתוב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי, והם באו אחר כך לעולם, ועל זה לא הכניס אותם עמו.

160. רבי אלעזר אמר, מכאן מי שנעשה לו נס, צריך להודות. מי שאוכל לחם בשלחן, הוא צריך לברך, ולא אחר שלא אכל דבר.

161. ויבן שם מזבח וגו'. בא ראה, כתוב ויבן שם מזבח, ולא כתוב [באלו המזבחות] שהעלה עליו נסכים ועולות, אלא משום שתקן אותה דרגה הראויה להתקן. מזבח לה, לתקן דרגה תחתונה לחברה בדרגה עליונה, ועל זה ויבן שם מזבח

בסורטא הוה זקיק על ההוא פתחא, ובגין כך אקרי שקוץ זהמא.

157. רבי יצחק אמר, הסירו את אלהי הנכר, אלו שאר נשים שהיו מביאות בתוכן כל עדייהן, ועל זה כתוב ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנכר. אלו נשים וכל עדיים וכל עבודה זרה של זהב וכסף. ויטמן אותם יעקב, כדי שלא יהנו מצד של עבודה זרה כלל.

158. תא זוזי, דייעקב גבר שלים בכלא הוה, והוה מתדבק ביה בקודשא בריך הוא. מה פתיב, ונקומה ונעלה בית אל ואעשה שם מזבח לאל העונה אותי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי, מיד ויתנו אל יעקב. מכאן דבעי בר נש לשבחא לקודשא בריך הוא ולאוודאה ליה על נסין ועל טבאן דעבד עמיה, והא הוא דכתוב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי.

159. תא זוזי, בקדמיתא פתיב ונקומה ונעלה בית אל וגו', אכליל בגוי בהדיה. ולבתר פתיב ואעשה שם מזבח ולא כתוב ונעשה. דאפיק לון מכללא דא, מאי טעמא, בגין דעליה הוה מלה. יעקב אתקין תפלת ערבית, ודאי. ואיהו עבד מדרבנא ועליה הוה מלה, ובגין דאיהו עבר כל אינון עקתיין מן יומא דערק קמיה דאזווה. דכתוב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי, ואינון אתו לבתר לעלמא. ועל דא לא אעיל לון בהדיה.

160. רבי אלעזר אמר, מכאן מאן דיתעביד ליה נסא, איהו בעי לאודאה. מאן דאכיל זהמא בפתורא, איהו בעי לברכא, ולא אזורא דלא אכיל מידי:

161. ויבן שם מזבח וגו', תא זוזי, פתיב ויבן שם מזבח, ולא פתיב (בהני מדבחן) דאסיק עליה נסכין ועלוון, אלא בגין דאתקין ההוא דרגא דאתנווי לאתתקנא. מזבח לני, לאתקנא דרגא תתאה לזברא ליה בדרגא עלאה, ועל דא ויבן שם מזבח דא דרגא תתאה. לני

– זו דרגה תחתונה. לה' – זו דרגה עליונה. ויקרא למקום אל בית אל – שם זה בשם העליון, משום שבשהאירה מהאם, אז באמה בתה והכל אחד.

162. כי שם נגלו אליו האלהים – משום שהם לא נמצאים אלא בשכינה, שהרי שבעים היו שהם נמצאים תמיד עם השכינה, ושבעים קתדראות סביב השכינה, ועל זה כי שם נגלו אליו האלהים, במקום זה שהתגלה, שהרי בתוב והנה ה' נצב עליו.

163. ויעל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו. רבי שמעון אמר, מכאן דאתעביר רתיכא קדישא בהדי מרפבה קדושה עם האבות. ובא וראה, יעקב הוא מרפבה קדושה עליונה שעומדת להאיר ללבנה, והוא מרפבה לבדו. זהו שכתוב ויעל מעליו אלהים.

164. פתח ואמר, (דברים ד) כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרבים אלו בכל קראנו. אליו בא ראה כמה הם חביבים ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שאין לה עם ולשון בכל העמים עובדי עבודה זרה שבעולם שיש לו אלוה שישמע אותם כמו שהקדוש ברוך הוא מזמן לקבל תפלות ובקשות של ישראל בכל שעה שהם צריכים להשמיע תפלה שהם רוצים בשביל אותה דרגה שלהם.

165. בא ראה, הקדוש ברוך הוא קרא ליעקב ישראל, שכתוב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך, ויקרא את שמו. מי ויקרא? זו שכינה, כמו שנאמר ויקרא אל משה. ויאמר לו אלהים.

166. למעלה בארנו שהרי נשלם בכל קראוי, ואז התעלה בדרגתו ונשלם בשם זה, ועל זה ויקרא את שמו ישראל, והרי נתבאר.

דא דרזא עלאה. ויקרא למקום אל בית אל, שמה דא כשמה עלאה. בגין דכד אתנהרא כדן כאמה בתה וכלא זור.

162. כי שם נגלו אליו האלהים, בגין דאינון לא אשתכחוון אלא בשכינתא, דהא שבעין הוו דאינון משתכחוון תדיר בהדי שכינתא, ושבעין קתדראי סוזרניה דשכינתא. ועל דא כי שם נגלו אליו האלהים באתרא דא דאתגלא, דהא כתיב והנה יי נצב עליו:

163. ויעל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו, רבי שמעון אמר, מכאן דאתעביר רתיכא קדישא בהדי אבהן. ותא זוזי, יעקב איהו רתיכא קדישא עלאה דקיימא לאנהרא לסיהרא, ואיהו רתיכא בלזודוי. הדא הוא דכתיב ויעל מעליו אלהים.

164. פתוז ואמר, (דברים ד) כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אלו כיי אלהינו בכל קראנו אלו. תא זוזי, כמה אינון זוביבין ישראל קמי קודשא בריה הוא, דלית לה עם ולישון בכל עמין עובדי עבודה זרה דעלמא דאית ליה אלהא דישמע לון, כמה דקודשא בריה הוא זמין לקבלא עלותהון ובעותהון דישראל בכל שעתא דאצטרין לון למשמע עלותא דאינון בעאן, בגין ההוא דרזא דלהון.

165. תא זוזי, יעקב, קרי ליה קודשא בריה הוא, ישראל. דכתיב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך. ויקרא את שמו, מאן ויקרא, דא שכינתא. כמה דאת אמר ויקרא אל משה. ויאמר לו אלהים.

166. לעיל אוקיימנא ישראל דהא אשתלים בכלא כדקא יאות, וכדין אסתלק בדרגיה ואשתלים בשמא דא, ועל דא ויקרא את שמו ישראל והא אתמר.

167. רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אולי בארזא, אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, ודאי הא דאמרת דיעקב שלימא דאבהן איהו, ואיהו אוזיד לכל סטרין, וקרא שביה ישראל, וכתוב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך. וכתוב ויקרא את שמו ישראל. אמאי אהדר קודשא בריך הוא וקרא ליה יעקב בכמה זמנין, וכלא קרון ליה יעקב כמלקדמין. אי הכי, מהו ולא יקרא שמך עוד יעקב.

168. אמר ליה, שפיר קא אמרת. פתני ואמר, (ישעיה מב) יי כגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה, הא קרא אוקמוה. אבל תא זוזי, כגבור יצא, גבור מבעי ליה. פאיש מלחמות, איש מלחמות מבעי ליה.

169. אלא הא אתמר יי בכל אתר רזומי איהו, ודאי (דף קעד ע"א) קודשא בריך הוא, יי שביה איהו, דכתיב, (ישעיה מב) אני יי הוא שבי, וזמנין דלזמנין אתקרי שביה אלהים והוא דינא בכל אתר. אלא בזמנא דאסגיאן זכאין בעלמא, יי שביה ואתקרי בשמא דרזומי. ובזמנא דאסגיאן זוייבין בעלמא, אלהים שביה ואתקרי בשמא דאלהים. כך בזמנא דיעקב לא הוה בין שנאין ולא הוה בארעא אוזרא, קרי ליה ישראל. וכד הוה בין שנאין, או בארעא אוזרא קרי ליה יעקב.

170. אמר ליה, עדיין לא אתיישבא מלה. דכתיב לא יקרא, והא אנן קרינן ליה. ובאי דאמרת דכד הוה בין שנאין או בארעא אוזרא קרי ליה יעקב. תא זוזי, פתיב, (בראשית לז) וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען, והא לא הוה בארעא אוזרא.

171. אמר ליה, הא בקדמיתא אתמר, כמה דקודשא בריך הוא לזמנין אתקרי יי, ולזמנין אתקרי אלהים. הכי נמי לזמנין אתקרי ישראל ולזמנין אתקרי יעקב וכלא

167. רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אולי בארזא, אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, ודאי הא דאמרת דיעקב שלימא דאבהן איהו, ואיהו אוזיד לכל סטרין, וקרא שביה ישראל, וכתוב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך. וכתוב ויקרא את שמו ישראל. אמאי אהדר קודשא בריך הוא וקרא ליה יעקב בכמה זמנין, וכלא קרון ליה יעקב כמלקדמין. אי הכי, מהו ולא יקרא שמך עוד יעקב.

168. אמר ליה, שפיר קא אמרת. פתני ואמר, (ישעיה מב) יי כגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה, הא קרא אוקמוה. אבל תא זוזי, כגבור יצא, גבור מבעי ליה. פאיש מלחמות, איש מלחמות מבעי ליה.

169. אלא הא אתמר יי בכל אתר רזומי איהו, ודאי (דף קעד ע"א) קודשא בריך הוא, יי שביה איהו, דכתיב, (ישעיה מב) אני יי הוא שבי, וזמנין דלזמנין אתקרי שביה אלהים והוא דינא בכל אתר. אלא בזמנא דאסגיאן זכאין בעלמא, יי שביה ואתקרי בשמא דרזומי. ובזמנא דאסגיאן זוייבין בעלמא, אלהים שביה ואתקרי בשמא דאלהים. כך בזמנא דיעקב לא הוה בין שנאין ולא הוה בארעא אוזרא, קרי ליה ישראל. וכד הוה בין שנאין, או בארעא אוזרא קרי ליה יעקב.

170. אמר ליה, עדיין לא אתיישבא מלה. דכתיב לא יקרא, והא אנן קרינן ליה. ובאי דאמרת דכד הוה בין שנאין או בארעא אוזרא קרי ליה יעקב. תא זוזי, פתיב, (בראשית לז) וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען, והא לא הוה בארעא אוזרא.

171. אמר ליה, הא בקדמיתא אתמר, כמה דקודשא בריך הוא לזמנין אתקרי יי, ולזמנין אתקרי אלהים. הכי נמי לזמנין אתקרי ישראל ולזמנין אתקרי יעקב וכלא

נקרא ישראל ולפעמים נקרא יעקב, והכל בדרגות ידועות. ומה שנאמר לא יקרא שמך עוד יעקב, להתישב בשם זה.

172. אמר לו, אם כך, הרי כתוב (שם יז) ולא יקרא עוד את שמך אברהם והיה שמך אברהם. אמר לו, שם כתוב והיה, ועל זה עומד באותו שם, אבל כאן לא כתוב והיה, אלא פי אם ישראל יהיה שמך, ולא כתוב והיה שמך ישראל, ואפלו בפעם אחת מספיק לו, כל שבן שלפעמים כך ולפעמים כך. וכשהתעטרו בניו בכהנים ולוים והתעלו בדרגות עליונות, אז התעטר בשם זה תמיד.

173. עד שהיו הולכים, אמר לו רבי יוסי לרבי נתנאל, הרי נתבאר, הרי נתבאר שבשמתה רחל, נטלה הבית מי שצריך להתקן בשנים עשר שבטים כראוי. למה מתה רחל מיד? אמר לו, הרי להיות שכינה מתעטרת כראוי ולהיות אם הבנים שמחה, ובו שורה [למעלה] לטל הבית ולהתקן. ועל זה בנימין הוא תמיד במערב ולא בצד אחר.

174. ובו שורה להתקן בשנים עשר שבטים, ובו שורה מלכות הרקיע להודיע בארץ. וסוד זה, שכל התחלה שבאה להתודע, היא בקשיות, ועל זה יש בה דין של מות ומשם מתישבת.

175. כאן פשוטה להתקן ולטל הבית, נעשה דין ברחל, ואחר כך התקנה להתישב. בשרצה להודיע מלכות בארץ, שורה בדין, ולא מתישבת המלכות במקום כראוי עד שמתעורר דין בשאול לפי מעשיו, ואחר כך התישבה המלכות ונתקנה.

176. בא ראה, כל התחלה קשה ואחר כך נוחה. בראש השנה ההתחלה קשה, שכל העולם נדון כל אחד ואחד לפי מעשיו, ואחר כך נוחה, סליחה וכפורים. משום שהראשית

בדרגין ידיעין. ומה דאתמר לא יקרא שמך עוד יעקב, לאתישבא בשמא דא.

172. אמר ליה, אי הכי, הא פתיב, (בראשית יז) ולא יקרא עוד את שמך אברהם והיה שמך אברהם. אמר ליה, התם פתיב והיה. ועל דא קיימא בההוא שבא. אבל הכא לא פתיב והיה, אלא כי אם ישראל יהיה שמך. ולא פתיב והיה שמך ישראל, ואפילו בזמנא זודא סגי ליה. כל שבן דלזמנין כך ולזמנין כך. וכד אתעטרו בניו בכהני וליואי ואסתלקו בדרגין עלאין, כדן אתעטר בשמא דא תדיר.

173. עד דהוו אולי, אמר ליה רבי יוסי לרבי אלעזר, הא אתמר דכד מיתת רזול נטלא ביתא מאן דאצטריך לאתתקנא בתריסר שבטין כדקא יאות. אמאי מיתת רזול מיד, אמר ליה, הא למהוי שכינתא מתעטרא כדקא יאות ולמהוי אם הבנים שמחה וביה שריא (לעילא) לנטלא ביתא ולאיתתקנא. ועל דא בנימין הוא תדיר במערב ולא בסטרא אזורא.

174. וביה שריא לאיתתקנא בתריסר שבטין, וביה שריא מלכותא דרקיעא לאשתמודעא בארעא. ורזא דא, בכל שירותא דאתיא לאשתמודעא בקשיו איהו, ועל דא אית בה דינא דמותא ומתבון אתישבת.

175. הכא כד בעא לאיתתקנא ולנטלא ביתא אתעביד דינא ברזול ובתר כן אתתקנת לאתישבא. כד בעא לאשתמודעא מלכותא בארעא שריא בדינא. ולא אתישבת מלכותא ברוכתא כדקא יאות עד דאתער דינא בשאול לפום עובדוי, ולבתר אתישבת מלכותא ואיתתקנת.

176. תא זוזי, כל שירותא תקיף ולבתר זייוזא. בראש השנה שירותא תקיף. דכל עלמא אתדן כל זוד וזוד לפום עובדוי, ולבתר זייוזא סליחה וכפורי. בגין

היא משמאל, ועל זה דיניו קשים, ואחר כך מתעורר הימין, ועל זה נעשית נוחה.

177. ולעתיד לבא עתיד הקדוש ברוך הוא להתעורר בשלוח על שאר עמים עובדי כוכבים ומזלות, ואחר כך יתחזק עליהם בדין קשה. זהו שפתוב (ישעיה מב) ה' בגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף יצריח על איביו יתגבר. ה' בתחלה, שהוא רחמים, ואחר כך בגבור ולא גבור, ואחר כך פאיש מלחמות ולא איש מלחמות, אחר כך יתגלה החזק עליהם ויתחזק להשמיד אותם, שפתוב יריע אף יצריח על איביו יתגבר, וכתוב (זכריה יד) ויצא ה' ונלחם בגוים ההם פיום הלחמו פיום קרב, וכתוב (ישעיה ג) מי זה בא מאדום זמוין בגדים מבצרה וגו'.

178. ויהי בצאת נפשה כי מתה ותקרא שמו בן אוני ואביו קרא לו בנימין. רבי יהודה פתחו ואמר, (נחום א) טוב ה' למעוז פיום צרה וידע חסי בו. אשרי חלקו של האיש שמתחזק בקדוש-ברוך-הוא, בשביל שהחזק של הקדוש ברוך הוא הוא חזק, ובאורו טוב ה', כמו שנאמר (תהלים קמה) טוב ה' לכל. למעוז - זהו חזק שיש בו ישועות, שפתוב (שם כח) ומעוז ישועות משיחו הוא. פיום צרה - פיום של מצוקה שמציקים שאר העמים לישראל

179. בא ראה מה פתוב, (משלי כד) התרפית פיום צרה צר פכחה. מה זה התרפית? מי שמרפה ידיו מהקדוש ברוך הוא שלא להתחזק בו. ואיך יחזיק האדם בקדוש-ברוך-הוא? יחזיק בתורה. שכל מי שמחזיק בתורה, מחזיק בעץ החיים, כפיכול נותן חזק לכנסת ישראל להתחזק.

180. ואם הוא יתרפה מהתורה מה פתוב? התרפית. אם הוא התרפה מן התורה - פיום

השירותא איהו משמאלא ועל דא דינוי תקיפין, ולבתר אתער ימינא ועל דא הוי זייוא.

177. ולזמנא דאתי זמין קודשא ברוך הוא לאתערא בגייוא על שאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, ולבתר יתתקף עלייהו בדינא קשיא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מב) יי כגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף יצריחו על איביו יתגבר. יי בקדמיתא דאיהו רזומי, ולבתר כגבור ולא גבור. ולבתר פאיש מלחמות ולא איש מלחמות. לבתר אתגלי תוקפא עלייהו ויתתקף לשיצאה לון, דכתיב יריע אף יצריחו על איביו יתגבר. וכתוב, (זכריה יד) ויצא יי ונלחם בגוים ההם פיום הלחמו פיום קרב. וכתוב, (ישעיה ג) מי זה בא מאדום זמוין בגדים מבצרה וגו'.

178. ויהי בצאת נפשה כי מתה ותקרא שמו בן אוני ואביו קרא לו בנימין. רבי יהודה פתחו ואמר, (נחום א) טוב יי למעוז פיום צרה וידע חסי בו. זפאה זולקיה דבר נש דאתתקף ביה בקודשא ברוך הוא, בגין דתוקפא דקודשא ברוך הוא איהו תוקפא, ואוקמוה טוב יי, פמה דאת אמר (תהלים קמה) טוב יי לכל. למעוז, דא הוא תוקפא דאית ביה ישועות. דכתיב, (תהלים כח) ומעוז (דף קעד ע"ב) ישועות משיחו הוא. פיום צרה, פיומא דעקו דעקין שאר עמין לישראל.

179. תא זוזי, מה פתיב (משלי כד) התרפית פיום צרה צר כזוכה. מאי התרפית. מאן דאתרפי ידוי מקודשא ברוך הוא דלא לאתתקפא ביה. והיך יתקף בר נש ביה בקודשא ברוך הוא, יתקף באורייתא. דכל מאן דאתתקף באורייתא, אתתקף באילנא דזווי. כפיכול יתב תוקפא לכנסת ישראל לאתתקפא.

180. ואי הוא יתרפי באורייתא, מה פתיב התרפית. אי איהו אתרפי מן אורייתא פיום צרה צר כזוכה, פיומא

צרה צר כחכה. ביום שתבא לו מצוקה, כביכול דוחק את השכינה שהיא בחו של העולם.

181. דבר אחר צר כחכה – בא ראה, בשעה שפן אדם מתרפה מן התורה והולך בדרך לא כשרה, כמה בעלי ריב זמינים לו להיות לו קטגורים ביום צרה. ואפלו נשמת האדם, שהיא כח וחוק שלו, היא יריבה שלו כנגדו, שפתוב צר כחכה, משום שהוא צר אליו.

182. אמר רבי אבא, בשעה שפן אדם הולך בדרך התורה וכל דרכיו מתקנות בראוי, כמה סגורים עומדים עליו להזכירו לטוב. פתח ואמר, (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר. בפסוקים הללו יש להתבונן, וכי לא גלוי הכל לפני הקדוש ברוך הוא שהוא צריך מלאך שיאמר לפניו טוב או רע?

183. אלא ודאי שצריך, שבאשר יש לאדם סגורים להזכיר זכות שלו לפניו ואין לו [לאדם] קטגורים, אז ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר.

184. בא ראה, בפסוק הזה תמצא ברוך הדבר. פתוב אם יש עליו מלאך. אם לא כתוב יותר – יפה הוא. אבל מלאך מליץ אחד מני אלף פתוב, ומיהו? זהו המלאך הממנה עם האדם בצד שמאל, שפתוב (תהלים צא) יפל מצדך אלף, וזהו צד שמאל, שפתוב אחריו ורובה מימנה.

דייתי ליה עקו, כביכול דווקא לה לשכינתא דאיהו זיילא דעלמא.

181. דבר אחר צר כחכה, תא זוזי, בשעתא דבר נש אתרפי מאורייתא ואזיל בארזא דלא כשרא, כמה בעלי דבבו זמינן ליה למהוי ליה קטיגורין ביומא דעקו. ואפילו נשמתיה דבר נש דאיהו זיילא ותוקפא דיליה איהו מארי דבבו לקבליה, דכתיב צר כחכה, בגין דאיהו צר לנביה.

182. אמר רבי אבא בשעתא דבר נש אזיל בארזוי דאורייתא וכל ארזוי מתתקנן כדקא יאות, כמה סגיגורין קיימין עליה לאדכרא ליה לטב.

183. פתוז ואמר, (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אוד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר. הני קראי אית לאסתכלא בהו, וכי לא אתגלי כלא קמי קודשא בריה הוא, דאיהו צריך למלאכא דיימא קמיה טב או ביש. אלא ודאי אשטרין. דכד אית ליה לבר נש סגיגורין לאדכרא זכו דידיה קמיה, ולא אית ליה (לבר נש) קטיגורין, כדן ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר.

184. תא זוזי, בהאי קרא תשכח ברירא דמלה, כתיב אם יש עליו מלאך, אי לא כתיב יתיר יאות הוא. אבל מלאך מליץ אוד מני אלף פתיב, ומאן איהו. דא הוא מלאך דממנא עמיה דבר נש בסטר שמאלא, דכתיב, (תהלים צא) יפל מצדך אלף, ודא הוא סטר דשמאלא, דכתיב בתריה ורובה מימנה.

185. אָבֶל אֶזְרָא מִנֵּי אֶלֶף, דָּא הוּא יֵצֵר הָרַע, דְּאִיהוּ אֶזְרָא מֵאֶזְרָא (דְּאִיהוּ) אֶלֶף דְּהוּוּ לְסִטְרָא שְׂמֵאלָא. בְּגִין דְּאִיהוּ סְלִיק לְעִילָא וְנָטִיל רְשׁוּ. וְעַל דָּא אִי בַר נֵשׁ אֵיזֵל בְּאֶרְזוֹ קְשׁוּטָא, הֵהוּא יֵצֵר הָרַע אִיהוּ עֶבֶד לֹא. כְּמַה דְּאֶתְמַר דְּכִתִּיב, (מְשֵׁלֵי יֵב) טוֹב נִקְלָה וְעֶבֶד לֹא, אִזּוּ הוּא עוֹלָה וְנַעֲשֶׂה סְנִיגוֹר, וְאוֹמַר לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זְכוּת עַל הָאָדָם, וְאִזּוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמַר, פְּדֵעְהוּ מִרְדַּת שַׁחַת.

186. וְעַם כָּל דָּא לֹא חוֹזֵר רִיקָם, מִשּׁוּם שְׁנוּתָנִים לֹא אַחַר לְשַׁלֵּט עָלָיו וְלִטַל מִמֶּנּוּ אֶת נִשְׁמָתוֹ, מִשּׁוּם שְׁהִקְדִּים חֲטָאֵי אוֹתוֹ הָאִישׁ וְהוּא כֹפֵר עַל זֶה. זֶהוּ שְׁכַתוּב מְצֵאתִי כֹפֵר, לְפָדוֹת אוֹתוֹ.

187. דְּבַר אַחַר מְצֵאתִי כֹפֵר – אוֹתָהּ זְכוּת שְׂאֵמְרָתָהּ, הִיא עָלָיו כְּפֹר לְפָדוֹת אוֹתוֹ שְׁלֵא יֵרֵד לְגִיחָנָם וְלֹא יָמוּת. וְלִכְּנֵי צְרִיף לְאָדָם לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֶמֶת כְּדֵי שִׁיחֶיהָ לֹא הִקְטִיגוֹר סְנִיגוֹר.

188. כְּמוֹ זֶה יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם הַכְּפוּרִים שְׁנוּתָנִים לֹא שְׁעִיר וּמִתְעַסְקִים עִמּוֹ עַד שְׁהוֹפֵף לְהִיּוֹת לְהֵם עֶבֶד, וְעוֹלָה וּמַעֲיֵד עֲדוּת לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנַעֲשֶׂה לְהֵם סְנִיגוֹר. וְעַל זֶה אָמַר שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ, (שִׁם כֹּה) אִם רָעַב שְׁנֵאָף הָאֲכִילָהוּ לְחֵם וְאִם צָמָא הִשְׁקָהוּ מַיִם, וְעַל הַיֵּצֵר הָרַע הִזָּה זֶה נֶאֱמַר.

189. וּמִשּׁוּם זֶה בְּיוֹם צָרָה, כְּשֶׁבֶן אָדָם מִתְרַפֵּה מִן הַתּוֹרָה, כְּבִיכּוֹל דּוֹחֵק אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא נַעֲשֶׂה קְטִיגוֹר. צַר כְּחֶכֶה – צַר כַּח כֹּהֵ, מִשּׁוּם שְׁהִתְקַרַב לְפָנָיו לְקַטְרֵג וְנִחְלַשׁ הַכַּח.

190. בֵּא רָאָה, טוֹב ה' לְמַעוֹז בְּיוֹם צָרָה, מֶה זֶה בְּיוֹם צָרָה? זֶה יַעֲקֹב כְּשֶׁבָא עָלָיו עֲשׂוֹ לְקַטְרֵגוֹ. וְיודֵעַ חוֹסֵי בוֹ, כְּשֶׁבָאָה עָלָיו צָרָת

185. אָבֶל אֶזְרָא מִנֵּי אֶלֶף, דָּא הוּא יֵצֵר הָרַע, דְּאִיהוּ אֶזְרָא מֵאֶזְרָא (דְּאִיהוּ) אֶלֶף דְּהוּוּ לְסִטְרָא שְׂמֵאלָא. בְּגִין דְּאִיהוּ סְלִיק לְעִילָא וְנָטִיל רְשׁוּ. וְעַל דָּא אִי בַר נֵשׁ אֵיזֵל בְּאֶרְזוֹ קְשׁוּטָא, הֵהוּא יֵצֵר הָרַע אִיהוּ עֶבֶד לֹא. כְּמַה דְּאֶתְמַר דְּכִתִּיב, (מְשֵׁלֵי יֵב) טוֹב נִקְלָה וְעֶבֶד לֹא. כְּדִין אִיהוּ סְלִיק וְאֶתְעֵבִיד סְנִיגוֹרָא, וְאָמַר קָמֵי קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא, זְכוּ עֲלֵיהָ דְּבַר נֵשׁ. כְּדִין קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, פְּדֵעְהוּ מִרְדַּת שַׁחַת.

186. וְעַם כָּל דָּא לֹא אַחֲרֵר בְּרִיקָנָא, בְּגִין דְּאֶתְיַהֵב לִיהָ אֶזְרָא לְשַׁלֵּטָאָה עָלָיו וְלִיטוֹל נִשְׁמָתָהּ מִנֶּיהָ. בְּגִין דְּאֶקְדִּים זְכוּבוֹי דְּהֵהוּא בַר נֵשׁ וְאִיהוּ כֹפֵר עַל הָאִישׁ. הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב מְצֵאתִי כֹפֵר, לְמִפְדֵי לִיהָ.

187. דְּבַר אֶזְרָא מְצֵאתִי כֹפֵר. הֵהוּא זְכוּ דְּאֶמְרָתָהּ אִיהוּ עֲלֵיהָ כֹפֵר לְמִפְדֵי לִיהָ דְּלֹא יִזְוֹת לְגִיחָנָם וְלֹא יָמוּת. וְעַל דָּא מִבְּעֵי לִיהָ לְבַר נֵשׁ לְמִיחָהּ בְּאֶרְזוֹ קְשׁוּטָא וּבְגִין דְּיִהָא לִיהָ הֵהוּא קְטִיגוֹרָא, סְנִיגוֹרָא.

188. כְּמוֹנָא דָּא יִשְׂרָאֵל בְּיוֹמָא דְּכְפוּרִי, דְּיַהֲבֵי לִיהָ שְׁעִיר וְאֶתְעֵסִיקוּ בְּהַדְּיָהּ. עַד דְּאֶתְהַדְּרַר עֶבֶד לְהוּ וְסְלִיק וְסָהִיד סְהַדוּתָא קָמֵי קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֶתְעֵבִיד לְהוּ סְנִיגוֹרָא. וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֵמָה, (מְשֵׁלֵי כֹה) אִם רָעַב שְׁנֵאָף הָאֲכִילָהוּ לְחֵם וְאִם צָמָא הִשְׁקָהוּ מַיִם. וְעַל הָאִישׁ יֵצֵר הָרַע אֶתְמַר.

189. וּבְגִין דָּא בְּיוֹם צָרָה, כַּד בַר נֵשׁ אֶתְרַפֵּי מֵאוֹרֵייתָא, כְּבִיכּוֹל דְּזוּיֵק לִיהָ קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהַדְּיָהּ דְּהֵהוּא יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ אֶתְעֵבִיד קְטִיגוֹרָא. צַר כּוֹזָכָה. צַר כּוֹז כֹּהֵ, בְּגִין דְּאֶתְקַרַב קָמֵי לְקַטְרֵגָא וְאֶתְזוּלַשׁ זוּיָלָא.

190. תָּא זְוִי, טוֹב יי לְמַעוֹז בְּיוֹם צָרָה, מֵאִי בְּיוֹם צָרָה. דָּא יַעֲקֹב כַּד אֶתָּא עֲלֵיהָ עֲשׂוֹ לְקַטְרֵגָא לִיהָ. וְיודֵעַ

דינה. ובא וראה, אין המקטרג נמצא על האדם אלא בשעת ספנה.

191. ובא וראה, משום שיצקב אחר נדרו שגדר לפני הקדוש ברוך הוא, התחזק הדין על ידי המקטרג שקטרג על יצקב, ורצה דין בשעת הספנה שהיתה בה ברחל. אמר לפני הקדוש ברוך הוא, והרי יצקב נדר נדרו ולא שלם, והריהו חזק מהכל בעשר ובבנים ובכל מה שצריך, ולא שלם נדרו שגדר לפניו, ולא לקחת ממנו ענשו.

192. מיד – ותלד רחל ותקש בלדתה. מה זה ותקש? שהתקשה הדין למעלה אצל מלאך המות. ונענש יצקב בזה, מה הטעם? משום שכתוב (משלי כב) ואם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתיד, ועל זה מתה רחל ונמסר הדין על ידי מלאך המות.

193. ובא וראה, בשעה שבא עשו, מה עשה? וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשנה ואת לאה וילדיה אחרנים ואת רחל ואת יוסף אחרנים. מה הטעם? משום שפחד על רחל שלא יסתכל אותו רשע בפינה ולא יקטרג לו עליה.

194. עוד מה כתוב? ותגשנה השפחות הגה וילדיהן ותשתחוין ותגש גם לאה וילדיה וישתחוין. נשים מלפני גברים. אבל ברחל מה כתוב? ואחר נגש יוסף ורחל, יוסף מלפני אמו, והוא כסה עליה, ועל זה כתוב (בראשית מט) בן פרת יוסף בן פרת עלי עין, שהגדיל גופו וכסה על אמו. עלי עין – עלי עין של אותו רשע.

195. וכאן נענשה על ידי היצר הרע שקטרג בשעת הספנה, ונענש יצקב על נדר שלא שלם, וזה קשה ליצקב מכל הצרות שעברו

זוסי בו, כד אתא עליה עקו דדינא. ותא זווי, לית מקטרגא אשתכחז עליה דבר נש אלא בזמנא דספנה.

191. ותא זווי, בגין דיעקב אזור נדריה דגדיר קמי קודשא בריה הוא, אתתקף דינא על ידא דמקטרגא דקטריג עליה דיעקב, (דף קעה ע"א) ובקע דינא בשעתא דספנה דהות רוזל בה. אמר קמיה קודשא בריה הוא, והא יצקב נדר נדריה ולא שלים, והא איהו תקיף מכלא בעותרא ובבגין בכל מה דאצטריך. ולא שלים נדריה דגדר קמף ולא נסבת עונשא מניה. מיד ותלד רוזל ותקש בלדתה. מאי ותקש. דאתקשי דינא לעילא גבי מלאך המות.

192. ואתענש יצקב בהאי. מאי טעמא, בגין דכתיב (משלי כב) ואם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתיד. ועל דא מיתת רוזל ואתמסר דינא על ידא דמלאך המות.

193. ותא זווי, בשעתא דאתא עשו, מה עבד. וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה ואת לאה וילדיה אחרנים ואת רוזל ואת יוסף אחרנים. מאי טעמא, בגין דרוזל עלה דרוזל, דלא יסתכל ההוא רשע בשפירו דילה ולא יקטרג ליה עלה.

194. תו מה כתיב, ותגשנה השפחות הגה וילדיהן ותשתחוין ותגש גם לאה וילדיה וישתחוין, נשין מקמי גוברין. אבל ברוזל מה כתיב ואזור נגש יוסף ורוזל, ויוסף מקמי אמיה ואיהו זופא עלה, ועל דא כתיב, (בראשית מט) בן פורת יוסף בן פורת עלי עין. דאסגי גופיה וזופא על אמיה. עלי עין, עלי עינא דההוא רשע.

195. והכא אתענשת על ידא היצר הרע דקטרג בשעתא דספנה, ואתענש יצקב על נדרא דלא שלים, ודא קשיא ליה ליצקב מכל עקו דעברו עליה. ומגן

עליו. ומנין לנו שמשום יעקב זה היה?
שכתוב (שם מח) מתה עלי רחל, עלי ודאי,
על שאחרתי נדרי.

196. רבי יוסי אומר, בכתוב (משלי כז) קללת חנם לא תבא, ובארוהו לו בוא"ו. שאם קללת צדיק היא, אפלו שלא התכונן בה, כיון שיצאה מפיו נטל אותה אותו יצר הרע וקטרג בה בשעת הסכנה.

197. יעקב אומר (בראשית לא) עם אשר תמצא את אלהיך לא יזייה. ואף על גב שהוא לא היה יודע, נטל אותו דבר אותו שטן שנמצא תמיד אצל בני אדם. ועל זה שנינו, לעולם לא יפתח אדם פיו לשטן, משום שנטל אותו הדבור ומקטרג בו למעלה ולמטה, כל שבן מלה של חכם או מלה של צדיק, ועל שני אלה נענשה רחל.

198. ויהי בצאת נפשה פי מתה. אומר רבי אבא, וכי כיון שאמר ויהי בצאת נפשה לא ידענו כי מתה? אלא צריך משום שלא חזרה לגופה יותר, ומתה רחל מיתת הגוף, משום שיש בני אדם שנשמתם יוצאת וחוזרת למקומה, כמו שנאמר (שמואל א ל) ותשב רוחו [נפשו] אליו, (בראשית מב) ויצא לבם, (שיר ה) נפשי יצאה בדברו, (מלכים א-ז) לא נותרה בו נשמה. אבל זו יצאה נשמתה ולא חזרה למקומה ומתה רחל.

199. ותקרא שמו בן אוני, הקשיות של הדין שנגזר עליה. ויעקב החזיר אותו וקשר אותו לימין, משום שאם המערב צריך לקשרו לימין. ואף על גב שהוא בן אוני, צד של הדין הקשה – בן ימין הוא, שהרי בימין התקשרה.

200. ונקברה בדרך כמו שנתבאר, הרי התגלתה מיתתה וקבורתה, אבל לאה לא התגלתה מיתתה וקבורתה, ואף על גב

הבגיה דיעקב הוה, הכתיב, (בראשית מח) מתה עלי רחל. עלי ודאי, על האזרית נדרי.

196. רבי יוסי אומר, בכתוב, (משלי כז) קללת חנם לא תבא. ואוקמוה לו בוי"ו, דאי קללת צדיקא היא, אפילו דלא אתכונן בה, כיון דנפקא מפומיה נטל לה ההוא יצר הרע וקטרג בה בשעתא דסכנה.

197. יעקב אומר, (בראשית לא) עם אשר תמצא את אלהיך לא יזייה. ואף על גב דאיהו לא היה ידע, נטיל לה לה היא מלה ההוא שטן דאשתכחז גבייהו תדיר בבני נשא. ועל דא תנינן, לעולם לא יפתחו בר נש פומיה לשטנא, בגין דנטיל ההיא מלה וקטרג בה לעילא ותתא. כל שבן מלה דחכם או מלה דצדיקא, ועל תרין אלין אתענשת רחל:

198. ויהי (קנהב) בצאת נפשה פי מתה. אומר רבי אבא וכי כיון דאמר ויהי בצאת נפשה לא ידענא פי מתה. אלא אצטריך בגין דלא אהדרת לגופא יתיר, ומיתת רחל מיתת גופא, בגין דאית בני נשא דנפקי נשמתיהו ואהדרן לאתרייהו וכמה דאת אבא, (שמואל א ל) ותשב נפשו (לפנינו בקרא רוחו. ובדפוס ירושלים איתא גם כזוה"ק ותשב רוחו אליו) אליו, (בראשית מב) ויצא לבם, (שיר השירים ה) נפשי יצאה בדברו. (מלכים א יז) לא נותרה בו נשמה. אבל האי נפקת נשמתה ולא אתהדרת לאתרה ומיתת רחל.

199. ותקרא שמו בן אוני. דקשיו דדינא דאתגזר עליה. ויעקב אהדר ליה וקשיר ליה לימינא, בגין דמערב אצטריך לקשרא ליה לימינא, ואף על גב דאיהו בן אוני סטרא דדינא קשיא, בן ימין איהו, דהא בימינא אתקשרת.

200. ואתקברת בארוזא כמה דאתמר. האי אתגליא מיתתה וקבורתה, אבל לאה לא אתגליא מיתתה

שארבע האמהות הללו סוד יש להם, ובארוהו.

201. ויצב יעקב מצבה על קבורתה. אמר רבי יוסי, מה הטעם? משום שלא התבססה מקומה עד היום שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיות מתים, כמו שנאמר עד היום, עד אותו יום ממש.

202. רבי יהודה אמר, עד יומא דתהדרר שכינתא בגלותהון דישראל ביהוא אתר, כמה דאת אמר, (ירמיה לא) ויש תקווה לאחרייתך נאם ה' וישבו בנים לגבולם. וזו שבועה שנשבע לה הקדוש ברוך הוא, ועתידים ישראל כשישובו מהגלות לעמד על אותה קבורת רחל ולבנות שם, כמו שהיא בכנה על גלות ישראל, ועל זה כתוב (שם) בבכי יבאו ובתחנונים אבילים וגו', וכתוב (שם) כי יש שָׁכַר לַפְּעֻלְתָּךְ. ובאותה שעה עתידה רחל, שהיא בדרך, לשמח בישראל ועם השכינה, ובארוהו החברים.

203. ויהי בשכן ישראל בארץ ההיא וילך ראובן וישכב את בלהה פילגש אביו וישמע ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר. רבי אלעזר אמר, ויהי בשכן ישראל בארץ ההיא, שהרי לאה ורחל מתו, ונטלה הבית מי שנטלה.

204. וכי יעלה על דעתך שראובן הלך ושכב עם בלהה? אלא בכל זמן של לאה ורחל, שכינה שרתה עליהן, ועכשו שמתו, שכינה לא נפרדה מהבית, ושורה בבית במשכן של בלהה. ואף על גב ששכינה רצתה לטל הבית פראוי, אלמלא יעקב לא נמצא בווזג זכר ונקבה, לא שורה שכינה בגלוי בבית, ועל זה עמדה שכינה במשכן בלהה. ובא ראובן, משום שראה שבלהה ירשה מקום אמו, הלך ובלבל המטה, ועל

וקבורתה. ואף על גב דהני ארבע אמהן רזא אית לון והא אוקמוה:

201. ויצב יעקב מצבה על קבורתה, אמר רבי יוסי, מאי טעמא. בגין דלא אתכסיא אתרה עד יומא דזמין קודשא בריך הוא לאווייא מתייא. כמה דאתמר עד היום, עד ההוא יומא ממש.

202. רבי יהודה אמר, עד יומא דתהדרר שכינתא בגלותהון דישראל ביהוא אתר, כמה דאת אמר, (ירמיה לא) ויש תקווה לאחרייתך נאם ה' וישבו בנים לגבולם. ודא אומאה דאומי לה קודשא בריך הוא. וזמין ישראל כד יתובון מן גלותא, לקיימא על ההיא קבורה דרוזל ולמבכי תמן. כמה דאיהי בכאת על גלותהון דישראל. ועל דא פתיב, (ירמיה לא) בבכי יבאו ובתחנונים אבילים וגו'. וכתוב, (ירמיה לא) כי יש שָׁכַר לַפְּעֻלְתָּךְ. ובההיא (דף קעה ע"ב) שעתיא זמנית רוזל דאיהי בארוזא למזודי בהו בישראל ועם שכינתא ואוקמוה זוכרייא:

203. ויהי בשכן ישראל בארץ ההיא וילך ראובן וישכב את בלהה פלגש אביו וישמע ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר. רבי אלעזר אמר, ויהי בשכן ישראל בארץ ההיא, דהא לאה ורוזל ביתו, ונטלא ביתא מאן דנטיל.

204. וכי סלקא דעתך דראובן אויל ושכיב בהדה דבלהה. אלא, כל יומא דלאה ורוזל שכינתא שרייא עליהו. והשתא דמיתו, שכינתא לא אתפרשת מן ביתא, ושריא בביתא במשכנא דבלהה. ואף על גב דשכינתא בעיא לנטלא ביתא כדקא יאות, אלמלא יעקב לא אשתכוז בווזגא דכר ונקבא, לא שרייא שכינתא באתגליא בביתא. ועל דא קיימא שכינתא במשכנא דבלהה.

שְׁעֵמְדָה שְׂכִינָה עָלֶיךָ כְּתוּב בּוֹ וַיִּשְׁכַּב אֶת בְּלָהָה.

205. רבי ייסא אָמַר, שִׁישָׁן עַל אוֹתָהּ מִטָּה וְלֹא חָשַׁשׁ לְכַבּוֹד הַשְּׂכִינָה, וּמִשּׁוּם כֵּךְ לֹא נִפְגַּם מַחְשָׁבוֹן הַשְּׂבֻטִים, וּבֹא הַפְּסוּק וְעָשָׂה חֲשָׁבוֹן, מִשּׁוּם כֵּךְ כְּתוּב בְּכוּר יַעֲקֹב רְאוּבוֹן, וְהַפְּסוּק עָשָׂה אוֹתוֹ רֹאשׁ לְכָל הַשְּׂבֻטִים.

206. רבי יהודה פָּתַח וְאָמַר, (הוֹשַׁע יֵד) כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי ה' וְגו' – כָּל דְּרָכֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּלֵם יִשְׂרָאֵל וְדְרָכֵי אֲמֵת, וּבְנֵי הָעוֹלָם לֹא יוֹדְעִים וְלֹא מְשַׁגְּחִים עַל מָה הֵם עוֹמְדִים. וְעַל זֶה וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם – מִשּׁוּם שֶׁהֵם יוֹדְעִים דְּרָכֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, הוּא יוֹדֵעַ וְהוֹלֵךְ בָּהֶם שְׁלֵא סוּטָה יְמִינָה וּשְׂמָאלָה.

207. וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם – אֵלֶּה הֵם הַרְשָׁעִים שְׁלֵא מִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה וְלֹא מִסְתַּכְּלִים בְּדְרָכֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא יוֹדְעִים לְאֵן הַדְּרָכִים הוֹלְכוֹת, וּמִשּׁוּם שְׁלֵא יוֹדְעִים לְהִסְתַּכֵּל וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, הֵם נִכְשָׁלִים בָּהֶם בְּאוֹתָם דְּרָכֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

208. בֹּא רָאָה, כָּל אָדָם שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, כְּשִׁיצֵא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, נִשְׁמָתוֹ עוֹלָה בְּאוֹתָם דְּרָכִים וּשְׁבִילִים [שֶׁהֵם בַּתּוֹרָה] שֶׁל הַתּוֹרָה, וְאוֹתָם דְּרָכִים וּשְׁבִילִים שֶׁל הַתּוֹרָה הֵם יוֹדְעִים, וְאוֹתָם שְׁיֹדְעִים דְּרָכֵי הַתּוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה יִלְכוּ בָהֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם, כְּשִׁיצֵאוּ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה.

209. וְאִם לֹא הִשְׁתַּדְּלוּ בַּתּוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יוֹדְעִים דְּרָכִים וּשְׁבִילִים, כְּשִׁיצֵאוּ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה לֹא יֵדְעוּ לְלַכֵּת בְּאוֹתָם דְּרָכִים וּשְׁבִילִים, וְנִכְשָׁלִים בָּהֶם. וְאֵן יֵלֵךְ בְּדְרָכִים

205. וְאֵתָּה רְאוּבוֹן וּבְגִין דְּזוּמָא דְּבִלְהָה יִרְתָּה אֶתְרָא דְּאִמְיָה, אֹזֶל וּבִלְבַל עֵרְסָא. וְעַל דְּקִימָא שְׂכִינְתָּה עָלָה, כְּתִיב בֵּיהּ וַיִּשְׁכַּב אֶת בְּלָהָה. רַבִּי יִיסָא אָמַר, דְּנָאִים עַל הַהוּא עֵרְסָא וְלֹא זִוְיֵישׁ לִיקְרָא דְּשְׂכִינְתָּא. וּבְגִין כֵּךְ לֹא אֶתְפְּסִים מִזּוּשְׁבָנָא דְּשְׂבֻטִין וְאֵתָּה קְרָא וְעֵבִיד זּוּשְׁבָנָא. בְּגִין כֵּךְ כְּתִיב, בְּכוּר יַעֲקֹב רְאוּבוֹן. וְאִיהוּ עֵבִיד קְרָא רִישָׁא דְּכָל שְׂבֻטִין.

206. רבי יהודה פָּתַח וְאָמַר, (הוֹשַׁע יֵד) כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי יי וְגו', כָּל אַרְזוּזֵי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּלֵהוּ יִשְׂרָאֵל וְאַרְזוּזֵי קְשׁוּט, וּבְנֵי עֲלָמָא לֹא יוֹדְעִין וְלֹא מְשַׁגְּזוּן עַל מַה אֵינְוֹן קִימִין. וְעַל דָּא וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם, בְּגִין דְּאֵינְוֹן יוֹדְעִין אַרְזוּזֵי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא. דְּכָל מֵאֵן דְּאֶשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא, אִיהוּ יוֹדֵעַ וְאֹזֶל בְּהוּ דְּלֵא סוּטֵי לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא.

207. וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם, אֵלֶּין אֵינְוֹן זִוְיֵיבִין דְּלֵא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא, וְלֹא מִסְתַּכְּלִין בְּאַרְזוּזֵי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלֹא יוֹדְעִין לְאֵן אַרְזוּזֵי אֹזְלִין. וּבְגִין דְּלֵא יוֹדְעִי לְאֶסְתַּכְּלָא וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא, אֵינְוֹן כְּשָׁלִי בְּהוּ בְּאֵינְוֹן אַרְזוּזֵי בְּהֵאֵי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְּאֵתִי.

208. תָּא זִוְי, כָּל בְּרֵשׁ דְּאֶשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא, כַּד נְפִיק מִהֵאֵי עֲלָמָא נִשְׁמָתִיהּ סְלֵקָא בְּאֵינְוֹן אַרְזוּזִין וּשְׁבִילִין (דְּאֵינְוֹן בְּאוּרִייתָא) דְּאוּרִייתָא. וְאֵינְוֹן אַרְזוּזִין וּשְׁבִילִין דְּאוּרִייתָא יוֹדְעִין אֵינְוֹן, וְאֵינְוֹן דִּידְעֵי אַרְזוּזֵי דְּאוּרִייתָא בְּהֵאֵי עֲלָמָא יִהְיוּ בְּהוּ בְּהוּא עֲלָמָא כַּד יִפְקוּן מִהֵאֵי עֲלָמָא.

209. וְאִי לֹא אֶשְׁתַּדְּלוּ בְּאוּרִייתָא בְּהֵאֵי עֲלָמָא וְלֹא יוֹדְעִין אַרְזוּזִין וּשְׁבִילִין, כַּד יִפְקוּן מִהֵאֵי עֲלָמָא לֹא יוֹדְעִין לְמִיִּהֵךְ בְּאֵינְוֹן אַרְזוּזִין וּשְׁבִילִין וְכְשָׁלִין בְּהוּן. כַּדִּין יִהְיֶה

אחרות שאינן דרכי התורה, ויתעוררו אליו בכמה דינים ויענש בהם.

210. ומי שמשתדל בתורה מה כתוב? (משלי ו) בשכבך תשמר עליך והקיצות היא תשיחך. בשכבך – בקבר, התורה תשמר עליך מדין אותו העולם. והקיצות – בשהקדוש ברוך הוא יעורר רוחות ונשמות להחיות מתים, אז היא תשיחך, היא תהיה סגור על הגוף בשביל שיקומו אותם גופים שהשתדלו בתורה בראוי, ואלה הם שיקומו בתחלה לחיי עולם, כמו שנאמר (דניאל יב) ורבים משני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם וגו'. ואלה הם לחיי עולם, משום שהתעסקו בחיי עולם שהיא התורה.

211. ובא ראה, כל אלו שהשתדלו בתורה, אותו הגוף יתקיים והתורה תגן עליו, מה הטעם? משום שבאותה שעה יעורר הקדוש ברוך הוא רוח אחת שכלולה מארבע רוחות, ואותה רוח תכולת ארבע רוחות תזדמן לכל אותם שהשתדלו בתורה להחיותם ברוח זו בשביל שיתקיים לעולמים.

212. ואם תאמר, הרי כתוב (יחזקאל לז) מארבע רוחות באי הרוח, למה לא התקיימו, שהרי כלם מתו במקדם? בא ראה, אותו זמן שהקים הקדוש ברוך הוא על ידי יחזקאל אותם המתים, אותו [זמן העתיד] רוח, אף על גב שהיה מארבע רוחות, לא ירד לקימם בקיים, אלא להראות שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיות מתים באותה צורה ולקימם ברוח שנכללה בצורה זו. ואף על גב שחזרו העצמות באותה שעה כמו שהיה, הקדוש ברוך הוא רצה להראות לכל העולם שהוא עתיד להחיות מתים [מה כתוב? (ישעיה כו) יחיו מתיב נבלתי יקומו, על זה אותה רוח שעתידה לרדת בהם צדיקים] [ס"א ועל זה אותה רוח שעתידה לרדת בהם צדיקים מה כתוב? מארבע

בארזון אורזין דלאו אינון ארזין האורייתא, ויתעורו ליה בכמה דינים ואתענש בהו.

210. ומאן האשתדל באורייתא מה כתיב, (משלי ו) בשכבך תשמר עליך והקיצות היא תשיחך. בשכבך בקברא, אורייתא תצור עליך מדינא דההוא עלמא. והקיצות, כד קודשא בריך הוא יתער רוזין ונשמתין לאזייתא מתייא כדין היא תשיחך, היא תהא סגוריא על גופא, בגין דיקומון אינון גופין האשתדלו באורייתא כדקא יאות. ואלין אינון דיקומון בקדמיתא לזייתא עלמא, כמה דאת אמר, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לזייתא עולם וגו'. ואלין אינון לזייתא עולם, בגין דאתעסקו בזייתא עולם אורייתא.

211. ותא זזי, כל אינון האשתדלו באורייתא, ההוא גופא יתקיים ואורייתא תגין עליה. מאי טעמא, בגין דבההיא שעתא יתער קודשא בריך הוא זוד רוזא דכליל מארבע רוזין, וההוא רוזא דכליל מארבע רוזין, אנדמן לכל אינון האשתדלו באורייתא לאזייתא לון בהאי רוזא בגין דיתקיים לעלמין.

212. ואי תיבא, הא כתיב (יחזקאל לז) מארבע רוזות באי הרוז, אמאי לא אתקיימו, דהא כלהו מיתו כמלקדמין. תא זזי, והוא זמנא דאוקים קודשא בריך הוא על ידא דיוזקאל אינון מתייא, ההוא (זמני דאתא) רוזא אף על גב דהיה מארבע רוזייתא, לא זוזית לקיימא לון בקיימא, אלא לאזוזאה דזמין קודשא בריך הוא לאזייתא מתייא בההוא זוזא ולקיימא לון ברוזא (דף קעו ע"א) דאתכליל בהאי זוזא. ואף על גב דאהדרו זרמין בההיא שעתא כמה דהיה. קודשא בריך הוא בעא לאזוזאה לכל עלמא דאיהו זמין לאזייתא מתייא (מה כתיב, (ישעיה כו) יחיו מתיב נבלתי יקומו. על דא ההוא רוחא דזמין לנחתא בהו בצדיקיא) (נ"א ועל דא ההוא רוחא דזמין לנחתא בהו בצדיקיא. מה כתיב מארבע

רוחות באי הרוח, רוח דאתכלילת בארבע), בגין דקודשא בריה הוא זמין לקיימא להו קיימא שלים בעלמא כדקא יאות. ואינון דאשתדלו באורייתא בהאי עלמא, היא קיימא עליה דבר נש ואתעבדת סגוריא קמי דקודשא בריה הוא.

213. רבי שמעון אמר, כל אינון מלין דאורייתא וכל ההיא אורייתא דאשתדל בה בר נש בהאי עלמא, אינון מלין וההיא אורייתא קיימא קמי קודשא בריה הוא ואמרת קמיה והיא ארימות קלין ולא אשתכסת. ולהוא זמנא איהי תשיזו ותימא כפום דאתדבק בר נש ואשתדל בהאי עלמא, ועל דא אינון יקומון בקיימא שלים לזווי עלמא כדקאמרן. ובגין כך (הושע יד) כי ישרים דרכי יי וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם. דרכי ה' וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם.

214. רבי חייא פתח ואמר, (שמואל א ב) ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר יעשו בני ישראל ואת אשר ישכבן את הנשים הצבאות פתח אהל מועד. וכי יעלה על דעתך שכחני ה' יעשו מעשה זה, והרי מקדם לכך נאמר ופרשה תורה אותו החטא שלהם, שכתוב (שם) כי נאצו האנשים את מנחת ה', וכתוב ומשפט הכהנים מאת העם כל איש זבח זבח וגו', וכתוב גם בטרם יקטרוז את החלב ובא נער הכהן ואמר לאיש הזבח תנה בשר לצלות לכהן וגו', וכתוב ואמר לו כי עתה תתן ואם לא לקחתי בחזקה, ועל זה ותהי חטאת הנערים גדלה מאד וגו', וכל זה לא היו נוטלים אלא מאותם חלקים שהיו לכהנים לאכל מהם, ועל שהיה הקרבן קליל בעיניהם נענשו, וכאן אמר את אשר ישכבן את הנשים הצבאות?

215. אלא חס וחלילה שהיו עושים עברה זו, כל שבן באותו מקום קדוש, שלא יקומו כל ישראל ויהרגו אותם. אלא משום שהיו

רוחות באי הרוח, רוח דאתכלילת בארבע), בגין דקודשא בריה הוא זמין לקיימא להו קיימא שלים בעלמא כדקא יאות. ואינון דאשתדלו באורייתא בהאי עלמא, היא קיימא עליה דבר נש ואתעבדת סגוריא קמי דקודשא בריה הוא.

213. רבי שמעון אמר, כל אינון מלין דאורייתא וכל ההיא אורייתא דאשתדל בה בר נש בהאי עלמא, אינון מלין וההיא אורייתא קיימא קמי קודשא בריה הוא ואמרת קמיה והיא ארימות קלין ולא אשתכסת. ולהוא זמנא איהי תשיזו ותימא כפום דאתדבק בר נש ואשתדל בהאי עלמא, ועל דא אינון יקומון בקיימא שלים לזווי עלמא כדקאמרן. ובגין כך (הושע יד) כי ישרים דרכי יי וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם.

214. רבי חייא פתח ואמר, (שמואל א ב) ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר יעשו בני ישראל ואת אשר ישכבן את הנשים הצבאות פתח אהל מועד. וכי יעלה על דעתך שכחני ה' יעשו מעשה זה, והרי מקדם לכך נאמר ופרשה תורה אותו החטא שלהם, שכתוב (שם) כי נאצו האנשים את מנחת ה', וכתוב ומשפט הכהנים מאת העם כל איש זבח זבח וגו', וכתוב גם בטרם יקטרוז את החלב ובא נער הכהן ואמר לאיש הזבח תנה בשר לצלות לכהן וגו', וכתוב ואמר לו כי עתה תתן ואם לא לקחתי בחזקה, ועל זה ותהי חטאת הנערים גדלה מאד וגו', וכל זה לא היו נוטלים אלא מאותם חלקים שהיו לכהנים לאכל מהם, ועל שהיה הקרבן קליל בעיניהם נענשו, וכאן אמר את אשר ישכבן את הנשים הצבאות.

215. (אלא) זוס ושלום דהוו עבדו עבירה דא, כל שבן באתרא קדישא ההוא, דלא יקומון כל ישראל ויקטלו להון. אלא בגין דהוו מעבדי לון לאעלא

מֵעַבְבִּים אוֹתָם לְהַכְנִס לְמִקְדָּשׁ וּמוֹחִים בְּיַדֵּיהֶם שְׁלֵא לְהַכְנִס לְהַתְפַּלֵּל תְּפִלָּה עַד שֶׁהַקְּרָבָנוֹת נַעֲשׂוּ, מִשּׁוּם שֶׁהֵן לֹא מְבִיאוֹת קְרָבָנוֹת לְטַל חֵלֶק מֵהֶם, וּמִשּׁוּם כִּף מֵעַבְבִּים אוֹתָן, וּמִשּׁוּם כִּף אוֹתָן נָשִׂים הָיוּ מִבְּקִשׁוֹת מֵהֶם לְהַכְנִס לְשֵׁם, וְעַל זֶה כְּתוּב אֵת אֲשֶׁר יִשְׁכְּבוּ אֵת הַנָּשִׁים, שִׁמְעֵבְבִים אוֹתָן כְּמוֹ שֶׁאֶמְרָנוּ.

216. כְּמוֹ זֶה וַיִּשְׁכַּב אֵת בְּלָהָה. חֵס וְשְׁלוֹם שְׁכַב עִמָּה, אֲלֵא בְּגִין דְּעַכְבָּ לָהּ לְשִׁמְשָׁא בְּאֲבוּי לְשִׁמְשׁ עִם אֲבוּי שְׁמוּשׁ שֶׁל מְצוּהָ, וְזֶה הוּא בְּלִבּוֹל הַמַּטָּה, וְעֵשָׂה כְּנֶגֶד הַשְּׂכִינָה הַמַּעֲשָׂה הַזֶּה. שְׁבָכָל מְקוֹם שֶׁשְׁמוּשׁ מְצוּהָ נִמְצָא, שְׂכִינָה שׁוֹרָה עַל אוֹתוֹ מְקוֹם וְנִמְצָאת שָׁם, וּמִי שֶׁגִּוְרָם לְעַכְבָּ שְׁמוּשׁ שֶׁל מְצוּהָ, גִּוְרָם שְׁתַּסְתַּלֵּק שְׂכִינָה מִן הָעוֹלָם, וְעַל זֶה כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית מט) כִּי עָלִית מִשְׁכְּבֵי אֲבִיךָ אֵיז חִלְלֵת יְצוּעֵי עֲלֵהָ. וּמִשּׁוּם זֶה כְּתוּב וַיִּשְׁכַּב אֵת בְּלָהָה פִּילְגֵשׁ אֲבוּי וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל וַיְהִי בְּנֵי יַעֲקֹב שָׁנִים עָשָׂר. כָּלֵם הָיוּ בַּמִּנְיָן, וְלֹא נִגְרַעָה מִזְכוּת שְׁלָהֶם כְּלוּם.

217. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, מֵה הַטַּעַם בְּתַחֲלָה יִשְׂרָאֵל וְאַחַר כִּף יַעֲקֹב, שְׁכָתוּב וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל וַיְהִי בְּנֵי יַעֲקֹב שָׁנִים עָשָׂר? אֲלֵא כְּשָׂא רְאוּבֵן וּבְלָבֵל אוֹתָהּ מַטָּה, אָמַר: וּמָה שָׁנִים עָשָׂר שְׁבָטִים הָיוּ לְאָבָא בְּעוֹלָם וְלֹא יוֹתֵר, וְעַכְשָׁו רוּצָה לְהוֹלִיד בְּנִים, אוֹלֵי אָנוּ פְּגוּמִים שֶׁהוּא רוּצָה לְהוֹלִיד אַחֲרֵים כְּמוֹ מִקְדָּם. מִיָּד בְּלָבֵל אוֹתָהּ מַטָּה וְהִתְעַכְבָּ אוֹתוֹ שְׁמוּשׁ כְּאֵלוֹ עֵשָׂה קְלוּן לְשְׂכִינָה שֶׁשָּׂרְתָה עַל אוֹתָהּ מַטָּה, וְעַל זֶה כְּתוּב וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל, שְׁחָרִי בְּשֵׁם זֶה הִתְעַלָּה תוֹף שָׁנִים עָשָׂר שֶׁהִתְכַּסּוּ, שֶׁהֵם שָׁנִים עָשָׂר נִהְרֹת אֶפְרַסְמוֹן זָךְ.

218. וַיְהִי בְּנֵי יַעֲקֹב שָׁנִים עָשָׂר – אֵלוֹ שָׁנִים עָשָׂר שְׁבָטִים שֶׁהַשְּׂכִינָה הִתְתַּקְּנָה בָּהֶם, וּמִי הֵם? אֵלוֹ שֶׁהִתּוֹרָה חֲזָרָה וְעֵשָׂה לָהֶם חֲשׁבוֹן כְּמוֹ מִקְדָּם, כָּלֵם קְדוּשִׁים, כָּלֵם רְאוּיִים

לְמִקְדָּשָׁא, וּמִזְוָאן בִּידְהוֹן דְּלֵא לְאֵעֲלֵא לְמוֹעֲלֵי עֲלוֹתָא עַד דְּקוֹרְבָנֵי אֲתַעֲבִידוּ בְּגִין דְּאִינוּן לֹא מִיִּיתִין קְרָבָנִין לְמִיטַל זְוֹלָקָא מְנִיָּהוּ, וּבְגִין כִּף מֵעַבְבִּין לוֹן. וּבְגִין כִּף אִינוּן נָשִׂים הָיוּ בְּעָאן מְנִיָּהוּ לְאֵעֲלֵא תַמּוֹן. וְעַל דָּא כְּתִיב אֵת אֲשֶׁר יִשְׁכְּבוּן אֵת הַנָּשִׁים, דְּמֵעַבְבֵי לוֹן כְּדִקְאֶמְרוּן.

216. כְּמוֹזָא דָּא וַיִּשְׁכַּב אֵת בְּלָהָה. זֶס וְשְׁלוֹם דְּאִיהוּ שְׁכַב עִמָּה, אֲלֵא בְּגִין דְּעַכְבָּ לָהּ לְשִׁמְשָׁא בְּאֲבוּי שְׁמוּשָׁא דְּמְצוּהָ, וְדָא הוּא בְּלִבּוֹלָא דְּעַרְסָא. וְעַבְדָּ לְקַבִּיל שְׂכִינָתָא עֲבִידָתָא דָּא, דְּבְכָל אֲתֵר דְּשְׁמוּשָׁא דְּמְצוּהָ אֲשִׁתְּכוּז, שְׂכִינָתָא שְׂרִיא עַל הַהוּא אֲתֵר וְאֲשִׁתְּכוּז תַמּוֹן. וּבִמָּאן דְּגָרִים לְעַכְבָּא שְׁמוּשָׁא דְּמְצוּהָ גָרִים דִּיִּסְתַּלֵּק שְׂכִינָתָא מֵעַלְמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב (בְּרֵאשִׁית מט) כִּי עָלִית מִשְׁכְּבֵי אֲבִיךָ אֵיז זְוֹלָלָת יְצוּעֵי עֲלֵהָ. וּבְגִין דָּא כְּתִיב, וַיִּשְׁכַּב אֵת בְּלָהָה פִּלְגֵשׁ אֲבוּי וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל וַיְהִי בְּנֵי יַעֲקֹב שָׁנִים עָשָׂר. כְּלָהוּ הָיוּ בְּמִנְיָנָא וְלֹא גָרַע מִזְכוּתָא דְּלָהוֹן כְּלוּם.

217. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, מֵאֵי טַעְמָא בְּקַדְמֵיתָא יִשְׂרָאֵל וּלְבַתֵּר יַעֲקֹב. דְּכְתִיב, וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל וַיְהִי בְּנֵי יַעֲקֹב שָׁנִים עָשָׂר. אֲלֵא כִּד אֲתָא רְאוּבֵן וּבְלָבֵל הַהוּא עַרְסָא אָמַר וּמָה תְּרִיסַר שְׁבָטִין הָיוּ לִיהָ לְאָבָא לְקִיּוּמָא בְּעַלְמָא וְלֹא יִתִּיר, וְהַשְּׂתָא בְּעֵי לְאוּלְדָא בְּגִין דִּיִּלְמָא אָנֹן פְּגִימִין דְּאִיהוּ בְּעֵי לְאוּלְדָא אֲוֹרְנִין כְּמִלְקַדְמִין. מִיָּד בְּלָבֵל הַהוּא עַרְסָא, וְאֲתַעֲכָבָ הַהוּא שְׁמוּשָׁא. כְּאִילוֹ עַבְדָּ קְלָנָא לְגַבֵּי שְׂכִינָתָא דְּשְׂרִיא עַל הַהוּא עַרְסָא. וְעַל דָּא כְּתִיב וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל, דְּהָא בְּשִׂמָא דָּא אֲסִתַּלֵּק גֹּו תְּרִיסַר דְּאֲתַכְּסִין דְּאִינוּן תְּרִיסַר גְּהָרֵי אֶפְרַסְמוֹנָא דְּכִיָּא.

218. וַיְהִי בְּנֵי יַעֲקֹב שָׁנִים עָשָׂר, אֵלִין תְּרִיסַר שְׁבָטִין דְּשְׂכִינָתָא אֲתַתְּקַנְתָּ בְּהוּ. וּבִמָּאן אִינוּן, אֵלִין דְּאוּרִייתָא אֲהִדְרַת וְעַבִּיד לוֹן זְוִישְׁבָנָא (דף קעו ע"ב) כְּמִלְקַדְמִין.

לשכינה להסתכל בקדשת רבונם. שאלו עשה אותו מעשה, לא יבא ראובן במגן.

219. ועם כל זה נענש שנשלה ממנו בכורתו ונתנה ליוסף, כמו שנאמר (דה"א ה) ובני ראובן בכור ישראל כי הוא הבכור ובחללו יצועי אביו נתנה בכורתו ליוסף. בא ראה, (דניאל ב) שיהיה שם האל מברך מן העולם ועד העולם. שכל מעשיו אמת ודרכיו דין, וכל מה שהוא עושה, הכל הוא בחכמה עליונה.

220. בא ראה כמה גורם מעשה אדם, שהרי כל מי [מה] שהוא עושה, נרשם ועומד לפני הקדוש ברוך הוא. שהרי יעקב, בשעה שנכנס ללאה, כל אותו הלילה היה רצונו ולבו ברחל, שחשב שהיא רחל, ומאותו שמוש וטפה ראשונה ומאותו רצון התעברה לאה, ובארוהו, שהרי אלמלא שיעקב לא ידע, לא יעלה ראובן בחשבון. ועל זה לא התעלה בשם ידוע, אלא שמו סתם ראובן.

221. ועם כל זה חזר מעשיו למקומו, כמו שאותו רצון ראשון נעשה ברחל, אותו רצון חזר בה, שהרי בכורתו חזרה ליוסף בכור רחל, מקום שהרצון היה ברחל, והכל עולה למקומו, משום שכל מעשי הקדוש ברוך הוא אמת וזכות.

222. רבי חזקיה מצא יום אחד את רבי יוסי שהיתה נשמטת חתיכת בשר לתוך להבות האש, והיה עולה קטור העשן למעלה. אמר לו, אלו קטור העשן של הקרבן שהיה עולה על גבי המזבח היה עולה תמיד כמו זה, לא שורה רגז בעולם, וישראל לא היו גולים מעל הארץ.

כלהו קדישין, כלהו אתוויין לגבי שכינתא לאסתכלא בקדושה דמאריהון. דאיכו עבד ההוא עובדא לא ייתי ראובן במגניא.

219. ועם כל דא אתענש דאתנטיל בכורתיה מניה ואתיהיב ליוסף כמה דאת אמר, (דברי הימים א ה) ובני ראובן בכור ישראל כי הוא הבכור ובחללו יצועי אביו נתנה בכורתו ליוסף. תא זוזי, (דניאל ב) כלהו שמה די אלהא מברך מן עלמא ועד עלמא די כל מעבדוהי קשיט ופרוותיה דין, וכל מה דאיהו עביד כלא איהו בזכמתא עלאה.

220. תא זוזי, כמה גרים עובדא דבר נש, דהא כל מאי (מאן) דאיהו עביר, כלא אתרשים וקיימא קמי דקודשא בריך הוא. דהא יעקב בשעתא דעאל לגבה דלאה, כל ההוא ליליא רעותיה ולפיה הוה ברוזל, דזשיב דרוזל איהי. ומההוא שמושא וטפה קדמאה ומההוא רעותא אתעברת לאה ואוקמוה. דהא אלמלא דיעקב לא ידע לא יסתליק ראובן בזושבנא. ועל דא לא אסתלק בשמא ידיעא אלא שמייה סתם ראובן.

221. ועם כל דא אהדר עובדא לאתריה, כמה דההוא רעותא קדמאה אתעבדת ברוזל, ההוא רעותא אתהדרת בה. דהא בכורתיה אהדרת ליוסף בוכרא דרוזל, אתר דרעותא הות ברוזל וכלא סליק באתריה. בגין דכל עובדוי דקודשא בריך הוא כלהו קשיט וזכו.

222. רבי חזקיה אשכחיה יומא זוד לרבי יוסי דהוה מסטמיט ספסינא גז קטרי דגורא והוה סליק קטורא דתננא לעילא. אמר ליה, אלו קטורא דתננא דקרבתא דהוה סליק על גבי מדבזא הוה סליק תדיר כי האי גוונא, לא שריא רוזא בעלמא וישראל לא אתגלי מעל ארעא.

223. פתחו רבי יוסי ואמר, (שיר השירים ג) מי זאת עלה מן המדבר בתימרות עשן מקטרת מור ולבונה מכל אבקת רובל. מי זאת עלה? בא ראה, בזמן שהיו ישראל הולכים במדבר, השכינה הלכה לפניהם, והם הלכו אחריה, שבתוב (שמות יג) וה' הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם וגו'. ולכן כתוב (ירמיה ב) כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעוריה אהבת כלולתיך לכתף אחרי במדבר וגו'.

224. ושכינה היתה הולכת וכל ענני הכבוד עמה. וכשהיתה שכינה נוסעת, היו נוסעים, בכתוב (במדבר ט) ולפי העלות הענן מעל האהל ואחרי כן יסעו בני ישראל וגו'. וכשהיא עולה, אותו ענן עולה עד למעלה, וכל בני העולם רואים ושוואלים ואומרים, מי זאת עלה מן המדבר בתימרות עשן.

225. אותו ענן של השכינה שנראה עשן. מה הטעם היא עשן? משום שהאש שהדליקו אברהם ויצחק בנו היתה אחוזה בה ולא זזה ממנה, וכאשר נאחזה אותה האש בתוכה, היתה עולה ענן [נ"א עשן].

226. ועם כל זה, מקטרת מור ולבונה. מה זה מקטרת? מתקשרת בשני צדדים אחרים, ענן של אברהם לימיו, ענן של יצחק לשמאל. מכל אבקת רובל – זה יעקב.

227. דבר אחר – זה יוסף הצדיק, משום שארוננו של יוסף היה הולך אליו. למה רובל? משום שהיה רכיל את אחיו לאביו. דבר אחר למה רובל – אלא מה חנוני זה שצורות עצי בשמים ואבקות עלים מריחים בלם בידו – כך גם יוסף, הוא קיים התורה, משום שהוא קיים אותה, משום שכל מצוות התורה קשורות לשמירת ברית קדש.

223. פתחו רבי יוסי ואמר, (שיר השירים ג) מי זאת עלה מן המדבר בתימרות עשן מקטרת מור ולבונה מכל אבקת רובל. מי זאת עלה. תא זוזי, בזמנא דהווי ישראל אזלי במדברא, שכינתא אזלא קמייהו ואינהו הוו אזלי אבתרה. דכתיב, (שמות יג) וי' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם וגו'. ובגין כך כתיב, (ירמיהב) כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעוריה אהבת כלולותיה לכתף אחרי במדבר וגו'.

224. ושכינתא הות אזלא וכלהו ענני יקר בהדה. וכד הוה שכינתא נטלא, הווי נטלין. כמה דכתיב, (שמות מ) ובהעלות הענן מעל האהל ואחרי כן יסעו בני ישראל וגו'. וכד איהי סלקא ההוא עננא סלקא עד לעילא, וכל בני עלמא זומאן ושאלו ואמרי, מי זאת עלה מן המדבר בתימרות עשן.

225. ההוא עננא דשכינתא אתזוזיא עשן, מאי טעמא איהי עשן. בגין דנורא דאדליק אברהם ויצחק בריה הוה אזויד בה ולא אעדי מינה. וכד אתאזודת ההוא נורא בגווה הוה סליק עננא (נ"א תננא).

226. ועם כל דא, מקטרת מור ולבונה. מאי מקטרת, מתקטרא בתרין סטרין אזורנין, עננא דאברהם לימינא, עננא דיצחק לשמאלא. מכל אבקת רובל, דא יעקב.

227. דבר אזור דא יוסף הצדיק, בגין דארונא דיוסף הוה אזיל לגביה, אמאי רובל, בגין דהוה רכיל לאזווי לגביה דאביו. דבר אזור אמאי רובל, אלא מה זוזוני דא קטירי דקוסטרי ואבקי דפולמי פלהו בידיה. הכי נמי יוסף, איהו קיומא דאורייתא בגין דאיהו קיים לה, בגין דכל פקודי אורייתא מתקשרן בנטירו דברית קדישא.

228. ולכן שכינה קשורה לאברהם יצחק ויעקב ויוסף, באחד הם, ודמות אחת להם. זהו שבתוב (בראשית לז) אלה תולדות יעקב יוסף. ומשום כך מכל אבקת רובל, משום שממקום שהנהר ששופע ויוצא, הכל משקים וכל הפנים מאירות.

229. ובא וראה, בשהיו ישראל בארץ והיו מקריבים קרבנות, כלם היו מתקרבים לקדוש-ברוך-הוא כראוי, וכשקרבן נעשה והעשן עולה בדרך ישר, אז היו יודעים שעשן המזבח הדליק מגורה שראויה להדליק, וכל הפנים מאירות והמגורות דולקות.

230. ומיום שנחרב בית המקדש אין לך יום יום שאין בו זעם ורגז, כמו שנאמר (תהלים ז) ואל זועם בכל יום, ופרשה החדוה מלמעלה ומלמטה, וישראל הולכים בגלות, והם ברשות של עבודות זרות אחרות, ואז התקיים הפסוק שבתוב (דברים כח) ועבדת שם אלהים אחרים.

231. וכל זה למה? משום שבתוב (שם) תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל. מה זה מרב כל? פאן מרב כל, ושם מחסר כל.

232. עד שיתעורר הקדוש ברוך הוא ויפדה אותם מבין העמים, כמו שנאמר (שם ל) ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלהיך שמה. וכתוב אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך וגו'.

233. ואלה תולדות עשו הוא אדום. בא ראה, בחיי יצחק לא נמנו בני עשו כמו שנמנו בני יעקב, שהרי עד שלא מת יצחק הם נמנו, אבל בעשו מה כתוב? ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו וקו ושבוע ימים ויקברו אתו עשו ויעקב בניו. אחריו מה כתוב? ואלה

228. ועל דא שכינתא מתקטרא באברהם יצחק ויעקב ויוסף, כוונא אינון ודיוקנא וזדא להו. הדא הוא דכתיב, (בראשית לז) אלה תולדות יעקב יוסף. ובגין כך מכל אבקת רובל, בגין דמאתר דנהרא דנגיד ונפיק אשתקייא כלא ונהירו כל אנפין.

229. ותא זוזי, כד הווי ישראל בארעא והווי מקריבין קרבנין, כלהו הווי מתקרבין לגבי קודשא בריה הוא כדקא יאות, וכד קרבנא אתעביד ותננא סליק בארוז מיישר, כדן הווי ידעי דתננא דמדבונא אדליק (דף קעז ע"א) בוצינא דאתנוניא לאדלקא, וכל אנפין נהירין ובוצינן דלקין.

230. ומיומא דאתנורב פי מקדשא לית לך יומא ויומא דלית ביה זעמו ורוגזא. כמה דאת אמר, (תהלים ז) ואל זועם בכל יום, ואתפרש זדוה מעילא ומתתא. וישראל אולין בגלותא ואינון ברשו דטעוון אזורנין. וכדן אתקיים קרא דכתיב, (דברים כח) ועבדת שם אלהים אזורים.

231. וכל דא למה, בגין דכתיב, (דברים כח) תזנת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל. מאי מרוב כל. הכא מרוב כל, והתם בזוסר כל.

232. עד דיתער קודשא בריה הוא ויפרוק לון מביצי עמביא, כמה דאת אמר, (דברים ל) ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלהיך שמה. וכתיב אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך וגו'.

233. ואלה תולדות עשו הוא אדום. תא זוזי, כוונא יצחק לא אתמנון בניו דעשו כמה דאתמנון בניו דיעקב, דהא עד לא מית יצחק אתמנון. אבל בעשו מה כתיב ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו וקו ושבוע ימים ויקברו אתו עשו ויעקב בניו. בתריה מה כתיב

תלדות עשו הוא אדום. מה הטעם? משום שאינו בחלקו ובירשתו ובגורלו, אלא יעקב ובניו. ולכן יעקב ובניו הם חלקו של הקדוש ברוך הוא ונכנסים בחשבון. אבל עשו שאינו בחלק של צד האמונה, עשה חשבון אחר שמת יצחק, ונפרד חלקו למקום אחר.

234. בא ראה, אחרי שמת יצחק ועשו נפרד לצד שלו, מה פתוב? ויקח עשו את נשיו וגו' מפני יעקב אחיו. שהשאר לייעקב קרן ורוח שעבוד מצרים, והארץ, ומכר לו חלקו במערת המכפלה, והלך לו מן הארץ ומן האמונה ומחלקו, שהלך לו מהכל.

235. בא ראה כמה היה חלקו של יעקב טוב בכל משום שלא נשאר עשו עמו ונפרד ממנו והלך לו לחלקו ולגורלו, ונשאר יעקב אחיו בירשת אביו ובירשת אבותיו. ועל זה וילך אל ארץ מפני יעקב אחיו. מה זה מפני יעקב אחיו? שלא רצה חלקו וירשתו וגורל האמונה שלו. אשרי חלקו של יעקב, עליו פתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.

236. ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. רבי ייסא פתח ואמר, (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד. בא ראה, בשעשה הקדוש ברוך הוא את העולם וחלק את הארץ לשבעה תחומי חלקים כנגד שבעים ממנים גדולים, והקדוש ברוך הוא חלק אותם לשבעים עמים, כל אחד ואחד כראוי לו, כמו שנאמר (דברים לב) בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם יצב גבלת עמים.

237. ומכל הממנים הגדולים שנמסרו לשאר העמים אין בהם בזוי לפניו כממנה של עשו, מה הטעם? משום שהצד של עשו הוא צד הטמאה, וצד הטמאה הוא קלון לפני

ואלה תולדות עשו הוא אדום. מאי טעמא, בגין דהא בזולקיה ובאזוסנתיה ועדביה לאו איהו, אלא יעקב ובניו. ובגין כך יעקב ובניו אינן זולקיה דקודשא בריה הוא ועאלין בזושבנא. אבל עשו דלאו איהו בזולקא דבסטר דמהימנותא, עביד זושבניה לבתר דמית יצחק, ואתפרש זולקיה לאתר אורא.

234. תא זוזי, לבתר דמית יצחק, ועשו אתפרש לסטריה, מה פתיב ויקח עשו את נשיו וגו' מפני יעקב אזויו. דשבק ליה לייעקב קרן ורוח שעבודא דמצרים, וארעא. וזבין ליה זולקיה מן מערתא דכפלתא, ואזל ליה מן ארעא ומן מהימנותא ומזולקיה, דאזל ליה מכלא.

235. תא זוזי, כמה היה זולקיה דיעקב טבא בכלא. בגין דלא אשתאר עשו בהדיה ואתפרש מניה ואזל ליה לזולקיה ולעדביה, ואשתאר יעקב אזויד באזוסנת אביו ובאזוסנת אבהותיו. ועל דא וילך אל ארץ מפני יעקב אזויו. מאי מפני יעקב אזויו. דלא בעא זולקיה ואזוסנתיה ועדבא דמהימנותא דיליה. זכאה זולקיה דיעקב עליה פתיב, (דברים לב) כי זולק יי עמו יעקב וזבל נזולתו:

236. ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. רבי ייסא פתח ואמר, (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד. תא זוזי, כד עבד קודשא בריה הוא עלמא, ופלג ארעא לשבעה תחומי פליגין לקביל שבעין רברבין ממנן, וקודשא בריה הוא פליג לון לשבעין עמין כל זוד וזוד כדקא זוזי ליה, כמה דאת אמר, (דבהם לב) בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם יצב גבולות עמים.

237. ומכלהו רברבן ממנן דאתמסרו לשאר עמין לא אית בהו בזוי קמיה כממנא דעשו. מאי טעמא, בגין דסטרא דעשו סטרא מסאבא איהו, וסטרא דמסאבא

הקדוש ברוך הוא מאותן דרגות קטנות שאחר הריחים, שבה מהריקנות של המדות האדמות, ועל זה הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד, שפתיך (בראשית ג) על גחנך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך. מאד, כמו שנאמר אתה מפל הבהמה ומכל חית השדה.

238. בא ראה, בדרגות התחתונות יש דרגות על דרגות, כלם משנים זה מזה, וכל הדרגות נפרדות הן, וקשורות אלה באלה, ומלכות נפרדת זה מזה, ומלכות קשורה במלכות, זה נכנס זה עולה, אחוים בקשר אחד.

239. לאותו קשר יש קומה אחת, ושלשה קשרים לאותה קומה. בכל קשר וקשר עטרה אחת, ובכל עטרה ועטרה שליטה אחת.

240. והתמנה בעטור שלמעלה, והתמנה וירד למטה, עד שהתקשרו בו כוכבים ומזלות. כל אחד ואחד נפרד בו כוכב אחד ומזל אחד, וכל הכוכבים מזמנים הם באותן דרגות שלמעלה. ועל זה כל דרגה ודרגה מתעטרת במקומות ידועים כראוי.

241. וכשנפרדות הדרגות נמצא קשר המפסיק, עד שמתקשרים לצד שגראה להם, והצדדים של דרגות הטמאה שהם בצד שמאל, כלם נפרדים לכמה דרכים ושבילים מצדי הגבורות האדמות, ולכן תלויות הגבורות למטה לאלף אלפים ורבו רבבות. ועל זה הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד, כמו שאמרנו.

242. בא ראה, ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום, בארץ – בצד של הדרגה שלו שהיא דרגת עשו, שפתיך עשו הוא אדום, וכלם באים מצד של רוח הטמאה. לפני מלך מלך לבני ישראל – משום שאותן דרגות שעומדות בבית השערים למטה קודמות.

איהו קלנא קמיה קודשא בריך הוא. מאינן דרגין זעירין דבתר ריוזיא סריקתא דקוסטרי סומקי קא אתיא, ועל דא הנה קטן נתתיך בגוים, בזוי אתה מאד. דכתיב, (בראשית ג) על גחנך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך. מאד, כמה דאת אמר ארור אתה מפל הבהמה ומכל חית השדה.

238. תא זוזי, בדרגין תתאין אית דרגין על דרגין, כלהו משגין דא מן דא, וכלהו דרגין קפטיירין אלן, וקשירין אלן באלן, ומלכו אתפרש דא מן דא, ומלכו אתקשר במלכו. דא עייל, ודא סליק, אזוידן בקשרא ודא.

239. יהוא קשרא משוונתא ודא ליה, ותלת קשרין ליהיא משוונתא. בכל קשרא וקשרא זוד עטרא, ובכל עטרא ועטרא זוד קפסורא.

240. ואתמנא בעטורא דלעילא, ואתמנא ונזוית לתתא, עד דאתקשרו ביה ככביא ומזלי. כל זוד וזוד אתפרש ביה זוד (דף קעז ע"ב) ככבא וזוד מזלא, וכל ככביא ומינן אינן באינן דרגין דלעילא. ועל דא כל דרגא ודרגא אתעטר באתרין ידיען כדקא זוזי.

241. וכד מתפרשן דרגין אשתכוז קטורא דפוסתקא, עד דאתקשרא בסטרא דאתנוזי לון, וסטרי דדרגי מסאבי דאינן בסטר שמאלא כלהו מתפרשן לכמה ארוזין ושבילין מסטרי גבורן סומקין. ובגין כך תליין גבורן לתתא לאלף אלפין ורבו רבבן, ועל דא הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד כדקאמרן.

242. תא זוזי, ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. בארץ, בסטרא דדרגא דיליה דאיהו דרגא דעשו. דכתיב עשו הוא אדום, וכלהו קאתו מסטרא דרוזן מסאבא. לפני מלך מלך לבני ישראל, בגין דאינן דרגין דקיימין בי תרעי לתתא קדמאי. ובגין כך אמר

יעקב, יעבר נא אדני לפני עבדו. בגין דרגין דיליה קדמאין אינון לאעלא. ובגין כך לפני מלך מלך לבני ישראל. דעד כען לא מטא זמנא דמלכו שמיא לשלטאה ולא תאזודא בבני ישראל. ובגין כך אמר יעבר נא אדני לפני עבדו.

243. ולכן אמר יעקב יעבר נא אדני לפני עבדו, בשביל דרגותיו הראשונות הן להכנס, ומשום כך לפני מלך מלך לבני ישראל. שעד עכשו טרם הגיע זמנה של מלכות השמים לשלט ולהאחז בבני ישראל, ולכן אמר יעבר נא אדני לפני עבדו.

243. וכד שלימו אלין דרגין בקדמיתא, לבתר אתער מלכו שמיא לשלטאה על תתאי. וכד שרא, שרא בזערא דכל שבטין דאיהו בנימין. כמה דאת אמר, (תהלים סח) שם בנימין צעיר רודם וגו'. וביה שארי לאתערא מלכותא, לבתר אתא מלכותא באתריה ואתקיים בהדיה דלא תעדי לעלמין.

244. וכשהשלמו דרגות אלו בתחלה, אחר כך מתעוררת מלכות השמים לשלט על התחתונים, וכששורה, שורה בקטן של כל השבטים, שהוא בנימין, כמו שנאמר (תהלים סח) שם בנימין צעיר רודם וגו'. ובו שורה להתעורר המלכות. אחר כך באה המלכות למקומה ועומדת עמו שלא תזוז לעולמים.

244. רבי זוויא פתוז ואמר, (ישעיה מה) ועתה שמע יעקב עבדי וישראל בזורתי בו. כה אמר יי עשף ויצרף מבטן יעזרף אל תירא עבדי יעקב וישרון בזורתי בו. תא זווי, כמה אבטוז לון קודשא בריה הוא לישראל בכמה אתר (ד"א ל"ג בגין) למזכי להו לעלמא דאתי, דהא לא אתרעי לזוולקיה לכל עם ולישן בר לישראל בלזודוי. ובגין כך יהב לון אורייתא דקשוט. למזכי בה ולמנדע ארוזוי דקודשא בריה הוא בגין דירתון ארעא קדישא. דכל מאן דזכי בהאי ארעא קדישא, אית ליה זוולקא לעלמא דאתי. כמה דאת אמר, (ישעיה ס) ועמך כלם עדיקים לעולם ירשו ארץ. והא אתמר.

245. רבי חייא פתח ואמר, (ישעיה מד) ועתה שמע יעקב עבדי וישראל בחרתי בו. כה אמר ה' עשף ויצרף מבטן יעזרף אל תירא עבדי יעקב וישרון בחרתי בו. בא ראה כמה הבטיח להם הקדוש ברוך הוא לישראל בכמה מקומות [כד'] לזכותם לעולם הבא, שהרי לא התרצה לחלקו לכל עם ולשון פרט לישראל לבדם.

245. תלת דרגין הכא, בקדמיתא יעקב, ולבחר ישראל, ולבחר וישרון. תא זווי, יעקב הא אוקמוה. ישראל אוף הכי נמי. ואף על גב דדרגין אינון זוד.

246. ולכן נתן להם תורת אמת, לזכות בה ולדעת דרכי הקדוש ברוך הוא בדי שירשו

246. ישורון, אמאי אקרון ישראל בשמא דא. אלא ישראל וישרון כלא זוד. וישרון, כמה דאת

אָרץ הקדושה, שְׁכַל מִי שְׂזוּכָה בְּאָרֶץ
הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, יֵשׁ לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (שם o) וְעַמְּךָ כָּלֵם צְדִיקִים לְעוֹלָם
יִירָשׁוּ אֶרֶץ, וְהָרִי נִתְבָּאֵר. שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת כָּאֵן:
בְּתַחֲלָה יַעֲקֹב, אַחֲרַי כֶּן יִשְׂרָאֵל, וְאַחֲרַי כֶּן
יִשְׂרׁוּן.

247. בֵּא רֵאָה, יַעֲקֹב הָרִי כְּבֵר בְּאֶרְוָהוּ,
יִשְׂרָאֵל אֵף גַּם כֶּן, וְאֵף עַל גַּב שְׂדֵרְגוֹת אֱלוֹ
כְּאַחַת. יִשְׂרׁוּן לָמָּה נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּשֵׁם זֶה?
אֵלָּא יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרׁוּן הֵבֵל אֶחָד. יִשְׂרׁוּן, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (איוב לג) יֵשׁר עַל אַנְשִׁים, מְשׁוּם
שֶׁנֶּטְל שׁוּרָה לְצַד זֶה וְלְצַד זֶה, וּמְשׁוּם אוֹתָן
שְׁתֵּי שׁוּרוֹת נִקְרָא יִשְׂרׁוּן, וְזֶהוּ יִשְׂרָאֵל.
יִשְׂרָאֵל עַל שֶׁנֶּטְל גְּדֻלָּה וְתִקְוָה מִהֵבֵל.
יִשְׂרָאֵל [יִשְׂרׁוּן] עַל אוֹתָם חֲלָקִים שְׁנֵי צְדָדִים
שְׁתֵּי שׁוּרוֹת, כְּמוֹ שֶׁאֶמְרֵנוּ, וְהֵבֵל אֶחָד.

248. וְכַל אוֹתָם שְׁמוֹת עוֹלָם לְאַחַד. יַעֲקֹב
עֲבָדִי, לְפַעְמִים הוּא עֲבָד, כְּמוֹ עֲבָד שֵׁיִשׁ לוֹ
מִצְוֹת אֲדוֹנוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ. וְכֵן יִשְׂרָאֵל
בְּחֻרְתִּי בּוֹ, לְהַשְׁרוֹת עָלָיו, וְהֵבֵל הוּא בְּסוּד
עֲלִיּוֹן. כְּתוּב (ישעיה מג) בְּרֵאשִׁי יַעֲקֹב וַיִּצְרֶךְ
יִשְׂרָאֵל, וְכְתוּב כֹּה אָמַר ה' עֲשֵׂה. כָּל הַדְּרָגוֹת
הֵלְלוּ עוֹלוֹת לְאַחַד, וְהָרִי נֶאֱמַר, בּוֹרֵא, אֵל
יוֹצֵר, עוֹשֵׂה, וְכָל הַדְּרָגוֹת אֵלָּה עַל אֵלָּה
וְכָלֵן אֶחָד.

249. אֲשֶׁרֵי חֲלָקִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּהֵם מִכָּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי
עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, מְשׁוּם שֶׁבְּכֻלָּם
כְּתוּב (ירמיה י') הֵבֵל הִמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתָעִים
בְּעַת פְּקֻדָּתָם יֵאבְדוּ, בְּשַׁעַת שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא עֲתִיד לְבַעַר אוֹתָם מִן הָעוֹלָם וַיִּשְׂאֵר הוּא
לְבַדּוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ב) וְנִשְׁגַּב ה'
לְבַדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא.

250. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (שם מא) אֵל
תִּירָאֵי תוֹלַעַת יַעֲקֹב מִתִּי יִשְׂרָאֵל אֲנִי
עוֹרְתִיךָ נֶאֱם ה' וְגַאֲלֶךְ קְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל. בֵּא
רֵאָה, כָּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים

אָמַר, (איוב לג) יֵשׁר עַל אַנְשִׁים, בְּגִין דְּנִטְיֵל שׁוּרָה
לְהֵאֵי סְטָרָא וּלְהֵאֵי סְטָרָא, וּבְגִין אֵינּוֹן תְּרִין שׁוּרִין
אֶקְרִי יִשְׂרׁוּן, וְדָא הוּא יִשְׂרָאֵל.

247. יִשְׂרָאֵל עַל דְּנִטְיֵל רַבּוֹ וְתוֹקֶפָא מִכְּלָא.
יִשְׂרָאֵל (ס"א יִשְׂרׁוּן) עַל אֵינּוֹן זׁוֹלְקֵי תְרִין סְטָרִין תְּרִין
שׁוּרִין כְּדָקָא אֶמְרוּן, וְכֻלָּא זׁוֹד.

248. וְאֵינּוֹן שְׁמֵהֶן כֻּלְהוֹן סְלָקֵי לׁזׁד. יַעֲקֹב עֲבָדִי, אֲמִנִין
דְּאִיהוּ עֲבָד כְּעֲבָדָא דְּאִית לֵיה פְּקוּדָא דְּמֵאֲרִיָּה
וּלְמַעֲבָד רְעוּתִיָּה. וְכֵן יִשְׂרָאֵל בְּזוּרְתִּי בּוֹ, לְאִשְׂרָאָה
עָלִיָּה, וְכֻלָּא בְּרׁזָא עֲלָאָה אִיהוּ. כְּתִיב, (ישעיה
מג) בְּרֵאשִׁי יַעֲקֹב וַיִּצְרֶךְ יִשְׂרָאֵל, וְכְתִיב כֹּה אָמַר יי
עֲשֵׂה, כָּל אֱלִין דְּרִגִין סְלָקִין לׁזׁד וְהָא אֶתְמַר, בּוֹרֵא, אֵל
יוֹצֵר. עוֹשֵׂה. וְכֻלְהוֹן דְּרִגִין אֱלִין עַל אֱלִין וְכֻלְהוֹן זׁוֹד.

249. זְפָאָה זׁוֹלְקֵהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אֶתְרַעֵי בְּהוּ מִכָּל עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת,
בְּגִין דְּבִכְלְהוֹן כְּתִיב, (ירמיה י') הֵבֵל הִמָּה מַעֲשֵׂה
תַעֲתָעִים בְּעַת פְּקֻדָּתָם יֵאבְדוּ, בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אֲמִין לְבַעַרָא לׁזׁן מִן עֲלְמָא, וַיִּשְׂתָּאֵר הוּא
בְּלׁזׁזוּדוֹי כְּמָה דְּאֶת אָמַר, (ישעיה ב) וְנִשְׁגַּב יי לְבַדּוֹ
בַּיּוֹם הַהוּא.

250. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה מא) אֵל תִּירָאֵי
תוֹלַעַת יַעֲקֹב מִתִּי יִשְׂרָאֵל אֲנִי עוֹרְתִיךָ נֶאֱם יי וְגַאֲלֶךְ
קְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל. תָּא זׁזִי, כָּל עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים
וּמַזְלוֹת דְּעֲלְמָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהֵב לׁזׁן לְמַמְנֵן

ומזלות של העולם, הקדוש ברוך הוא נתן אותם לממנים שליטים ידועים כמו שנאמר, וכלם הולכים אחרי אלהיהם, כמו שפירשנו (מיכה ד) כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו. וכלם שופכים דמים ועורכים קרבות אלו באלו, גזלים רוצחים ונואפים, ומערכים בכמה מעשים רעים, ומתחזקים בכחם להרע.

251. ולישראל אין תקופה וכח לנצח אותם פרט לפה שלהם, בתולעת הוא שאין לה תקופה וכח אלא בפיה, ובפיה היא שוברת הכל, ולכן נקראו ישראל תולעת.

252. עוד, אל תיראי תולעת יעקב – מה תולעת אין בריה בעולם כמו תולעת המשי זהו שטוים בו, שממנה יוצאים כל לבושי כבוד, לבושי המלכים, אחר כך זרעת זרעים ומתה, ומאותו הזרע שנשאר ממנה מתקיימת כמו מקדם והריה בקיים – כך ישראל הם כמו התולעת הזו, שאף על פי שמתים, יחזרו ויתקיימו בעולם כמו מקדם.

253. והרי נאמר [שכתוב] (ירמיה יח) [פי] [הנה] בחמר ביד היוצר בן אתם בדי בית ישראל. מה זה בחמר? אלא זהו חמר של אותה זכוכית, שאף על גב שנשבר – נתקן, ויש לו תקנה כמו מקדם.

254. מתי ישראל – זה עץ החיים. שמשום שישאל דבוקים בעץ החיים, לכן יהיו להם חיים ויקומו מן העפר ויתקיימו בעולם ויהיו לעם אחד לעבד את הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר (צפניה ג) לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד.

255. רבי אלעזר ורבי יצחק היו הולכים בדרך, והגיע זמן קריאת שמע, וקם רבי אלעזר וקרא קריאת שמע והתפלל תפלתו. אחר כך אמר לו רבי יצחק, והרי שנינו, שעד

שלוטנין ידיעין כמה דאתמר. וכלהו אולי בתר אלההון, כמה דכתיב, (מיכה ד) כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו. וכלהו אושרין דמין ומגיוזין קרבא גזלין קפוזין ומנאפין, ואתערבי (דף קעח ע"א) בכמה עוברין לבישי, ואתתקפו בזוילהון לאבאשא.

251. וישראל לית לון תוקפא וזוילא לנצחא לון בר בפומהון, בתולעתא דא דלית לה תוקפא וזוילא אלא בפומא, ובפומא מתבר כלא, ועל דא אקרון ישראל תולעת.

252. תו אל תיראי תולעת יעקב, מה תולעת לית לבריה דעלמא כהאי תולעת דמשי דסיסטר, דמנה גפקי כל לבושי יקר טיסטרי דמלכין, לבתר זרע זרעין ומית, ולבתר מוהווא זרעא דאשתאר מניה אתקיים כמלקדמין והא איהו בקיומא. כך ישראל אינן כהאי תולעת. דאף על גב דמתין, יתהדרון ויתקיימון בעלמא כמלקדמין.

253. והא אתמר (ד"א ל"ג דכתיב) (ירמיה יח) כי כוזמר ביד היוצר בן אתם בדי בית ישראל. מאי כוזמר. אלא דא הוא זומר דהווא זכוכית, דאף על גב דאתבר אתתקן ואית ליה תקנה כמלקדמין.

254. מתי ישראל, דא אילנא דזני, דבגין דישאל אינן אתהבוקו באילנא דזני, בגין כך יהא זמין להון ויקומו מן העפר ויתקיימו בעלמא, ויהון לעם זוד למפלוג ליה לקודשא בריך הוא. כמה דאת אמר (צפניה ג) לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד.

255. רבי אלעזר ורבי יצחק היו אולי בארזא, ומטא זמנא דקריאת שמע, וקם רבי אלעזר וקרא קריאת שמע ועלי זכותיה. לבתר אמר ליה רבי יצחק, והא

שלא יצא אדם לדרך, צריך לטל רשות מרבנו ולהתפלל תפלתו.

256. אמר לו, משום שבשיצאתי לא היה זמן תפלה ולא הגיע זמן קריאת שמע. עכשו שהשמש מאירה, התפללתי. אבל עד שלא יצאתי לדרך, בקשתי בקשתי ממנו ונמלכתי בו, אבל תפלה זו לא התפללתי.

257. שהרי אני עוסק בתורה מחצות הלילה, וכאשר הגיע הבקר, עד עכשו לא היה זמן להתפלל תפלה, משום שאותה שעה של קדרות השחר נמצאת אשה מדברת עם בעלה והם בסוד באחד, שהיא רוצה ללכת למשכנה עם עלמותיה שיושבות עמה, ולכן לא צריך האדם להפסיק דבורם בשמחברים באחד ולהכניס דבר אחר ביניהם.

258. ועכשו שהאיר השמש, הוא זמן התפלה להתפלל, כמו שבארנוהו, שבתוב (תהלים עב) יראוך עם שמש. מהו עם שמש? לשמר אור השמש עמנו להאיר לה, שהרי יראה עם השמש צריך, ולא להפרידם. וכשלא מאיר היום, הוא לא יראה עם השמש, וצריך לחבר אותם באחד, וזהו עם שמש.

259. הלכו. בשהגיעו לבית שרה אחד ישבו. זקפו עיניהם וראו הר אחד שהיו עולים ברומו בריות משנות. פחד רבי יצחק. אמר לו רבי אלעזר, למה אתה פוחד? אמר לו, ראיתי שההר הזה קשה, וראיתי את הבריות הללו שהן משנות, ופחדתי שלא יצרו לנו. אמר לו, מי שפחד – מחטאים שבדין יש לו לפחד. בא ראה, אין אלה מאותן בריות קשות שהיו נמצאות בהרים.

260. פתח ואמר: ואלה בני צבעון ואיה וענה הוא ענה אשר מצא את הימים וגו'. פסוק זה בארנוהו, אבל בא ראה, אין אלה אותם

תניין דעד לא יפוק בר זש לארוזא אבעי ליה לנטלא רשו ממאריה ולעלי צלותיה.

256. אמר ליה, בגין דכד נפיקנא לא הוה זמן צלותא ולא מטא זמנא דקריאת שמע, השתא דשמשא נהיר צלינא. אבל עד לא נפיקנא לארוזא בעינא בעותא מניה ואמלכנא ביה, אבל צלותא דא לא צלינא.

257. דהא אנא אשתדלנא באורייתא מפלגות ליליא, וכד אתא צפרא עד כען לא הוה עדנא לעלי צלותא. בגין דההיא שעתא דקדרותא דצפרא אשתכוז, אתתא משתעיא בבבלה, ואינון ברוזא כוזדא, דבעיא איהי למייהר למשכנא בעולמותהא דיתבי בהרה. ובגין כף לא בעי ליה לבר זש למפסק מלייהו דמתוּבְרֵן כוזדא ולאעלא מלה אוזרא ביניהו.

258. והשתא דנהיר שמשא הוא עהן צלותא לצלאה, כמה דאוקמוה. דכתיב, (תהלים עב) יראוך עם שמש. מהו עם שמש, לנטרא נהורא דשמשא בהדן לאנהרא לה, דהא יראה בהדי שמשא אצטריך ולא לאפרשא לון. וכד לא נהיר יממא לאו הוא יראה בהדי שמשא, וצריכא לוזברא לון כוזדא. ודא הוא עם שמש.

259. אולי, כד מטו זוד בי זקל, יתבו. זקפו עיניהו וזמא ליה לטורא דהוו סלקו ברומיה ברין משניין, דזויל רבי יצחק, אמר ליה רבי אלעזר אמאי דזוילת. אמר ליה זומינא דהאי טורא איהו תקיף, וזומינא אלין ברין דאינון משניין ודזוילנא דלא יקטרנו לון, אמר ליה מאן דדזויל מוזטאי דבידיה אית ליה למדזול. תא זזי, לאו אלין מאינון ברין תקיפין דהוו משתכוזין בטוריא.

260. פתוז ואמר. ואלה בני צבעון ואיה וענה וגו' הוא ענה אשר מצא את הימים וגו', האי קרא אוקמוה, אבל

שְׁפֹתוֹב בְּהֵם (דברים ב) הָאִמִּים לְפָנִים יֵשְׁבוּ
בָהּ וְגו', וּבְנֵי עֵשָׂו יִירָשׁוּם וְגו'.

261. אָבֶל אֵלֶּה שְׂאֵמֶר הַפְּתוּב אֲשֶׁר מֵצֵא
אֶת הַיָּמִם בַּמִּדְבָּר, יָמִם כְּתוּב (סָר י'), אֱלוֹ
הָיִ בְּרִיּוֹת מִשְׁנֹת. שְׂבָאֲשֶׁר גִּרְשׁ קִיָּן מֵעַל פְּנֵי
הָאֲדָמָה, כְּפֹתוֹב (בְּרֵאשִׁית ד) הֵן גִּרְשֵׁת אֲתִי
הַיָּם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמִפְּנֵי אֶסְתֵּר, וְכֹתוּב
וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נֹד, וּבְאֶרְוָהוּ.

262. מִבְּנֵי בְּנֵי בְּצַד שֶׁל רֹחוֹת וּסְעָרוֹת
וּמִזִּיקִים וְאֵלֶּה עֲמָדוֹ, שְׁהָרֵי כְּשֶׁרְצָה
לְהִתְקַדֵּשׁ יוֹם הַשַּׁבָּת, נִבְרָאוּ מֵאוֹתוֹ צַד
רֹחוֹת קִיָּמוֹת מְעוֹפְפוֹת [מֵאִירוֹת] בְּלֵי גוֹף,
וְאֵלֶּה אֵינָם לֹא מִיּוֹם שַׁבָּת וְלֹא מִיּוֹם שֵׁשִׁי,
וְנִשְׂאָרוֹ אֱלוֹ יוֹמִים בְּהֵם בְּסִפְקָה, וְלִכְּנָן לֹא
הִתְקַיְּמוּ לֹא מִזֶּה וְלֹא מִזֶּה.

263. וְהִלְכוּ וְהִתְפַּשְׁטוּ בְּאוֹתוֹ צַד שֶׁל קִיָּן,
וְהִתְלַבְּשׁוּ בְּאוֹתוֹ צַד, וְלֹא הִתְלַבְּשׁוּ
לְהִתְקַיֵּם, וְנִקְרָאוּ יָמִים חֶסֶד, שְׁלֹא הִתְקַיְּמוּ
לֹא בְּיוֹם זֶה וְלֹא בְּיוֹם זֶה, וְנִרְאִים לְבְנֵי אָדָם.
וְהוּא מֵצֵא אוֹתָם וְלִמְדוֹ אוֹתוֹ לְהִבְיֵא מִמְּזֻרִים
לְעוֹלָם, וְהֵם הוֹלְכִים בֵּין הַהָרִים וְעוֹמְדִים בְּגוֹף
פַּעַם אַחַת בְּיוֹם, וְאַחַר כֵּן מִתְפַּשְׁטִים מִמֶּנּוּ.

264. בֵּא רֵאָה, הָעֵנָה הַזֶּה הִיָּה מִמְּזוֹר, שְׂבָא
צִבְעוֹן עַל אִמּוֹ וְהוֹלִיד מִמְּזוֹר, וְזֶה בֵּא מֵצַד
רוּחַ הַטְּמָאָה שֶׁנִּדְבַּק בוֹ, וְלִכְּנָן מֵצֵא אוֹתָם
וְלִמְדוֹ אוֹתוֹ כָּל מִינֵי צַד הַטְּמָאָה בְּשִׁבִיל זֶה.

265. וּבֵא וּרְאָה, אֵלֶּה הֵם וְכִמְהָ אַחֲרֵיהֶם
נִפְרָדִים אֵלֶּה מֵאֵלֶּה, כָּלֵם בְּאִים מֵאוֹתוֹ צַד
וְהוֹלְכִים בַּמִּדְבָּר וְנִרְאִים שֵׁם, מִשׁוּם
שֶׁהַמִּדְבָּר הוּא מְקוֹם חֶרֶב וְהוּא בֵּית מוֹשָׁבָם.
וְעַם כָּל זֶה, כָּל אָדָם שֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַקְּדוּשָׁה
בְּרוּךְ הוּא וְנִרְאָה מִהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא, לֹא פוֹחַד
מֵהֶם. הִלְכוּ וְנִכְנְסוּ בְּהָר.

תָּא זֹזִי, לֹא אֵלֶּיךָ אֵינִי דְכֹתִיב בְּהוֹ (דברים ב) הָאִמִּים
לְפָנִים יֵשְׁבוּ בָהּ וְגו' וּבְנֵי עֵשָׂו יִירָשׁוּם וְגו'.

261. אָבֶל אֵלֶּיךָ דְקָאֵמֶר קָרָא אֲשֶׁר מֵצֵא אֶת הַיָּמִים
בַּמִּדְבָּר, יָמִם כְּתִיב. אֵלֶּיךָ הוּוּ בְּרִיָּין מִשְׁנֵיין. דְכֹד הוּוּ
אֲתֵרֶךְ קִיָּן מֵעַל אִפֵּי אֶרְעָא כְּדֹכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית ד) הֵן
גִּרְשֵׁת אֲתִי הַיָּם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמִפְּנֵי אֶסְתֵּר,
וְכֹתִיב וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נֹד וְאִוְקָמוּהָ.

262. מִבְּנֵי בְּנֵי בְּסִטְרָא (וּיקרא עו ע"ב) דְרוּזוּן וְעֵלְעוּלִין
וּמִזִּיקִין וְאֵלֶּיךָ קִיָּמוֹ, דְהָא כֹד בְּעָא לְאֲתֵקְדֵשׁא יוֹמָא
דְשַׁבְּתָא, אֲתֵבְרוֹן מִהֵהוּא סִטְרָא רֹזוּזִין קִיָּיִמִין
טְסִירִין (נ"א טה"ר) בְּכָא גּוֹפָא. וְאֵלֶּיךָ לֹא אֵינִי מִיּוֹמָא
דְשַׁבְּתָא וְלֹא מִיּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, וְאֲשֵׁתֵאָרוּ אֵלֶּיךָ תִּרִין
יוֹמִין בְּהוֹ בְּסִפְקָא, וּבְגִין כֵּן לֹא אֲתֵקִיָּמוּ לֹא (דף קעח
ע"ב) מִהֵאֵי וְלֹא מִהֵאֵי.

263. וְאֲזָלוּ וְאֲתֵפְשְׁטוּ בְּהֵהוּא סִטְרָא דְקִיָּן וְאֲגִלִּימוּ
בְּהֵהוּא סִטְרָא וְלֹא אֲתֵגִלִּימוּ לְאֲתֵקִיָּמָא וְאֲקִרוּן יָמִים
זֹסֶר, דְכָא אֲתֵקִיָּמוּ לֹא בְּיוֹמָא דָּא וְלֹא בְּיוֹמָא דָּא,
וְאֲתִזְזוּן לְבְנֵי זְשָׂא. וְאִיהוּ אֲשַׁכּוּז לֹון וְאִוְלְפֵי לִיָּה
לְאִיִּתָאָה מִמְּזוּרִין לְעֵלְמָא. וְאֵינִי אֲזָלִי בְּיַעֲי טוֹרָא
וְקִיָּיִמִין בְּגוֹפָא זְמָנָא זְזָא בְּיוֹמָא, וְלִבְתֵּר מִתְפַּשְׁטִי
מִנִּיהָ.

264. תָּא זֹזִי, עֵנָה דָּא אִיהוּ מִמְּזוּרָא הַזֶּה, דְאֲתָא צִבְעוֹן
עַל אִמִּיָּה וְאוֹלִיד מִמְּזוּרָא, וְדָא אֲתָא מִסִּטְרָא דְרוּזוּן
מִסְאָבָא דְאֲתֵרְבַּק בִּיָּה. וּבְגִין כֵּן אֲשַׁכּוּז לֹון וְהוּוּ אוֹלְפֵי
לִיָּה כָּל זִינִין דְסִטְרָא מִסְאָבָא בְּגִין דָּא.

265. וְתָא זֹזִי, אֵלֶּיךָ אֵינִי וְכִמְהָ אֲזוּרִין מִתְפַּרְשֵׁן אֵלֶּיךָ
מֵאֵלֶּיךָ, כָּלֵהוּ אֲתֵיָּין מִהֵהוּא סִטְרָא וְאֲזָלִי בַּמִּדְבָּרָא
וְאֲתִזְזוּן תִּמְן. בְּגִין דְמִדְבָּרָא אֲתֵר זֹרוּב וְאִיהוּ בֵּי
מִתְבָּא דְלֵהוּן. וְעַם כָּל דָּא, כָּל בְּרֵי זֶשׁ דְאִזִּיל בְּאוֹרְזוּזִין
דְקוֹדֵשׁא בְּרִיָּה הוּא וְדוּזִיל לִיָּה לְקוֹדֵשׁא בְּרִיָּה הוּא
לֹא מִסְתַּפֵּי מִנִּיהוּ. אֲזָלוּ וְאֲעֵלוּ בְּטוֹרָא.

266. אמר רבי יצחק, כְּמוֹן דָּא כָּל אֵינוֹן טוֹרִין זָרוּבִין
 הָרִים חֲרָבִים, מְקוֹם מוֹשֵׁב שְׁלָהֶם הוּא. אָמַר
 לוֹ, כִּף זֶה, וְכָל אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה
 כְּתוּב עֲלֵיהֶם (תהלים קכא) ה' יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל
 רָע יִשְׁמַר אֶת נַפְשְׁךָ ה' יִשְׁמַר צַאֲתְךָ וּבּוֹאֶךָ
 מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

267. פִּתַּח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (שם
 קיא) הַלְלוּיָהּ אוֹדָה ה' בְּכָל לֵבב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל
 וְעַד, פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ, אֲבָל בֵּא רֵא, דְּוֹד
 הַמְּלֶךְ כָּל יְמֵי הָיָה מִשְׁתַּדֵּל בְּעִבּוּדַת הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, וְהָיָה קָם בְּחֻצוֹת הַלְלוּיָהּ וּמִשְׁבַּח
 וּמוֹדָה בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָחוֹת כְּדִי לְתַקֵּן מְקוֹמוֹ
 בְּמַלְכוּת שֶׁל מַעְלָה.

268. שְׁכַשְׁמַתְעוֹרֵר רוּחַ צְפוֹן בְּחֻצוֹת
 הַלְלוּיָהּ, הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ
 שְׁעָה מִתְעוֹרֵר בְּגוֹן עֲדוֹן לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם
 הַצְּדִיקִים, וְהוּא הָיָה קָם בְּאוֹתָהּ שְׁעָה וּמִתְגַּבֵּר
 בְּשִׁירִים וּתְשׁוּבָחוֹת עַד שְׁעוֹלָה הַשְּׁחַר.

269. מִשׁוֹם שְׁכַשְׁמַתְעוֹרֵר בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא
 בְּגוֹן עֲדוֹן, חֲרִי בְּאַרְנוֹ שְׁהוּא וְכָל הַצְּדִיקִים
 שְׁבָגוּ, כְּלָם מְקַשְׁיָבִים לְקוּלוֹ, בְּכַתוּב (שיר
 ח) חֲבָרִים מְקַשְׁיָבִים לְקוּלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי. וְלֹא
 עוֹד, אֲלֵא חוּט שֶׁל חֶסֶד מְשׁוּף עָלָיו בְּיוֹם,
 כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, שְׁכַתוּב (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה
 ה' חֶסֶדוֹ וּבְלִילָהּ שִׁירָה עִמִּי. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא
 שְׁאוֹתָם דְּבָרֵי תוֹרָה שְׁהוּא אוֹמֵר, כְּלָם עוֹלָם
 וּמִתְעַטְרִים לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלִכְּן דְּוֹד
 הַמְּלֶךְ הָיָה מִשְׁתַּדֵּל בְּלִילָהּ בְּעִבּוּדַת אֲדוֹנוֹ.

270. בֵּא רֵא, הַלְלוּיָהּ, בְּכָל אוֹתָן שִׁירוֹת
 וּתְשׁוּבָחוֹת שְׁדוּד אָמַר, חֲרִי שְׁנִינוּ שְׁלִמְעָלָה
 מִכָּל הוּא הַלְלוּיָהּ, וּבְאַרְחוֹ, מָה הַטַּעַם?
 מִשׁוֹם שְׁכוּלָל הַשֵּׁם וְהַשְּׁבַח בְּאַחַד. מָה שֵׁם
 וּמָה שְׁבַח? שֵׁם זֶה י"ה. הַשְּׁבַח מֵהוּ? אֲלֵא זוֹ
 כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל שְׁהִיא (הַלֵּל בְּגִימְטְרִיא ה"ס,
 שְׁהוּא אֲדנ"י) מִתְקַנֵּת שְׁבַח תְּמִיד לְקְדוּשׁ-

266. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּמוֹן דָּא כָּל אֵינוֹן טוֹרִין זָרוּבִין
 אֲתֵר בֵּי מוֹתְבָא דְלֵהוֹן. אָמַר לֵיה, הָכִי הוּא, וְכָל אֵינוֹן
 דְּמִשְׁתַּדְּלוּ בְּאוֹרֵייתָא עֲלֵיהוּ כְּתִיב, (תהלים קכא) י'
 יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע יִשְׁמַר אֶת נַפְשְׁךָ י' יִשְׁמַר צַאֲתְךָ
 וּבּוֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

267. פִּתַּחוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (שם קיא) הַלְלוּיָהּ אוֹדָה י'
 בְּכָל לֵבב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעַד, הֵיא קָרָא אוֹקְמוּהָ.
 אֲבָל תָּא זְוִי, דְּוֹד מִלְכָּא כָּל יוֹמוֹי הָיָה מִשְׁתַּדֵּל
 בְּפוּלְחוֹנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהָיָה קָם בְּפִלְגוֹת לִילָא
 וּמִשְׁבּוּז וּמוֹדָה בְּשִׁירִין וּתְשׁוּבָחוֹן, בְּגוֹן לְאַתְתְּקָנָא
 דְּבוּכְתִיָּה בְּמַלְכוּת דְלַעֲיָלָא.

268. דְּכַד אֲתַעֵר רוּחַ צְפוֹן בְּפִלְגוֹת לִילָא, הָיָה יוֹדֵעַ
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהֵיא שְׁעָתָא יִתַּעֵר בְּגִנְתָּא דְעֲדוֹן
 לְאַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם צְדִיקֵיָא, וְאִיהוּ הָיָה קָם בְּהֵיא
 שְׁעָתָא וְאַתְגַּבֵּר בְּשִׁירִין וּתְשׁוּבָחוֹן עַד דְּסַלִּיק צְפָרָא.

269. בְּגוֹן דְּכַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּכּוּז בְּגִנְתָּא
 דְעֲדוֹן, הֵיא אוֹקְמוּנָא דְאִיהוּ וְכָל צְדִיקֵיָא דְבְּגִנְתָּא
 כְּלָהוּ צִיִּיתוֹן לְקָלִיָּה. כְּדְכְתִיב, (שיר השירים ח) זְוִבִים
 מְקַשְׁיָבִים לְקוּלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְזוּטָא
 דְזוּסַד מְשִׁיף עֲלֵיהּ בִּימְבָא כְּמָה דְאַתְבַּר.
 דְכְתִיב, (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה י' זְוִסְדוֹ וּבְלִילָהּ שִׁירָה
 עִמִּי. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְאֵינוֹן מוּלִין דְאוֹרֵייתָא דְאִיהוּ
 אָמַר, כְּלָהוּ סַלְקִין וּמִתְעַטְרִין קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.
 וּבְגוֹן כִּף דְּוֹד מִלְכָּא הָיָה מִשְׁתַּדֵּל בְּלִילָא בְּפוּלְחוֹנָא
 דְמֵאֲרִיָּה.

270. תָּא זְוִי, הַלְלוּיָהּ, בְּכָל אֵינוֹן שִׁירִין וּתְשׁוּבָחוֹן
 דְקָאמַר דְּוֹד, הֵיא תְנִינָן דְלַעֲיָלָא מִכְּלָהוֹן הוּא הַלְלוּיָהּ
 וְאוֹקְמוּהָ. מֵאֵי טַעְמָא בְּגוֹן דְכָלִיל שְׁמָא וּשְׁבּוּזָא
 כְּוּדָא. מֵאֵי שְׁמָא וּשְׁבּוּזָא. שְׁמָא דָּא (א) י"ה. שְׁבּוּזָא
 מֵאֵן אִיהוּ, אֲלֵא דָּא כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל דְאִיהוּ (הַלֵּל בְּגִימ'
 ה"ס שְׁהוּא אֲדנ"י) מִתְקַנֵּת שְׁבּוּזָא תְּדִיר לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

ברוך-הוא ולא שוקטת, כמו שנאמר (שם פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. משום שסדור השבח היא מסדרת ומשבחת תמיד אליו, ולכן שם ושבח באחד.

271. אודה ה' בכל לבב, כמו שבארוהו – ביצר הטוב וביצר הרע, משום שהם נמצאים תמיד אצל האדם, כמו שנאמר (דברים ו) בכל לבבך, ובארוהו.

272. בסוד ישרים ועדה – אלו הם ישראל שכל הדרגות מתעשרות בהם, כהנים ולוים, צדיקים וחסידים, ישרים. ועדה, כמו שנאמר (תהלים פג) נצב בעדת אל. והם סוד שהקדוש ברוך הוא מתעטר בהם.

273. ולכן צריך האדם לשבח את הקדוש ברוך הוא תמיד, משום שהוא מתרצה בשירים ותשבחות, ומי שיודע לשבח לו להקדוש ברוך הוא כראוי, הקדוש ברוך הוא מקבל תפלתו ומצילו. זהו שכתוב (שם צא) אשגבהו כי ידע שמי וגו', ארץ ימים וגו'.

274. פתח רבי יוסי ואמר, (שם לב) אתה סתר לי מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה. אתה סתר לי – זה הקדוש ברוך הוא שהוא סתר ומגן לאדם שהולך בדרך התורה, והוא מסתתר בצל כנפיו, שלא יכולים להרע לו. מצר תצרני – מלמעלה ומלמטה. למעלה יש לאדם יריבים, אף למטה כך גם, ומיהו זהו יצר הרע שהוא צר למעלה וצר למטה, ואלמלא יצר הרע – לא נמצא בעל ריב לאדם בעולם. בשביל כך מצר תצרני.

275. רני פלט תסובבני סלה, הנה צריך לכתב יסובבני סלה, מה זה תסובבני? אלו שירים שיש בהם דרגות להצלה, תסובבני בהם להצילני בדרך. ופסוק זה הוא גם בסדר וגם למפרע, מצד זה ומצד זה.

הוא, ולא אשתככת. כמה דאת אמר, (תהלים פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. בגין הסדורא דשבחא איהי מסדרת ומשבחות תדיר לגביה. ובגין כך שמא ושבחא כוודא.

271. אודה ה' בכל לבב, כמה דאוקמוה ביצר הטוב וביצר הרע, בגין דאינון משתכחוי תדיר לגביה דבר זש, כמה דאת אמר, (דברים ו) בכל לבבך ואוקמוה.

272. בסוד ישרים (ועדה), אליו אינון ישראל דכל דרגין בהו מתעטרין כהני וכוואי, צדיקי וחסידים, ישרים. ועדה, כמה דאת אמר (תהלים פג) נצב בעדת אל. ואינון רזא דקודשא בריה הוא אתעטר בהו.

273. ובגין כך בעי בר זש לשבחא ליה לקודשא בריה הוא תדיר, בגין דאיהו אתרעי בשירין ותושבוחין, ומאן דינדע לשבחא ליה לקודשא בריה הוא כדקא יאות, קודשא בריה הוא קביל עלותיה ושויב ליה. הךא הוא דכתוב (תהלים צא) אשגבהו כי ידע שמי וגו' ארץ ימים וגו'.

274. פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים לב) אתה סתר לי מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה. אתה סתר לי, דא קודשא בריה הוא דאיהו סתרא ומגן לבר זש דאיל בארוזי דאורייתא, ואיהו אסתתר בצל כנפוי דלא יכלין לאבאשא ליה. מצר תצרני, מעילא ומתתא, לעילא אית ליה לבר זש מארי דבבו, לתתא אוף הכי גמי. ומאן איהו, דא יצר הרע, (דף קעט ע"א) דאיהו צר לעילא וצר לתתא. ואלמלא יצר הרע, לא אשתכחז מארי דבבו לבר זש בעלמא. בגין כך מצר תצרני.

275. רני פלט תסובבני סלה, יסובבני סלה מבעי ליה, מאי תסובבני. אליו אינון שירין דאית בהו דרגין להצלה, תסובבני בהו לשבחא לי בארוזא. והאי קרא איהו כסדרא ואיהו למפרע, מהאי גיסא ומהאי גיסא.

276. תא וזוי, באלין שירין ותושבון דקאמר דוד אית בהון רזין ומלין עלאין ברזי דזוכמתא, בגין דכלהו ברזין קודשא אתאמרו. דהנה שרא רוזן קודשא עליה דדוד, והנה אמר שירתא. ובגין כף כלהו ברזי דזוכמתא אתאמרו.

276. תא וזוי, באלין שירין ותושבון דקאמר דוד אית בהון רזין ומלין עלאין ברזי דזוכמתא, בגין דכלהו ברזין קודשא אתאמרו. דהנה שרא רוזן קודשא עליה דדוד, והנה אמר שירתא. ובגין כף כלהו ברזי דזוכמתא אתאמרו.

277. פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קיח) דחה דחיתני לנפל וה' עזרני. דחה דחיתני, דחה דחוני הנה צריך לכתבו מה זה דחה דחיתני? אלא זה צד האחר שדוחה את האדם תמיד ורוצה לדחות אותו ולהסטותו מעם הקדוש ברוך הוא, וזהו יצר הרע שנמצא תמיד אצל האדם, וכנגדו חזר דוד ואמר דחה דחיתני לנפל, משום שהוא היה משתדל אליו בכל אותן צרות להסטותו מעם הקדוש ברוך הוא. ועליו אמר דוד, דחה דחיתני לנפל – בגיהנם, וה' עזרני – שלא נמסרתי לידי.

277. פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קיח) דחה דחיתני לנפל וזי עזרני, דחה דחיתני, דחה דחוני מבעי ליה, מאי דחה דחיתני. אלא דא סטרא אורא דדחויא ליה לבר נש תדיר, ובעי לדחויא ליה ולאסטאה ליה מעם קודשא ברוך הוא. ודא הוא יצר הרע דאשתכח לנפיה דבר נש תדיר. ולקבליה אהדר דוד ואמר דחה דחיתני לנפל. בגין דאיהו הוה אשתדל לנפיה בכל אינון עקתינ לאסטאה ליה מעם קודשא ברוך הוא. ועליה אמר דוד דחה דחיתני לנפל בגיהנם. וזי עזרני דלא אתמסרנא בידי.

278. ועל דא אית ליה לבר נש לאודהרא בעיה, בגין דלא ישלוט עליה. וקודשא ברוך הוא כדין נטיר ליה בכל ארזוי. דכתיב, (משלי ג) אז תלך לבטוח דרכך ורגלך לא תגוף, (משלי ד) בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תכשל. וכתוב, (משלי ד) וארוז צדיקים כאור ננה הולך ואור עד נכון היום. אמר רבי יהודה זכאין אינון ישראל דקודשא ברוך הוא נטיר לון בעלמא דין ובעלמא דאתי. דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (ע"כ פרשת וישלח)

278. ועל דא אית ליה לבר נש לאודהרא בעיה, בגין דלא ישלוט עליה. וקודשא ברוך הוא כדין נטיר ליה בכל ארזוי. דכתיב, (משלי ג) אז תלך לבטוח דרכך ורגלך לא תגוף, (משלי ד) בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תכשל. וכתוב, (משלי ד) וארוז צדיקים כאור ננה הולך ואור עד נכון היום. אמר רבי יהודה זכאין אינון ישראל דקודשא ברוך הוא נטיר לון בעלמא דין ובעלמא דאתי. דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (ע"כ פרשת וישלח)

ברוך ה' לעולם אמן ואמן 'מלך' ל'עולם אמן ואמן.

